

Vợ Yêu Có Thời Hạn

Contents

Vợ Yêu Có Thời Hạn	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	3
3. Chương 03	12
4. Chương 04	20
5. Chương 05	26
6. Chương 06	34
7. Chương 07	40
8. Chương 08	49
9. Chương 09	55
10. Chương 10 End	63
11. Ngoại Truyện: Cuộc Sống Mới	68
12. Ngoại Truyện: Sống Lại	70

Vợ Yêu Có Thời Hạn

Giới thiệu

Tuy rằng ba tháng trước cô đã từng bị tai nạn xe cộ, quên đi một chuyện, Nhưng cũng không đến nỗi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-co-thoi-han>

1. Chương 01

“Anh thực phiền nha.....” Biết không nói thì anh nhất định không chịu bỏ qua, Hứa Tình Hoan đẩy cái miệng đang muốn hôn tiếp của anh ra, có lẽ nói ra lời anh muốn nghe, “Được rồi, em cũng yêu anh.”

“Chắc, nghe qua thực không tình nguyện nhé, em nói lại lần nữa xem nào.” Ánh mắt sáng quắc dừng trên người cô.

Khuôn mặt của Hứa Tình Hoan cũng vì ánh mắt nóng cháy của anh mà nóng lên, biết không thuận theo ý anh, anh có thể sẽ bám lấy cô cả buổi sáng, vì không muốn đi làm muộn, cô đành phải nói lại một lần nữa như anh mong muốn, “Em cũng yêu anh, Phí tiên sinh. Như vậy được chưa nào?”

“Phí tiên sinh là ai?” Phí Lăng Tuyên thực không hài lòng với cách xưng hô này.

“Phí Lăng Tuyên tiên sinh là chồng của Hứa Tình Hoan tiểu thư.” Cô mím môi cười nhìn bộ dạng nhú mày của anh.

“Vậy gọi ông xã cho anh nghe một chút xem nào.” Bà xã yêu quý có cá tính đối lập với anh, không thích làm nũng, cho nên công tác làm nũng giữa hai người đều từ anh làm cả, anh cũng vui vẻ không mệt mỏi.

“Đừng nào loạn, em sắp bị đi làm muộn rồi đó.” Hứa Tình Hoan đẩy khuôn mặt tuần tú của chồng ra. Ngũ quan của anh cũng không thể nói là thực tuần mỹ, nhưng tổ hợp cùng một chỗ, lại lộ ra một loại tuần lãng như ánh mặt trời, hơn nữa trên mặt anh luôn mang theo nụ cười sáng lạn, cho nên anh rất có duyên, dù là nam hay nữ, những người biết anh đều thực quý mến anh.

“Vậy thì em gọi nhanh một chút đi, nếu không gọi, sẽ đến muộn đó.” Anh ung dung ghé vào người cô, không có nửa điểm ý tứ nào. Trên thực tế nếu thời gian cho phép, anh rất muốn làm một chút vận động trên giường với cô, yêu cô thật nhiều, làm cho cô càng hiểu biết thêm chồng mình dũng mãnh và cường tráng thế nào.

Anh luôn miệng gọi cô bà xã bà xã, nhưng mà muốn cô gọi anh là ông xã, thì lại làm cho cô thấy thực thẹn thùng.

Có điều cô rất hiểu một chuyện, mặc dù chồng yêu luôn mang vẻ mặt tươi cười, nhưng trên thực tế lại là người ngoài mềm trong cứng, một khi đã quyết định chuyện gì, thì không thể không hoàn thành. Thế nên nếu cô mà không gọi, anh nhất định có thể quán quít lấy cô không dứt.

Hứa Tình Hoan hờn dỗi nhìn anh, không được tự nhiên rớt cục cũng phun ra hai chữ đó, “Ông xã. Có thể cho em đứng dậy không, sáng nay công ty em còn có cuộc họp đấy, không thể muộn được.”

Hai má cô đã đỏ bừng, bộ dáng quyến rũ xinh đẹp như vậy, làm anh gần như đã nổi lên phản ứng sinh lý, anh nhanh nhẹn in một nụ hôn trên đôi môi anh đào của cô, sau đó mới vừa lòng rời khỏi cô, không hề nhiều cô nữa.

Thấy vợ yêu đi vào phòng tắm, anh cúi đầu răn dạy cái tên đang hùng dũng oai vệ ở nửa người dưới kia.

“Còn không mau ngoan ngoan nằm úp sấp xuống đi, Tình Hoan phải chuẩn bị đi làm rồi đó, không cho phép mi xăng bậy.”

Vài phút sau, cái tên đang ngẩng cao đầu kia rớt cục cũng ủ rũ nằm úp sấp xuống, lúc này Phí Lăng Tuyên mới xuống giường, muốn tới phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho hai người.

Hai chân đang đứng trên sàn, đột nhiên mềm nhũn, ngã xoài xuống, đúng lúc vợ yêu đi ra từ phòng tắm nhìn thấy.

“Làm sao vậy?”

Anh có chút hoang mang gãi gãi tai, sờ sờ cái mũi, sau đó nhìn cô lộ ra nụ cười tươi sáng tự giễu, “Anh đang nhìn xem có tờ tiền nào rơi trên sàn không thôi mà.” Gần đây chân anh cứ bất ngờ mềm đi rồi té ngã, có phải là ban đêm ở trên giường dùng nhiều sức quá không? Vì tính phúc sau này, xem ra cần phải tiết chế một chút mới được. (Tính phúc: là hạnh phúc có được từ quan hệ XXOO)

Hứa Tình Hoan dìu anh đứng lên, anh nhân cơ hội ôm cô vào lòng, khuôn mặt tuần tú chôn ở bên gáy cô cọ cọ, hít lấy hương thơm trên người cô rất giống chú chó nhỏ.

“Em thật thơm!”

“Em không dùng nước hoa, làm sao có thể thơm chứ?”

“Những loại nước hoa nhân tạo người ta chế ra đó làm sao có thể sánh bằng mùi thơm trên cơ thể em được!” Về mặt anh say mê nói. Aizz, thật không muốn cô rời đi chút nào, chỉ muốn cứ như vậy mà tiến vào trong thân thể cô, cùng cô hòa làm một, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Trên mặt Hứa Tình Hoan mang theo chút ý cười đẩy anh ra, “Không đùa nữa, anh nhanh đi đánh răng rửa mặt đi.”

“Không được, anh phải giúp em làm bữa sáng tình yêu.”

“Hôm nay để em làm đi, không phải anh nói hôm nay có buổi hẹn phỏng vấn sao, anh nên đến tòa soạn sớm một chút để chuẩn bị đi.” Sau đó cô đẩy anh vào phòng tắm.

“Đúng rồi, tí nữa thì anh quên mất chuyện này, hôm nay anh muốn ăn hai phần nhé.” Có thể ăn bữa sáng do bà xã yêu quý nấu, anh vui sướng tươi cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

Bởi vì tòa soạn nơi anh làm gần hơn công ty cô, cho nên bình thường đều là anh làm bữa sáng, chỉ có ngày nghỉ thì Tình Hoan mới làm. Anh rất thích ăn những món cô nấu, tuy rằng tay nghề của cô còn kém anh rất xa, nhưng nếu cô tự tay làm, anh đều cảm thấy đó là những món ăn thơm ngon nhất trên đời, mỗi lần như vậy anh đều ăn rất nhiều.

“Được.” Cười yếu ớt đáp lời, Hứa Tình Hoan ra khỏi phòng, đi vào phòng bếp, cô thấy nắng vàng buổi sáng chiếu vào cửa sổ, một nụ cười vui thích lại hiện lên trên môi cô.

“Nói như vậy, Viện trưởng Vạn hy vọng tôi giúp bệnh viện Hòa An tạo ra một trung tâm điều trị những bệnh hiếm gặp sao?”

“Đúng vậy, những bệnh viện chuyên môn điều trị những bệnh hiếm gặp ở Đài Loan cũng không nhiều, cho nên, tôi hy vọng bệnh viện Hòa An có thể nhận được trách nhiệm này, để có thể giúp được nhiều bệnh nhân gặp bệnh hiếm gặp đó, để họ có thể hưởng phương thức chữa bệnh và cách chăm sóc tốt nhất.”

Phí Lăng Tuyên cầm bút ghi lại những điều quan trọng mà viện trưởng Vạn vừa nói về bệnh viện Hòa An, mới viết được một nửa, bút trong tay đột nhiên rơi xuống, lăn trên mặt đất, trên mặt anh hơi lộ ra một tia hoang mang. Đây đã là lần thứ hai anh làm rơi bút trong quá trình phỏng vấn này rồi! Không rảnh đi nghĩ lại nguyên nhân, anh xoa người nhặt bút lên, thần sắc như thường tiếp tục hỏi.

“Như vậy trong quá trình chuyên trị liệu những căn bệnh hiếm gặp ở bệnh viện Hòa An, viện trưởng Vạn có gặp khó khăn gì không?” Khi phỏng vấn anh luôn nghiêm túc cẩn thận, sẽ không dễ dàng nở nụ cười.

Nghe vậy, viện trưởng Vạn thở dài, “Gặp phải rất nhiều khó khăn đó, đầu tiên là không dễ dàng tìm được bác sĩ giỏi, tiếp theo là vấn đề tiền thuốc men, bệnh nhân mắc bệnh hiếm gặp cũng không nhiều, cho nên chuyên môn nghiên cứu để phát triển loại thuốc dùng để điều trị cũng còn thiếu, giá cả tất nhiên cũng rất cao, hơn nữa không phải ai cũng có thể thanh toán nhờ vào bảo hiểm y tế, có rất nhiều loại thuốc phải tự trả tiền, bởi vậy không ít những người gia cảnh nghèo khó không thể chịu nổi tiền thuốc men mà phải ngừng điều trị.”

“Về vấn đề tiền thuốc men đó, không thể tìm kiếm cứu trợ xã hội à?” Phí Lăng Tuyên biết tiền thuốc cho những căn bệnh đó là rất đắt, gia đình bậc trung cũng khó mà gánh vác nổi.

“Đương nhiên có thể, nhưng không phải ai cũng có điều kiện phù hợp để được nhận trợ giúp, hơn nữa xã hội cũng không quyên nhiều tiền để giúp đỡ những bệnh nhân này, cho nên số tiền cứu trợ cũng rất hạn chế.”

2. Chương 02

Chương 2.1

“Bà xã, anh nhớ em chết mất thôi!”

Bị ôm chặt trong vòng ngực ấm áp, cô nở một nụ cười nhẹ nhàng.

“Anh về lúc mấy giờ?”

“Hơn năm giờ chiều.” Vội vàng phủ lên đôi môi cô, sau khi nhiệt tình hôn cô thật sâu, Phí Lăng Tuyên hôn lên trán cô, con người đen thâm tình nhìn cô chăm chú, “Hai ngày không gặp, có nhớ anh không?”

Hai tay cô vòng ôm lấy anh, đem hai má dán vào hõm vai ấm áp của anh, thẳng thắn vuốt cằm, “Nhớ.”

Nghe thấy cô thành thật thừa nhận như vậy, Phí Lăng Tuyên kích động cúi người bế cô lên, đi về phía phòng ngủ.

“Làm gì thế, đặt em xuống dưới đi.”

“Hiếm khi em mới nói thẳng thắn muốn anh như vậy, anh cảm động quyết định lấy thân báo đáp.” Anh dùng miệng ngăn chặn cô, làm cho cô không thể tiếp tục mở miệng nói chuyện được nữa, đi vào phòng, hai người cùng đổ xuống giường.

Phí Lăng Tuyên đè lên người cô, đặt rất nhiều nụ hôn lên mặt, lên cổ, lên thân thể trắng mịn của cô.

Cô yêu kiều thở gấp, dưới sự dẫn dắt của anh, bị dẫn vào làn sóng của tình triều mệnh mông.

Anh nhiệt tình bất thường, muốn cô một lần lại một lần, đồng thời không ngừng nói ra những lời yêu thương bên tai cô.

Choáng váng nặng nề, cô say mê trong tình yêu của anh, càng thêm xác nhận mình yêu người đàn ông trước mắt này đến mức nào.

“Em cũng rất yêu anh, rất yêu anh!” Cô bật thốt lên lời thổ lộ nhu tình.

Cô chủ động thổ lộ tình yêu say đắm làm anh chấn động, ánh mắt mãnh liệt còn mơ màng trong tình dục chăm chú nhìn cô, xúc động nói.

“Tình Hoan, dù có chết anh cũng không rời bỏ em, Anh sẽ vẫn bảo vệ em.”

“Nếu anh chết, em cũng không cần sống một mình.” Hứa Tình Hoan thốt ra mà không cần nghĩ nhiều. Cô không thể tưởng tượng được nếu thế giới này không có anh, cô sẽ sống tiếp như thế nào đây. Là anh đem niềm hạnh phúc vào thế giới của cô, rất cuộc cô đã không thể trở lại những ngày u ám không có anh được nữa.

Phí Lăng Tuyên ngạc nhiên nhìn cô, không thể tin được tình cảm của cô đối với anh lại khắc sâu đến cả sự sống chết như vậy.

“Bà xã, khi nào thì em đã học được những lời ngon ngọt dễ anh thế?”

“Em nói là sự thật!” Không phải lời ngon tiếng ngọt, mà là lời nói thật tình của cô.

Anh thâm nhìn cô hồi lâu, xác nhận tình ý trong mắt cô, anh đem mắt mình vùi vào trong cổ cô, tiếng nói trầm thấp, “Hóa ra em yêu anh nhiều như vậy, anh thật sự rất hạnh phúc.”

Sắc mặt anh phức tạp, cố giấu đi đôi mắt hiện lên nỗi sầu lo.

Hứa Tình Hoan ôm cổ anh, khuôn mặt diễm lệ bởi vì trải qua vận động kịch liệt mà tăng thêm phần quyến rũ mềm mại.

Trong lúc nhất thời, không có ai mở miệng, chỉ lẳng lặng hưởng thụ giờ phút bình yên này.

Bốn giờ chiều, đi vào bệnh viện Hòa An, Phí Lăng Tuyên đi theo con đường quen thuộc đến văn phòng của chị mình là Phí Lăng Sương.

Đẩy cửa đi vào, thấy biểu tình trên mặt chị, trái tim anh không khỏi trầm xuống.

“Bị chị nói trúng sao?” Anh đi qua đó, ngồi xuống một cái ghế.

“Ừ.” Trên khuôn mặt thanh tú đoan chính của Phí Lăng Sương, hiếm thấy xuất hiện vẻ mặt ngưng trọng.

Tiếp nhận báo cáo mà chị đưa cho, anh cúi mắt nhìn.

Bởi vì đang cúi đầu, không thể thấy rõ biểu tình trên mặt giờ phút này của em trai, Phí Lăng Tương kiên nhẫn chờ anh xem xong rồi mở miệng, nhưng sau khi xem xong, rất lâu sau vẫn không thấy cất lời.

Văn phòng tràn ngập không khí trầm mặc khiến người ta hít thở không thông.

Phí Lăng Tương muốn mở miệng nói cái gì đó, vài lần há miệng thở dốc, lại không thể nói ra câu gì.

Cô không biết giờ phút này mình nên làm gì để an ủi em trai.

Cuối cùng Phí Lăng Tương ngẩng đầu nhìn về phía chị mình, “VẬY..... Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Tiếng nói có chút khàn khàn, anh muốn nở một nụ cười thoải mái trước mặt chị, nhưng anh lại phát hiện khoe miệng mình đang cứng ngắc không thể nào cười nổi.

Thực không tốt, anh còn tưởng rằng mình rất lợi hại, cho dù có người lấy súng chĩa vào đầu Anh cũng có thể bình tĩnh, gặp nguy không loạn, không nghĩ tới mới chỉ một tờ báo cáo này, đã khiến cho anh mất phương hướng, không thể lộ ra nụ cười bình tĩnh tự nhiên được nữa.

Nghे thấy câu đầu tiên của em trai luôn lạc quan của mình lại vô cùng mờ mịt và bất an như thế, Phí Lăng Tương sửng sốt, “Chị –” Mới mở miệng, liền bị anh cắt lời.

“Đúng rồi, chị à, chuyện này đừng nói cho Tình Hoan biết nhé.”

“Vì sao?”

“Em không muốn để cô ấy lo lắng về em.”

“Sớm muộn gì cô ấy cũng biết thôi, em cũng không thể giấu được lâu đâu.” Cô có thể hiểu được tâm tình của em trai, nhưng trừ phi Tình Hoan là người mù, nếu không chẳng bao lâu nữa nhất định cô ấy sẽ phát hiện ra.

“Chờ khi em nghĩ nên nói với cô ấy như thế nào, em sẽ nói.” Anh cúi mặt xuống che giấu cảm xúc trong đôi mắt.

Ở lại nói chuyện với chị mình thêm một giờ nữa, rồi Phí Lăng Tương rời khỏi bệnh viện, trở lại với tổ ấm tình yêu của hai người.

Anh đi vào thư phòng, ngồi ở bàn làm việc, lấy báo cáo mà chị đưa cho, kinh ngạc trừng mắt nhìn dòng chữ đầu tiên, mặt không chút thay đổi một chữ một chữ anh lại nhìn kỹ một lần, sau đó, cảm xúc vẫn ẩn nhẫn cuối cùng cũng bùng nổ, anh cầm giấy xé tờ giấy kia thành nhiều mảnh nhỏ, quăng vào thùng rác –

Nhưng bàn tay run lên, những mảnh nhỏ đó phân tán khắp bốn phía quanh thùng rác.

Trùng mắt nhìn những mảnh giấy trên sàn, Phí Lăng Tương như thấy được kẻ thù thống hận nhất cuộc đời này, hung tợn nắm chặt lòng bàn tay, dùng sức đâm mạnh vào vách tường, tức giận gầm lên.

“Vì sao?!” Một tiếng gầm gừ gầm như tuyệt vọng.

Khuôn mặt tuấn tú luôn tràn ngập nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời, giờ phút này đã mất đi tất cả ánh sáng.

“Vì sao lại muốn làm như vậy với tôi? Vì sao muốn sau khi tôi thật vất vả mới cưới được Tình Hoan, lại tàn nhẫn với tôi như vậy?! Vì sao? Vì sao?! Tôi phải làm thế nào với Tình Hoan đây? Tôi đã hứa sẽ chăm sóc cô ấy cả đời, yêu thương cô ấy cả đời!”

Tiếng kêu gào đau đớn thống khổ, tiếp theo hai tay phần nộ đảo qua, tất cả những thứ trên bàn đều bị anh đẩy xuống đất.

Một bức ảnh chụp rơi xuống gần chân anh, trong ảnh chụp là anh và Tình Hoan, Tình Hoan nở nụ cười quyến rũ ngọt ngào được anh ôm vào trong ngực.

Anh chậm rãi vươn tay, xoay người nhặt bức ảnh lên.

“Tình Hoan, em nói Anh nên làm gì bây giờ? Vì sao số phận tàn khốc như vậy lại rơi trên người anh?” Anh ghen ngào nói với cô gái mình yêu nhất trong bức ảnh.

Ngồi lại trước bàn, anh mở ngăn kéo thứ hai ra, muốn nhìn hình ảnh mình và Tình Hoan chụp trong ngày cưới. Nó có thể làm dịu lòng anh, nhưng ngoài ý muốn anh phát hiện cuốn ảnh đã không còn ở đó nữa.

Anh kinh ngạc cầm lấy quyển hộ chiếu, nhủ thầm.

Nếu cuốn ảnh kia là Tình Hoan lấy đi, thì nhất định cô ấy cũng thấy được bản hộ chiếu này, thế nên..... Cô ấy đã biết chuyện anh không đi Hongkong!

Nhưng cách đây vài ngày khi anh trở về, Tình Hoan cũng không hỏi anh chuyện này, vẻ mặt cũng không có gì khác thường mà.

Anh nhắm mắt nghĩ lại một lát, tự nhủ mình không cần hoảng loạn, sau khi thu lại cảm xúc hỗn loạn, anh mới đem tất cả những thứ bị rơi xuống sàn kia – dọn sạch, đem những mảnh giấy nhỏ rơi bên cạnh thùng rác kia quăng vào thùng rác.

Một lúc sau, chờ Hứa Tình Hoan trở về, anh giả bộ không chút để ý hỏi: “Đúng rồi, bà xã, em có nhìn thấy những bức ảnh em trai em chụp giúp chúng ta vào ngày cưới không?”

“Ngày anh đến Hongkong, em đã lấy về phòng để xem rồi.” Cô nín thở, muốn nghe anh giải thích chuyện hộ chiếu như thế nào.

Quả nhiên cô ấy đã nhìn thấy bản hộ chiếu đó. Anh lặng lẽ hít sâu một hơi, nháy mắt nói: “Bà xã, em nói thật đi, có phải em nghi ngờ anh lừa em là đến Hongkong, nhưng trên thực tế lại không đi không?”

“Tại sao em phải nghi ngờ chứ?” Tim cô nhảy dựng lên, hỏi lại.

“Bởi vì hộ chiếu của anh đặt trong ngăn kéo, không mang đi mà, lúc em lấy cuốn ảnh chắc là đã thấy được rồi.”

“Em không có thời gian rồi để nghi ngờ chuyện đó làm gì, em đã sớm đoán được là nhất định anh không tìm thấy hộ chiếu, cho nên mới đi làm lại.” Thấy vẻ mặt tự nhiên của anh hỏi cô chuyện này, cô liền biết phỏng đoán của mình lúc trước là đúng, nhất định là anh nghĩ hộ chiếu bị mất, cho nên đã sớm đi làm lại rồi.

Nghe vậy, anh giả bộ thất vọng nói: “Bà xã thật thông minh, thế mà đã bị em đoán trúng rồi, nhưng mà, phản ứng của em cũng quá lạnh nhạt.”

Rất lạnh nhạt ư? “Vậy em phải làm thế nào mới đúng?”

Anh kích động nói: “Em phải néo tai anh, sau đó dùng giọng điệu phẫn nộ chất vấn anh, hai ngày trước đã lêu lổng đi tìm ả hồ ly tinh nào?”

Hứa Tình Hoan tức giận cho anh một ánh mắt xem thường: “Con đường trở thành người đàn bà chanh chua đó không thích hợp với cá tính của em đâu.” Người này nữa, cô đã không làm âm ỉ lên với anh rồi, thế mà anh lại còn ngại cô phản ứng bình thường, nếu có lần sau thì phải bỏ hạt tiêu vào trà nóng của anh mới là đúng sao, phản ứng như vậy thì anh mới thích hả.

“Nói cũng phải, bà xã của anh là thực nữ tao nhã mà, sẽ không làm mấy cái chuyện vô lý này đâu.” Phí Lăng Tuyên ngồi xuống sofa, bế cô ngồi lên đùi mình, cọ cọ vào cái mũi của cô, nửa thật nửa giả hỏi: “Bà xã, nếu có một ngày anh không thể ở bên cạnh em nữa, em có thể sẽ thế nào?”

“.....” Đầu tiên, Hứa Tình Hoan ngẩn ra, tiếp theo, thấy được nụ cười trên mặt anh, thầm nghĩ nhất định là anh lại muốn cô nói ra những lời ồn ã rồi, nên cô cố ý giả như không hiểu ý anh nói: “Trước kia không gặp được anh không phải là em vẫn sống tốt sao?”

Nghe vậy, khuôn mặt tươi cười của Phí Lăng Tuyên bỗng sụp đổ: “Nói cũng đúng, trước đây không gặp anh em vẫn rất khá, cho nên, không có anh em vẫn có thể sống tốt.” Cup mắt xuống, ánh mắt anh xẹt qua một tia âm trầm xen lẫn một chút vui mừng. Anh kéo cô, “Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa no đủ nào.”

Hứa Tình Hoan choáng váng, ần ần cảm thấy hình như giọng nói của anh lộ ra một chút đau thương, nhưng lại nhìn kỹ vẻ mặt của anh, đã thấy trên mặt anh vẫn giữ nụ cười sáng lạn như trước đây. Cô thầm nghĩ là mình đã nghe lầm, với tính cách lạc quan vui vẻ của anh, loại cảm xúc đau thương này làm sao có thể xuất hiện trên người anh được.

Nhưng cô vẫn lôi kéo tay anh.

Anh khó hiểu quay đầu nhìn cô.

“Tuy nhiên từ sau khi gặp được anh, em đã trở nên rất hạnh phúc.” Thấp giọng bổ sung thêm câu này. Anh không chỉ mang đến niềm vui cho cô, không chỉ làm cô sung sướng, mà còn trở thành nơi tâm hồn cô có thể dựa vào, chỉ cần có anh bên cạnh, cho dù trời sập xuống cô cũng không có cái gì gọi là cảm giác.

“Em cũng làm cho anh rất hạnh phúc. Tình Hoan, anh hy vọng cả đời này em sẽ luôn được hạnh phúc như vậy.” Anh dịu dàng chăm chú nhìn cô.

Kỳ quái, tại sao lại có cảm giác đau thương không thể hiểu nổi? Hứa Tình Hoan ồ bực nhìn anh. Nhưng cô không thể nhìn thấy điều gì khác thường trên khuôn mặt anh.

Nhận thấy cái nhìn chăm chú của cô, Phí Lăng Tuyên làm bộ khó hiểu hỏi: “Sao em lại nhìn anh như vậy hả?”

“Em cảm thấy hôm nay anh có điều gì đó là lạ.”

“Là lạ?” Cảm thấy hơi hơi rùng mình, anh trấn định cảm xúc nâng tay lên sờ sờ mặt mình, “Chẳng lẽ là anh ngày càng đẹp trai hơn à?”

Nghe thấy anh lại quen tính khoe khoang, lúc này Hứa Tình Hoan mới xác định đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi. “Chúng ta đi đâu ăn cơm đây?”

“Đến nhà hàng mà lần đầu tiên chúng ta hẹn nhau được không?”

“Không phải anh nói nhà hàng đó không khí được chín mươi điểm, nhưng đồ ăn thì chỉ được có bốn mươi điểm thôi sao, thế nên từ đó về sau, sẽ không muốn quay lại nhà hàng đó nữa?” Hứa Tình Hoan kinh ngạc.

“Nhưng đột nhiên anh nhớ về những ngày chúng ta mới yêu đương, nếu em không thích đồ ăn ở đó, thì tối nay chúng ta lại vòng đến chợ đêm ăn.”

“Em không kén chọn đâu, chỉ cần anh có thể chịu được thì tốt rồi.” Cô không kén chọn đồ ăn, người kén chọn chính là anh.

Chương 2.2

Hai người ra khỏi cửa, muốn chờ thang máy để xuống tầng, Phí Lăng Tuyên bất ngờ trượt chân ngã xuống.

Hứa Tình Hoan ồ bực nâng anh dậy: “Kỳ quái, đang đi bình thường sao anh có thể té ngã được?” Cô nhìn xuống sàn, rất sạch sẽ, không có cái gì làm anh ngã mà.

“Ách, chân đột nhiên bị chuột rút.” Anh cúi người, giơ tay xoa xoa bàn chân.

“Chuột rút à? Rất đau sao?” Trước đây cô cũng hay bị chuột rút, nên biết được cảm giác khó chịu đó. “Nào, anh đứng thẳng lên, cố gắng duỗi thẳng chân, chờ một chút sẽ khỏi thôi.” Để tay anh quàng lên vai cô, muốn làm trụ cho anh đứng.

Phí Lăng Tuyên lại ôm lấy cô, vùi mặt trong tóc cô, muốn che giấu biểu tình trên mặt mình.

“Anh phải cố gắng duỗi thẳng chân.” Cô dặn dò, có chút ngạc nhiên khi thấy anh dùng sức ôm chặt lấy mình, nhất định là rất đau rồi.

“Được.” Anh nghe lời cô duỗi thẳng chân trái, lẳng lặng ôm cô.

Tình Hoan, Tình Hoan, anh không muốn xa em, anh muốn yêu em cả đời! Tại sao trời cao lại làm vậy với anh.....

Nghe thấy phịch một tiếng truyền ra từ phòng tắm, Hứa Tình Hoan lo lắng gõ cửa hỏi.

“Lăng Tuyên, chân anh lại bị chuột rút à?”

“Ừ.”

Cô muốn mở cửa, muốn vào xem anh có sao không, nhưng cửa đã bị anh khóa từ bên trong, làm cho cô không thể mở được.

Cô đành phải đứng ở ngoài cửa khẩn trương hỏi: “Anh có bị thương không? Có thể tự mình đứng lên chứ?”

“Anh không sao, em đừng lo lắng.” Trong cửa truyền đến giọng nói có chút thờ dốt.

“Vậy anh ra ngoài nhanh lên, em giúp anh mát xa.”

“Được.”

Một lát sau, Phí Lăng Tuyên mới mở cửa phòng tắm, chậm rãi đi ra, bước đi không vững.

Hứa Tình Hoan lập tức lại gần đỡ anh, để anh nằm trên giường, sau đó lấy ra một lọ kem mát xa trong ngăn kéo.

“Lần này anh bị chuột rút ở đâu?”

“Bên này.” Chần chờ một lúc, Phí Lăng Tuyên mới chỉ vào chân trái.

Cô vén áo choàng bên trái của anh, nhìn thấy chân anh cô lại nghĩ đến cái gì đó, rồi bước nhanh ra khỏi phòng, khi trở về, trên tay có thêm một chai nước uống vận động.

“Anh uống hết đi.” Anh hay bị chuột rút từ hai, ba tháng trước, sau đó cứ liên tục phát tác, bởi vậy cô đã lên mạng tìm hiểu phương pháp điều trị. Có người nói, bị chuột rút là do trong cơ thể thiếu hụt chất điện phân và canxi, cho nên cần uống nhiều sữa và đồ uống vận động, hoặc bổ sung canxi.

Bởi vậy cô đã mua rất nhiều đồ uống vận động và lọ canxi, để anh uống mỗi ngày. Trong tủ lạnh lúc nào cũng có sữa tươi, sáng nào cũng cho anh uống một cốc lớn.

Nhưng mấy ngày nay, tình hình gần như không có cải thiện, cho nên cô lại hỏi một bác sĩ, ông ấy nói cần mát xa nhiều và tắm trong bồn nước nóng hơn, để thúc đẩy tuần hoàn máu, như vậy sẽ không bị chuột rút nữa, cô còn học các kỹ thuật mát xa từ bác sĩ đó.

Khi vợ giúp anh mát xa, Phí Lăng Tuyên trầm mặc uống đồ uống vận động.

“Lăng Tuyên, em thấy anh nên dành hai ngày đến bệnh viện kiểm tra, để xem tại sao anh thường xuyên bị chuột rút như vậy.” Cô vừa xoa và ấn một vài huyệt đạo trên đùi anh, vừa nói.

“Được.” Anh đồng ý ngay, nâng tay vỗ về khuôn mặt cô, cười nói: “Nếu không có khoảng thời gian hay bị chuột rút này, anh còn không biết hóa ra bà xã của mình lại hiền lành như vậy, còn có thể giúp anh mát xa, thật lòng anh cũng thấy đau, chờ lúc nào em học xong các kỹ thuật, thuận tiện giúp anh mát xa toàn thân luôn nhé.”

Nghe vậy, Hứa Tình Hoan đẩy tay anh ra, tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Đừng nghĩ linh tinh nữa! Ngày mai anh phải đi bệnh viện làm kiểm tra đấy.” Tay cô giật giật chân anh, thấy không còn vấn đề gì nữa, cô mới dừng tay.

“Anh.....” Phí Lăng Tuyên há miệng thở dốt có vẻ muốn nói cái gì đó, nhưng không phát ra âm thanh.

“Anh cái gì? Sao anh không nói tiếp đi?” Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, thấy trán anh có một chỗ thâm tím, cô giơ tay đề lên: “Vừa rồi té ngã bị đụng vào à?”

“Này, em nhẹ một chút.” Anh khoa trương nhe răng trợn mắt.

Hứa Tình Hoan lại đi ra khỏi phòng, cầm một lọ dầu hoa hồng tiến vào, nhẹ nhàng bôi lên trán anh: “Lần sau anh đi tắm không cần khóa cửa nữa.”

“Bà xã, em thật háo sắc nhé, em muốn nhìn anh tắm rửa à, vậy thì cứ nói thẳng cho anh biết, không cần lén lút như vậy đâu.” Phí Lăng Tuyên nháy mắt ái muội với cô.

Cô nghe xong lại trừng mắt nhìn anh, “Ai thèm lén lút nhìn anh tắm hả, là em lo lắng nhờ anh bị chuột rút, em còn có thể đi vào giúp anh.” Người này lúc nào cũng không đứng đắn.

Anh kéo cô vào lòng, trêu đùa nói: “Vâng, anh biết là bà xã lo lắng cho anh, sợ anh lại té ngã bị thương, hay lần sau chúng ta cùng tắm chung lại càng tiện hơn.”

“Không cần.” Cô vội từ chối. Người này lúc nào cũng nghĩ lung tung, nếu là cùng nhau tắm rửa, tuyệt đối sẽ phải ở trong đó nghỉ ngơi nửa ngày mới có thể ra ngoài được.

Phí Lăng Tuyên nở nụ cười kiêu ngạo nói: “Em không muốn nhìn vóc dáng khỏe đẹp của ông xã mình hả? Đây chính là trần phẩm mà không phải ai cũng được nhìn đâu nhé!”

“Vậy anh có muốn giống như bức tượng David, bày ra ọi người đến xem không?” Cô chế nhạo nói.

“Không được, vóc dáng hoàn mỹ này của anh chỉ để ình bà xã nhìn thôi.” Nói xong, anh xoay người đặt cô dưới thân, cánh môi hơi lạnh chụp lên môi cô.

Anh hôn cô rất nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng.

Tình Hoan, Tình Hoan, hãy để anh nhớ kỹ tất cả những gì tốt đẹp về em, sau này anh chỉ có thể dựa vào những ký ức đó để vượt qua những ngày dài vô đau đớn.

Ánh mắt anh nhìn cô thâm tình chuyên chú, cô si ngốc ngẩn nhìn ánh mắt đó của anh, luyến tiếc khép mắt lại.

Trời! Cô thật sự rất yêu người đàn ông này, không dám tưởng tượng nếu có một ngày mất anh, cô sẽ sống tiếp như thế nào đây.

Chương 2.3

Bị Ai đó vỗ mạnh vào lưng, Phí Lăng Tuyên ngã về phía trước, đúng lúc nắm được vào cái bàn trước mặt, mới có thể đứng vững được.

“Ông chủ à, ông, ông đang đánh kẻ thù hả!”

Nghe thấy anh lấp bắp lên án, ông chủ tòa soạn Thương Tình Dương Chí Quang kinh ngạc cười nói: “Lăng Tuyên, anh mà cũng có lúc lấp bắp sao, thật là hiếm thấy đó nhé.” Lăng Tuyên có tài hùng biện rất giỏi, phản ứng cực nhanh, trật tự rõ ràng, cho tới bây giờ ông cũng chưa gặp được ai có tài ăn nói như anh.

Cười gượng một tiếng, Phí Lăng Tuyên đánh trống lảng: “Đó là bởi vì bị ông chủ ột chưởng quá mạnh, khiến tôi nội thương nghiêm trọng, thiếu chút nữa đã mất đi nửa cái mạng rồi.”

Ông đắc ý cười to vài tiếng, “Là do thAnh niên các anh bây giờ quá vô dụng, tôi cũng chỉ dùng lực ba phần thôi, thế mà đã đánh cho anh đứng không vững rồi! Anh đó, nên rèn luyện thể lực đi thôi, thể lực gì mà so với ông già bảy mươi cũng không bằng thế, xấu hổ, xấu hổ nhé!”

Phí Lăng Tuyên cười cười, không có phản bác. “Ông chủ, đúng lúc ông tới, tôi cũng đang có việc muốn tìm ông đây.”

“Chuyện gì?” Chủ tòa soạn là ông không phải ngày nào cũng đến tòa soạn, chỉ có gặp phải chuyện gì quan trọng, hoặc là khi nhàn rỗi nhàm chán, ông mới tới đây, bình thường những chuyện ở tòa soạn, đều giao cho tổng biên tập Lăng Tuyên này phụ trách xử lý.

Đem tòa soạn giao cho Lăng Tuyên, ông và lão tổng biên tập về hưu cũng thấy yên tâm, mọi người đều rất coi trọng năng lực của anh, tin tưởng tạp chí Thương Tình trong tay anh sẽ ngày càng phát triển.

“Đến văn phòng ông rồi nói sau.”

“Hử?” Dương Chí Quang đa tâm liếc anh một cái, phát hiện ra giờ phút này vẻ mặt anh rất nghiêm túc. Lăng Tuyên là người hay cười, rất ít khi nhìn thấy biểu tình như vậy của anh.

Đi vào văn phòng chủ tòa soạn, ông ngồi xuống, chờ Phí Lăng Tuyên mở miệng.

Sắp xếp lại suy nghĩ, đầu tiên anh cúi mình chào ông chủ tòa soạn.

Dương Chí Quang sững sốt, tiếp theo cười hớ hớ trêu chọc anh, “Lăng Tuyên, anh làm cái gì thế hả, muốn nhận tôi làm cha nuôi sao?”

Phí Lăng Tuyên dùng biểu tình nghiêm trọng hiếm thấy lắc đầu, “Không phải, là tôi muốn cảm tạ sự quan tâm và chiếu cố của ông trong những năm gần đây.”

“Sao đột nhiên anh lại nói như vậy?” Giống như anh đang chuẩn bị rời đi ấy — Dương Chí Quang kinh hãi, chăm chú đánh giá anh.

“Sau khi tốt nghiệp đại học tôi đã vào tạp chí Thương Tình này, được ông thưởng thức và đề bạt, tôi rất cảm ơn ông, thậm chí ông còn giao chức tổng biên tập quan trọng như vậy cho tôi, tôi vốn nghĩ rằng mình không thể phụ sự kỳ vọng của ông, nhưng mà tháng sau tôi sẽ phải rời đi.”

Nghe vậy, ông chủ tòa soạn khiếp sợ đứng bật dậy, “Vì sao? Anh muốn tăng lương à, hay là muốn đến ăn mánng nhà khác?”

“Đều không phải, là tôi hy vọng có thể chuyển thành chuyên mục tác gia.”

(Chuyên mục tác gia: người chuyên viết bài ột mục nào đó trên một tờ báo, tạp chí.)

“Chuyên mục tác gia? Vị trí tổng biên tập tốt như vậy anh lại không làm, thế mà còn chạy đi làm chuyên mục tác gia? Dù gì thì anh cũng phải cho tôi một lý do chứ, nếu không tôi tuyệt sẽ không thả anh đi!” Dùng sức đấm mạnh lên bàn, vẻ mặt Dương Chí Quang rất tức giận.

“Tôi..... Đã không thể làm tổng biên tập được nữa rồi.”

“Anh nói anh không thể làm tổng biên tập nữa, là có ý gì hả?”

Hít sâu một hơi, Phí Lăng Tuyên chậm rãi mở miệng, “Tôi có thể nói cho ông nguyên nhân thật sự, có điều rất mong ông giúp tôi giữ bí mật.”

“Được.” Ông đồng ý không chút do dự.

“Em còn chưa nói cho cô ấy hả, chẳng lẽ cô ấy cũng chưa phát hiện ra sao?” Điện thoại truyền đến giọng nói nghi ngờ của Phí Lăng Sương.

“Em đã có cách nói của mình rồi, cho nên đến bây giờ cô ấy vẫn chưa phát hiện. Nhưng chị à, em quyết định không nói chuyện này với Tình Hoan.” Ngồi trước bàn làm việc, Phí Lăng Tuyên vừa nói chuyện điện thoại, vừa lật xem những bức ảnh chụp anh và Hứa Tình Hoan trong ngày cưới, ngón tay thon dài quynến luyến võ về khuôn mặt có nụ cười ngọt ngào của cô.

“Không nói cho cô ấy ư? Em không có khả năng giấu giếm mãi đâu!” Dương cao tiếng nói, cô không thể đồng ý với chuyện lừa gạt này được.

Tình Hoan là vợ em, cô ấy có quyền biết sự thật.

Nhắm mắt lại, trầm mặc một lát, Phí Lăng Tuyên mới từ từ nói, “Em nghĩ đến một biện pháp, có thể giấu giếm cô ấy cả đời.” Trong tiếng nói trầm thấp, lộ ra tuyệt vọng cùng đau thương.

“Biện pháp gì?”

Nghe thấy tiếng động từ cửa lớn, anh nhanh chóng thu lại cảm xúc trên mặt: “Tình Hoan đã trở về, chuyện này cứ để vài ngày sau em sẽ nói với chị.”

Ngắt điện thoại, anh đi ra thư phòng, tươi cười chào đón vợ yêu.

“Bà xã, em đã về rồi.” Vô cùng thân thiết ôm cô vào lòng, Anh hôn cô nồng nhiệt, sAu đó mới hỏi: “Sao hôm nay em lại về muộn hơn một giờ so với bình thường thế?”

“Nhà máy mới ở đại lục xảy ra một vài vấn đề, chủ tịch muốn ngày mai em qua đó một chuyến với anh ấy.” (Đại lục: là ở Trung Quốc, họ đang sống ở Đài Loan.)

“Phải đi bao lâu?”

“Cũng chưa rõ ạ, phải xem tình huống như thế nào mới xử lý được, nhanh thì ba đến năm ngày có thể trở về, còn nếu chậm thì sáu, bảy ngày.”

“Lâu như vậy!” Phí Lăng Tuyên khóc thét, “Chẳng lẽ chủ tịch Nguyễn của A em không biết chúng ta mới cưới không lâu à, sao anh ta lại nhẫn tâm chia rẽ chúng ta lâu như vậy chứ? Chia rẽ nhân duyên của người ta sẽ bị báo ứng đó nhé, anh ta có biết không hả!”

Nghe thấy anh oán giận, Hứa Tình Hoan cười khẽ mở miệng, “Chủ tịch muốn em chuyển lời cho anh, tiểu biệt thăng tân hôn, muốn anh phải nhẫn nại một chút.” Hơn bốn năm trước Lăng Tuyên có ổi phỏng vấn chủ tịch Nguyễn, sau đó hai người đã trở thành bạn, cho nên chủ tịch ước chừng cũng biết được cá tính của anh, sáng nay khi anh ấy nói cô phải đi chuyển này, liền trêu chọc cô chuyển những lời đó cho Lăng Tuyên.

“Hừ, cái gì mà tiểu biệt thăng tân hôn? Tập đoàn Phi Diệu lớn như vậy, vì sao cứ phải là em đi chứ? Anh thấy chắc chắn là anh ta có ý rồi.” Phí Lăng Tuyên thâm oán.

Cô nhẹ nhàng vuốt lên đôi lông mày đang nhíu lại của anh, dịu dàng trấn an anh.

“Chủ tịch sẽ không như vậy đâu, em là thư ký của anh ấy mà, hơn nữa em cũng tham gia một ít kế hoạch trong nhà máy này, thế nên chủ tịch mới muốn em đi cùng, cung cấp một ít ý kiến và cái nhìn cho anh ấy.” Chủ tịch có ý muốn bồi dưỡng cho cô, cho nên một số kế hoạch quan trọng những năm gần đây của công ty, anh đều để cô tham dự.

“Vậy thì đóng gói cả anh nữa, chúng ta cùng nhau đi thôi, một ngày Anh cũng không muốn xa em đâu.” Phí Lăng Tuyên ôm chặt lấy cô, không muốn ông ra.

Hiểu được anh hy vọng không phải xa cô lâu như vậy, Hứa Tình Hoan trấn an anh.

“Không được, lần này em đi làm việc, không thể đưa anh đi cùng được, huống chi chuyện ở tòa soạn anh có thể mặc kệ sao? Bây giờ anh đã là tổng biên tập rồi, làm sao có thể nói đi là đi được?”

“Aizz!” Thở dài thật sâu một tiếng, Phí Lăng Tuyên vùi mặt vào mái tóc đen mềm mại sau gáy cô, bật ra tiếng rên rỉ u u rầu rĩ, “Thật muốn mặc kệ mọi chuyện, cứ mang theo em đến một nơi núi rừng xa xôi hẻo lánh, sau đó chúng ta có thể ở đó ẩn cư cả đời.” Mái tóc đen của cô che đi bi thương và quyến luyến trên mặt anh.

Tình Hoan, Tình Hoan, em có biết chúng ta sắp phải xa nhau cả đời hay không, đừng rời đi vào lúc này được không em?

“Anh không chịu nổi mấy ngày thế này, nhưng nếu ngày nào cũng nhìn thấy em, không đến nửa năm anh liền ngấy đó!” Anh thích náo nhiệt, làm sao chịu được những ngày tịch mịch cô đơn không có bạn bè chứ.

“Ai nói vậy? Đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, anh không bao giờ nhìn chán em đâu.”

Hơi thở của anh nhẹ nhàng phe phẩy lên cổ cô khiến cô hơi ngứa, cô định nghiêng đầu đi một chút, nhưng đột nhiên anh lại mở miệng cắn lên cổ cô, làm cho cô hô nhỏ ra tiếng, “A! Anh làm gì thế?”

“Bà xã, anh muốn em, cả đêm nay em đều thuộc về anh.” Nói xong, Phí Lăng Tuyên bá đạo bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

“Đừng náo loạn, em còn muốn sửa sang lại hành lý.....” Hứa Tình Hoan giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn bị anh dụ hoặc.

Hai tay anh dao động vờ về trên người cô, giống như mang theo lửa, tất cả những nơi anh mơn trớn, đều bốc cháy rừng rực, anh không ngừng hôn lên môi cô, hôn lên người cô, thúc giục cô, làm cho cô ý loạn tình mê.

Tối nay anh rất cuồng mãnh và nhiệt tình, dẫn theo cô chao đảo trên đầu ngọn sóng, cô yêu kiều đón nhận anh, cho đến khi mệt mỏi không mở nổi mắt ra, rốt cục anh mới thỏa mãn dừng lại, anh xuống giường nấu cho cô một bát mì thơm ngào ngạt, sau đó đến bên giường, bón cho cô ăn từng miếng từng miếng một.

Mắt cô khép hờ, vừa ăn mì anh bón, vừa trách anh không biết đúng mực.

“Ngày mai em còn phải đi công tác cùng chủ tịch, hành lý cũng chưa sắp xếp đó.”

Phí Lăng Tuyên ôn nhu tiếp lời nói: “Anh sẽ giúp em sắp xếp hành lý, em ăn no xong nghỉ ngơi một chút đi, sau đó anh lại bế em ra phòng tắm tắm rửa, tắm lại, đêm nay anh sẽ hầu hạ em thật thoải mái, được không?”

Cô hờn dỗi liếc anh một cái, không quá cảm kích, “Hừ! Nếu không phải anh xằng bậy như vậy, những việc này em cũng tự làm được.”

“Thực xin lỗi mà, bà xã, vừa nghĩ đến phải xa em nhiều ngày như vậy, anh liền không chịu nổi.” Anh mềm giọng làm nũng.

Hứa Tình Hoan cúi đầu ngâm một ngụm canh nóng, thấy đôi mắt nồng đậm ờn bã của anh, nuốt canh nóng xuống, cô cắn môi dưới rồi nói: “Em sẽ gọi điện thoại cho anh mà.”

“Được, một ngày phải gọi ba lần nhé.” Chủ yếu là anh gọi cho cô, rất ít khi cô chủ động gọi điện thoại cho Anh, anh cười híp mắt, đồng thời cũng che lại cảm xúc đau thương trong đôi mắt đó.

“Sao lại như thế được, nhiều nhất là..... Hai lần.” Nếu không phải chủ tịch yêu cầu, cô làm sao có thể bỏ anh đi nhiều ngày như vậy được, ban đêm không có anh nằm cạnh, cô luôn luôn khó ngủ.

“Được rồi, hai lần vậy.” Anh giả bộ thất vọng.

“Thôi..... Ba lần cũng tốt.” Ngẫm lại, Hứa Tình Hoan đột nhiên sửa miệng. Như vậy nếu lúc nào không ngủ được, cô còn có thể lấy cớ gọi điện thoại cho anh, nghe giọng nói của anh một chút.

Anh cười nhẹ một tiếng, chạm lên trán cô.

“Bà xã, anh yêu em.” Tiếng nói của anh có chút khàn khàn ảm ứ, giống như có áp lực nào đó kích động cảm xúc.

“Em cũng vậy.” Cô thẹn thùng nói nhỏ, hồn nhiên chưa thấy được anh có điều gì đó khác thường.

Hết chương 2.

3. Chương 03

Chương 3.1

Lần này Hứa Tình Hoan đi công tác sáu ngày, bốn giờ chiều hôm nay cô đi máy bay trở về Đài Loan, vừa nghe thấy chủ tịch bảo cô cứ về nhà nghỉ ngơi trước, không cần đến công ty, cô liền vui mừng lao thẳng về nhà như tên bắn.

Rất muốn gặp Lăng Tuyên, cô nhớ anh sắp điên mất rồi! Nhớ đến vòng ôm của anh, nhớ nụ hôn của anh, nhớ nhiệt độ cơ thể anh, nhớ sự ôn nhu của anh, nhớ tất cả những gì thuộc về anh.....

Cô vốn nghĩ anh ấy sẽ đến đón mình ở sân bay, bởi vì trước khi lên máy bay, cô đã gọi điện thoại nói cho anh thời gian trở về, không muốn xuống máy bay lại không nhìn thấy anh. Nhưng không quan trọng, có lẽ là tòa soạn có việc, anh nhất thời không thể ra ngoài, dù sao khi cô về nhà, cũng chẳng bao lâu nữa là có thể nhìn thấy anh rồi.

Lăng Tuyên nhất định cũng rất nhớ cô! Cô tưởng tượng chờ anh về nhà, khi anh nhìn thấy cô, nhất định anh sẽ chạy đến ôm chặt cô, sau đó hôn cô khiến cô thở không nổi, mới bằng lòng buông cô ra.

Mang theo nụ cười trên môi, Hứa Tình Hoan một mình trở về về nhà, sau đó, cô đơn đợi anh cả đêm, anh vẫn không trở về.

Gọi điện thoại cho anh, cũng chỉ nghe được một câu rất lạnh lùng xa cách, “Đêm nay anh ngủ lại nhà một người bạn, không quay về.”

Từ trong điện thoại, cô nghe thấy có một giọng nữ nũng nịu thúc giục anh.

“Nhanh lên một chút nào, người ta đã tắm xong từ bao giờ rồi đây này, đang đợi anh đấy.”

Cô chần động, điện thoại tuột khỏi tay cô, rơi xuống. Nhưng chỉ sau một cái chớp mắt, cô lấy lại tinh thần, không thể tin được câu nói mình vừa nghe thấy, cô gọi lại cho anh, lần này nhận điện thoại là giọng nữ vừa rồi thúc giục anh.

“Cô thực nhiều lời quá, Lăng Tuyên đã nói không quay về rồi, cô còn gọi mãi như vậy làm gì chứ, thật là phiền phức?”

“Cô là ai?” Hứa Tình Hoan thu lại tâm tình, khiếp sợ hỏi.

“Tôi là ai hả?” tiếng cười khanh khách bật ra, cô ta nói: “Tôi là mối tình đầu của Lăng Tuyên, mấy ngày trước chúng tôi tình cờ gặp lại nhau, kết quả chính là tình cũ lại bùng cháy.”

“Tôi không tin, cô gọi anh ấy tới nghe điện thoại đi!” Cô mới không ở bên anh sáu ngày thôi, cô không tin Lăng Tuyên có thể thay đổi tình cảm nhanh như vậy. Trước khi rời đi, rõ ràng anh đã lưu luyến không rời, rõ ràng anh còn nhiệt tình với cô như vậy cơ mà, giống như muốn hòa vào người cô, cùng cô trở thành một thể, làm sao mới có sáu ngày ngắn ngủi anh đã thay lòng đổi dạ như thế được?!

“Ai da, bà xã của anh muốn tự anh nói với cô ấy.”

Giây lát sau, điện thoại truyền đến một tiếng nói rất quen thuộc với Hứa Tình Hoan, “A lô.” Tiếp theo liền trầm mặc không nói.

Nghe được giọng nói của anh, toàn thân cô run rẩy, ép buộc mình phải tỉnh táo lại. “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Cô muốn biết rõ ràng, sáu ngày cô không ở đây, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao khi cô trở lại, thế giới của cô lại thay đổi như vậy, cái người thỉnh thoảng lại nói trên môi cô anh yêu em, một lần lại một lần nói với cô mình là người đàn ông của cô, thế nhưng bây giờ bên cạnh đã có người phụ nữ khác!

“Không phải Văn Nghi vừa nói với em sao, cô ấy là mối tình đầu của anh, năm ngày trước anh đã gặp lại cô ấy, cho nên đã nói lại tình cũ.” Giọng của Phí Lăng Tuyên có chút trầm thấp, giống như lộ ra một tia áy náy.

Anh nói thẳng thắn như thế, một chút che giấu cũng không có, làm cho cô trở tay không kịp, đầu óc trống rỗng. Cô hít thở không thông, một lát sau mới có thể mở miệng nói.

“Mới ngắn ngủn năm ngày?!” Tình cảm giữa anh và cô đã không chịu nổi thử nghiệm như vậy sao? Chỉ năm ngày mà đã cắt đứt ư?!

“Cô ấy là bạn gái đầu tiên của anh, trước đây anh và cô ấy yêu nhau rất sâu đậm, sở dĩ anh theo đuổi em, nguyên nhân chủ yếu là vì bộ dáng của em có chút giống cô ấy, sau đó bởi vì bọn anh hiểu lầm nên đã chia tay, cho đến năm ngày trước, khi tình cờ gặp lại mới có thể giải thích rõ ràng, thế nên..... Anh biết làm thế này là có lỗi với em, nhưng anh muốn ở bên cô ấy, hy vọng em có thể thành toàn.” Anh dùng tiếng nói khàn khàn để khẩn cầu.

Hứa Tình Hoan dùng sức cắn cánh môi, không thể tin được anh lại có thể nói ra những lời nhẫn tâm như thế với cô. Thì ra anh theo đuổi cô, yêu chiều cô, thương tiếc cô, đơn giản chỉ vì cô là cái bóng của một người phụ nữ khác!

Trong điện thoại truyền đến tiếng nói của Phí Lăng Tuyên, “Anh biết với cá tính của em thì em sẽ không quán chặt không tha, em có thành toàn cho anh, đúng không?”

Cổ nén xuống những giọt lệ sắp vọt khỏi hốc mắt mình, Cô dùng sức nắm chặt lòng bàn tay, mãi một lúc lâu sau một giọng nói đau xót mới thốt ra được từ trong cổ họng tắc nghẽn của cô.

“Đúng vậy, tôi sẽ thành toàn cho anh, ngày mai chúng ta sẽ ly hôn.” Anh thật sự rất hiểu cô, biết cô không phải là người phụ nữ dầy dứa không ngọt.

“Ngôi nhà đó để lại cho em, còn tiền gửi ngân hàng của anh cũng đều –”

“Tôi không quan tâm! Tất cả những gì thuộc về anh tôi đều không cần!” Cô phẫn nộ quát, cắt đứt điện thoại, nước mắt ngay lập tức chảy ra ngập tràn khuôn mặt cô.

Thì ra bốn năm nay cô chỉ là đồ thay thế cho người khác mà thôi, cô làm sao có thể chịu nổi chuyện này đây?

Bởi vì trong tình yêu này, chỉ có cô là ngậm ngốc mà trút tất cả tình cảm của mình vào đó.

Cô nghĩ rằng từ nay về sau có thể sống một cuộc sống thanh nhàn hạnh phúc với anh đến hết đời, nhưng cô lại phát hiện ra tất cả cũng chỉ là một âm mưu nực cười.

Ôn nhu của anh, thâm tình của anh, yêu chiều của anh, cũng không phải dành cho cô, mà tất cả đều dành ột người phụ nữ khác!

Phí Lăng Tuyên, anh thật quá đáng!

Mặt cô không lộ ra chút cảm xúc nào khi kí tên vào tờ đơn ly hôn, sau đó lại đi xác nhận đơn ly hôn, dọc theo đường đi, Hứa Tình Hoan cũng không mở miệng nói một câu nào, thậm chí không buồn liếc mắt nhìn Phí Lăng Tuyên.

Cô dùng lớp vỏ lạnh lùng bảo vệ trái tim yếu đuối của mình, bởi vì nếu không làm như vậy, cô sợ mình sẽ rơi lệ trước mặt anh. Cô không muốn anh nghĩ rằng Hứa Tình Hoan không có anh sẽ không sống nổi, cô còn muốn anh biết được, mất anh, cô vẫn có thể sống tốt, cô không hề quan tâm đến anh.

“Tình Hoan.....” Phí Lăng Tuyên nhìn cô, thử mở miệng muốn nói cái gì đó.

Cô lạnh lùng nghiêm mặt quay đầu đi, không muốn nghe anh nói chuyện, lại càng không muốn nhìn anh.

Chỉ là hờ hững đứng trước quầy của sở hộ chính sự vụ, chờ nhân viên ở đó giải quyết các thủ tục ly hôn của hai người là xong. Nếu không phải bởi vì bây giờ kết hôn và ly hôn ở Đài Loan đều thông qua hệ thống đăng ký, cho nên mặc kệ là kết hôn hay ly hôn hai người đều phải trực tiếp tới đăng ký, thì cô thật sự không muốn gặp lại anh nữa.

“Thực xin lỗi.” Cho dù cô không muốn nghe, Phí Lăng Tuyên vẫn mở miệng xin lỗi.

Hứa Tình Hoan thống khổ cắn môi. Anh nghĩ đến chỉ dựa vào một câu thực xin lỗi, là có thể bù đắp được tổn thương anh gây ra cho cô sao? Tên độc ác xấu xa này, sinh thời, cô không bao giờ muốn gặp lại anh ta nữa!

Khi nhân viên vừa làm xong thủ tục ly hôn, Hứa Tình Hoan nhận lại chứng minh thư, lập tức quay đầu đi ra khỏi sở hộ chính sự vụ.

Nhìn chăm chú vào bóng dáng lạnh lùng, cứng rắn cương trực của cô, Phí Lăng Tuyên dựa vách tường ổn định thân thể của mình, kiềm chế xúc động muốn đuổi theo cô.

“Bà xã, tạm biệt em.....” Anh thì thào nói, trước mắt bị một lớp sương mù bao phủ, mơ hồ chắn đi tầm mắt anh, tiếp theo, hai hàng chất lỏng trong suốt uốn lượn trượt xuống hai gò má gầy yếu, anh vội vàng gạt đầu xuống, dùng tay áo lau đi dòng nước mắt nóng bỏng đó.

Tạm biệt, Tình Hoan.

Thực xin lỗi em, anh nuốt lời! Em nhất định sẽ gặp được một người đàn ông yêu thương em hơn anh.....

Ngày hôm sau, Hứa Tình Hoan dùng công việc bận rộn để quên đi nỗi đau cắn xé trong tim mình.

Cô chuyển đến sống với em trai, bắt đầu từ ngày đó, cô phải dựa vào sự trợ giúp của thuốc ngủ, mới có thể có được một đêm yên giấc.

“Chị, sao chị lại uống thuốc ngủ thế, không phải em đã nhắc chị không được ỉ lại vào thuốc ngủ sao?” Hứa Triết Tự nửa đêm đi ra ngoài uống nước, liền thấy chị mình đang đổ thuốc trong lọ ra, sau đó nuốt thuốc xuống với nước.

Hơn một tháng trước, anh hoàn thành công việc chụp ảnh ở nước ngoài trở về đây, đã thấy chị trở về nhà, kinh ngạc hỏi chị anh mới biết được chị đã ly hôn với anh rể. Càng không dám tin là, Phí Lăng Tuyên kia yêu chị như thế, lại có thể bỏ chị để quay về với mối tình đầu, còn chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn.

Hứa Tình Hoan thần nhiên nhìn em trai. “Không uống thuốc ngủ thì chị không thể ngủ được, ngày mai có một hội nghị rất quan trọng, chị phải ngủ đủ giấc mới được.”

Hứa Triết Tự mấp máy cánh môi, đau lòng ôm bả vai chị mình.

“Chị, em biết bây giờ nói cái gì cũng không thể giảm bớt nỗi đau trong trái tim chị, chỉ có thể chờ thời gian hòa tan hết thảy, chỉ có điều em hy vọng chị nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh chị, chia sẻ buồn vui với chị.”

Trước đây khi hai người họ ở cùng nhau, chị không cần phải dựa vào thuốc, không nghĩ tới sau khi ly hôn với Phí Lăng Tuyên, chị cần phải dựa vào thuốc ngủ mới có thể ngủ được, bởi vậy có thể thấy được Phí Lăng Tuyên phản bội chị đã làm chị tổn thương sâu đậm đến mức nào, khiến chị cả đêm không thể đi vào giấc ngủ.

“Ừ.” Cô muốn nở một nụ cười chứng minh mình không sao, nhưng ở trước mặt em trai, khóe miệng cô lại cứ cứng ngắc không thể nào cong lên được.

Hứa Triết Tự đau đớn, mở rộng cánh tay ra ôm chị vào lòng.

“Nếu chị muốn khóc thì cứ khóc đi.” Từ khi anh trở về đến giờ, chưa từng thấy chị khóc. Nhìn bên ngoài chị vẫn có vẻ bình thường, nhưng anh hiểu được, thật ra chị mình rất nhạy cảm và yếu đuối, chuyện đả kích này, chỉ sợ là rất lâu sau mới có thể phai nhạt đi được.

Anh vốn nghĩ, trên thế giới này không thể tìm được người đàn ông nào yêu thương chị mình sâu đậm như Phí Lăng Tuyên, nhưng không thể ngờ rằng anh đã lầm rồi, anh đúng là mắt mù mới nhìn lầm người như thế.

Anh từng phần nộ đi tìm Phí Lăng Tuyên thay chị trút giận, nhưng khi đến tòa soạn, lại phát hiện ra anh ta đã tạm rời cương vị công tác, gọi điện thoại cũng không được, tìm khắp chung quanh cũng không thấy người, xem ra anh ta đã cao chạy xa bay với mối tình đầu của mình rồi, anh đành bất lực trở về.

Hứa Tình Hoan ngẩng đầu lên từ trong lòng em, thấy nỗi lo lắng trên mặt em, cô nhẹ giọng nói: “Chị không sao, em không cần lo lắng, chị sẽ không khổ sở vì anh ta đâu, bởi vì anh ta không xứng đáng.”

“Chị có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.” Anh là một nhiếp ảnh gia, thường xuyên phải ra nước ngoài chụp ảnh, không thể luôn ở nhà chăm sóc chị được. Ngày mai anh lại phải bay tới Nam Phi nửa năm, nhưng nhìn bộ dáng của chị thế này, làm cho anh thật sự không yên lòng.

Chương 3.2

Gió từ bên ngoài thổi vào nhẹ nhàng phát động rèm cửa sổ, mặt trời mùa thu tỏa ánh sáng ấm áp, một người đàn ông nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Có tiếng bước chân từ ngoài cửa phòng đi đến, Phí Lăng Sương đi vào đứng bên cạnh giường bệnh, thấy bên cạnh em trai mình là một cuốn album và một chiếc máy tính xách tay, cô không nhận được thắm than nhẹ một tiếng.

Tiếng than thở nặng nề đó đã kéo lại tinh thần của Lăng Tuyên, đôi môi tái nhợt của anh cố cong lên thành một nụ cười với chị, cố hết sức mở miệng nói: “Chị, vẫn vẫn vẫn kiện em em muốn xem chị chị chị đã mang đến đây chưa?”

“Ừ.” Cô đưa tập văn kiện trên tay cho em trai.

Anh vươn tay muốn nhận lấy, nhưng không cách nào khắc chế sự run rẩy, khó có thể cầm được mấy tờ giấy mỏng manh kia.

Phí Lăng Sương vội vàng cầm tay anh, đặt nó lên tay anh.

“Chị, giúp giúp em lấy lấy lấy lấy một cái bút bút bút có được không?” Phí Lăng Tuyên xem qua một tờ giấy, lấp bắp ra tiếng.

“Được.” Cô khẽ cắn môi, nhéo nhéo cái mũi cay cay, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình. Tìm một cái bút ở ngăn tủ bên giường, cô trực tiếp đặt vào lòng bàn tay em trai, cho anh cầm lấy.

Tốc độ chuyển biến xấu của Lăng Tuyên vượt qua dự đoán của cô và các bác sĩ ở bệnh viện, còn không đến một năm, bây giờ ngay cả sức cầm một cây bút anh cũng không có.

Điều này xảy ra với bệnh nơ-ron vận động, [1] đến bây giờ vẫn chưa thể nghiên cứu và phát triển loại thuốc chữa trị đặc biệt, cô chỉ có thể trợ mắt đứng nhìn chân tay em mình chậm rãi cứng ngắt tê liệt, cuối cùng hô hấp suy kiệt mà chết.

Ngón tay cứng ngắt cố gắng cầm bút, rất khó khăn Phí Lăng Tuyên mới cầm được nó, rất chậm rất chậm ký tên mình vào tờ giấy đồng ý hiến tạng, chữ viết trước đây luôn luôn đoan chính, giờ phút này lại cong cong vẹo vẹo.

Thật vất vả viết xong, anh giống như đã phải làm mấy giờ lao động vất vả, hô hấp dồn dập thở hổn hển không ngớt, tiếp theo lại ho vài tiếng, tiếng ho khan thông khổ kịch liệt kia, dường như muốn đem cả tim phổi đều ho ra.

Phí Lăng Tuyên dìu anh nằm xuống, vội vàng hỏi người quản lý đặc biệt mời đến để chăm sóc em trai mình.

“Trương Di, hôm nay bác sĩ Vương có đến khám cho em tôi không?” Bác sĩ Vương là bác sĩ khoa tai mũi họng, sáng nay cô có việc phải đi, đã mời anh ấy đến khám cho Lăng Tuyên.

“Có, hơn một giờ trước bác sĩ có đến đây.”

“Anh ấy nói như thế nào?”

“Bác sĩ Vương nói Phí tiên sinh nhiễm lạnh nên bị cảm, phải cẩn thận một chút, để tránh chuyển thành viêm phổi.”

Thân là bác sĩ, Phí Lăng Tuyên tất nhiên biết rõ loại bệnh này chỉ cần bị cảm cúm thôi, chỉ cần một sai lầm nhỏ, cũng có thể dễ dàng dẫn đến biến chứng sang bệnh khác, hậu quả có thể rất nghiêm trọng.

Cô dặn dò quản lý, “Trương Di, mấy ngày nay nhờ anh cẩn thận chú ý đến em tôi hơn nhé.” Thấy cửa sổ mở ra, cô lập tức đi qua đóng lại, rồi nhắc thêm, “Cố gắng đừng để em ấy gặp phải gió, để tránh lại bị nhiễm lạnh.”

“Là Phí tiên sinh muốn tôi mở cửa sổ, tôi cũng đã khuyên anh ấy như vậy rồi.” Quản lý Trương Di vội vàng giải thích.

Phí Lăng Tuyên miễn cưỡng nở một nụ cười trấn an chị. “Em không sao, chị à, chị chị không không cần lo lắng quá đâu.” Trước đây anh có tài hùng biện giỏi như thế, ăn nói rõ ràng, cũng không cảm thấy nói chuyện có cái gì khó, thế mà bây giờ chỉ một câu đơn giản thôi, lại làm cho anh cảm thấy mất hết sức lực, gần như sắp không thể nói được nữa.

Không phải anh chưa từng oán trời trách đất, khi biết kết quả kiểm tra mình bị bệnh nơ-ron vận động, anh gần như phát điên mất rồi.

Anh vừa mới cưới được người con gái mình yêu thương về làm vợ, mới được hưởng hạnh phúc ngọt ngào chẳng bao lâu; Anh vừa mới được thăng chức tổng biên tập tạp chí Thương Tình, khi khát vọng đang mở ra, nhưng chỉ trong nháy mắt, từ thiên đường hạnh phúc đã bị đẩy xuống địa ngục tuyệt vọng.

Anh oán hận trời cao sao có thể tàn nhẫn với mình như vậy, cũng nguyên rủa vận mệnh này quá tàn khốc, nhưng rất nhanh anh đã tỉnh ngộ, cho dù có oán hận giận dữ nhiều đến đâu, có năng lực như thế nào, thì cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Nếu đã không thể kháng cự, anh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận lấy vận mệnh này, sau đó xử lý mọi chuyện một cách tốt nhất.

“Đúng rồi, chị chị à, chuyện em em hỏi chị ngày hôm qua, chị chị có.....”

Không đợi em trai cố hết sức nói xong, Phí Lăng Sương đã hiểu được anh muốn nói cái gì, nhanh chóng tiếp lời.

“Hôm nay trước khi đến bệnh viện, chị đã vòng đến công ty của cô ấy, đã nhìn thấy cô ấy rồi.” Nói tới đây, thấy em mình đang mở miệng, nhưng nửa ngày vẫn không phát ra được âm thanh nào, cô nhẹ giọng nói tiếp: “Thoạt nhìn chị thấy Tình Hoan có vẻ tốt lắm, tựa như trước kia vậy.”

Vì ngày hôm qua Lăng Tuyên nhờ làm hộ, cho nên sáng nay cô đã lái xe đến tập đoàn Phi Diệu nơi Tình Hoan công tác từ rất sớm, đậu xe ở phía đối diện, vẫn đợi cho đến khi Tình Hoan xuất hiện ở cửa, cô mới rời đi.

Cô hiểu được, từ khi phát bệnh đến nay, điều khiến lòng em trai không yên nhất chính là Tình Hoan, thật vất vả cưới được cô ấy, vừa mới trải qua cuộc sống ngọt ngào được mấy tháng, đã bị buộc phải rời khỏi cô ấy, cô có thể tưởng tượng được em mình không cam lòng đến mức nào.

“Vậy vậy là tốt rồi.” Nghe thấy chị nói như thế, Phí Lăng Tuyên an tâm nhắm hai mắt mệt mỏi lại, hai tay ôm chặt cuốn album chụp ảnh hai người mặc áo cưới.

Phí Lăng Sương mở miệng muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại không thể nói ra câu gì.

Lúc trước cô đã từng khuyên em nên thẳng thắn nói với Tình Hoan về bệnh tình của mình, nhưng em trai không chỉ lựa chọn giấu giếm vợ, mà còn dùng cách ly hôn, cô biết em mình tâm cao khí ngạo như vậy, nhất định sẽ không muốn để Tình Hoan thấy được bộ dạng chật vật thê thảm của mình, lại càng không muốn liên lụy đến cô ấy.

Nhưng giờ phút này nếu là Tình Hoan có thể làm bạn bên cạnh em, có lẽ sẽ càng làm tăng thêm ý chí muốn được sống của em mình. Nhìn khuôn mặt em đã gầy đi rất nhiều, cô luôn cảm thấy em mình đang đợi cái chết, không có chút ý niệm muốn sống nào.

Thân là một bác sĩ, lúc này cô thấy rất đau đớn, cô hận mình bất lực.

Hôm nay không biết đã là lần thứ mấy đánh chữ sai rồi, trước kia cô chưa bao giờ từng như vậy, bắt đầu từ sáng sớm, tâm trạng của cô đã không yên, giống như có chuyện gì đã xảy ra vậy, Hứa Tình Hoan phiền chán đứng dậy, cầm lấy cái cốc, muốn pha ین một cốc cà phê.

Đi vào phòng trà nước, cô tùy tay cầm một gói cà phê ba trong một pha với nước nóng, đột nhiên tim cô nhói lên, nước nóng rớt ra tay cô, nhưng cô không quan tâm mình đã bị bỏng, mà nâng tay đề lên ngực trái, nơi đó đột nhiên đau đớn như bị bóp nghẹt, gần như muốn cô không thể hô hấp, cô thống khổ cúi gập thắt lưng.

“Tình Hoan, em làm sao vậy?” Có một nữ đồng nghiệp đi đến, thấy cô ắn ngực lộ ra vẻ mặt đau đớn, quan tâm hỏi.

“Không có gì ạ.” Cô miễn cưỡng lắc lắc đầu, rồi mới chậm rãi đứng thẳng người dậy.

“Nhưng vừa rồi chị nhìn thấy em giống như đang rất khó chịu, thân thể em có chỗ nào không thoải mái à?”

“Chỉ là đột nhiên em thấy đau ngực thôi, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Chị nghĩ em đã quá mệt mỏi rồi, hơn nửa năm nay, hầu như ngày nào em cũng tăng ca tới khuya, thân thể sẽ không chịu nổi đâu, hôm nay em vẫn nên về nhà nghỉ sớm một chút đi.” Đồng nghiệp nữ cũng là thư ký như cô, quan tâm nói.

Vị trí trái tim cô không hiểu sao vẫn co rút đau đớn, có điều đã không nghiêm trọng như vừa rồi, xem ra đúng là cô đã quá mệt mỏi, ngay cả thân thể cũng đang kháng nghị. Hứa Tình Hoan miễn cưỡng cười nhẹ và nói: “Vâng, cảm ơn chị.”

Cô bưng cái cốc trở về chỗ cũ ngồi xuống, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một khuôn mặt tuấn mỹ. Cấn rằng vậy vậy đâu, muốn đá đi gương mặt khiến cô cứ nghĩ đến là đau lòng đó.

Khuôn mặt và cái tên đó đã sớm bị cô chôn vùi, đã lâu rồi cô không muốn nghĩ đến nó. Cô không hiểu, vì sao bây giờ lại nghĩ đến anh ta một lần nữa?

Cô vừa nắm tay đấm lên ngực, nhìn vào tài liệu để quên đi cảm giác đó, vừa ép mình ném ra khỏi đầu bóng dáng đột nhiên xuất hiện kia.

Cùng thời gian ấy, trong một phòng bệnh của bệnh viện Hòa An.

Hốc mắt của Phí Lăng Sương đã hồng hồng, gắt gao cầm tay em trai, thời gian trước anh bị cảm đồng thời thành viêm phổi, làm cho hô hấp suy kiệt, một giây trước, anh đã hoàn thành cuộc hành trình cuối cùng trong thế giới này.

“Bác sĩ Phí, hãy nén bi thương, thời gian quý giá.” Một anh bác sĩ đứng cạnh nhẹ nhàng nhắc cô buông tay ra.

Cổ nén nước mắt, cô bắt buộc phải buông tay em ra, trong nháy mắt, cô nhìn thấy có một giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt em trai mình, trên khuôn mặt thanh thản kia vẫn lộ ra chút tiếc nuối thật sâu.

Nước mắt ẩn nhẫn của cô thoáng chốc đã sụp đổ, cô biết em mình luyến tiếc thế giới này, càng luyến tiếc Tình Hoan, cô nhẹ giọng nghẹn ngào hứa hẹn với em trai —

“Em hãy an tâm nhé, sau này chị sẽ thay em để ý tới Tình Hoan.”

Cám ơn chị.

Quanh quẩn trong không khí như không có tiếng động, không có bất luận kẻ nào nghe được.

Phí Lăng Tuyên, năm ba mươi tuổi, đã qua đời vào lúc 15 giờ 12 phút ngày 9 tháng 10.

Khi đã đến nơi, Hứa Tình Hoan vội vàng xuống xe.

Mấy ngày nay không biết vì sao, cô thường thường thấy tinh thần hoảng hốt, cho nên hôm nay cô đã xin nghỉ hai giờ, chuẩn bị đi bệnh viện kiểm tra.

Sau khi xuống xe, vừa nhắc đầu, đập vào mắt cô là tấm biển màu trắng treo bên ngoài tầng năm, trên đó viết — Tòa soạn Tạp chí Thương Tình.

Hứa Tình Hoan ngẩn ra, nơi này là tòa soạn mà Lăng Tuyên công tác!

Mím môi, cô đang nghĩ bước nhanh rời đi, cô không muốn tiếp xúc với những gì có liên quan đến anh nữa. Nhưng, cô mới đi chưa được mấy bước, đoạn đối thoại giữa hai người phụ nữ đi từ taxi ra, bỗng nhiên bay vào trong tai cô.

“Aizz! Không thể tưởng được Lăng Tuyên lại chết trẻ như vậy.”

“Lúc trước khi anh ấy đột nhiên rời đi, mọi người đều đoán anh ấy đã có công việc khác rồi, không nghĩ tới anh ấy lại mắc cái bệnh này, trách không được chủ tòa soạn lại đồng ý cho anh ấy từ chức như thế. Có điều ông ấy thật là biết giấu giếm, mãi đến hôm nay mới nói cho chúng ta biết chuyện này.”

“Nghe nói đây là ý của Lăng Tuyên. Hôm nay chúng ta cùng ông chủ đưa anh ấy đi nốt đoạn đường cuối cùng đến nhà tang lễ, ngay cả người hào sảng rộng rãi như ông ấy mà cũng phải bật khóc.”

“Đó là đương nhiên, lúc trước Lăng Tuyên vào tòa soạn, ông ấy đã rất thích rồi, khi tổng biên tập Trần về hưu, còn đặc biệt đề bạt anh ấy làm tổng biên tập trẻ tuổi nhất của toàn soạn chúng ta từ trước đến nay mà, kết quả là mới làm không được mấy tháng liền —” Chị kia mới nói được một nửa, đột nhiên tay lại bị một người nào đó dùng lực bắt lấy.

“Điều các chị vừa nói đều là sự thật sao?”

“Cô là ai, sao lại nắm lấy tay tôi như vậy? Mau buông tay!” Người phụ nữ đó lấp bắp kính hãi, dùng sức muốn thoát khỏi cô, nhưng Hứa Tình Hoan nắm rất chặt, làm cho chị kia không thể vùng ra được.

Một người phụ nữ khác nhận ra cô, khi Phí Lăng Tuyên mới quen cô ấy, chị này cũng đã từng gặp qua Hứa Tình Hoan vài lần, hôn lễ của họ chị cũng tham gia. “Cô không phải là vợ của Lăng Tuyên sao?”

Sắc mặt Hứa Tình Hoan khiếp sợ vội hỏi: “Nói cho tôi biết, điều các chị vừa nói có phải là sự thật không? Lăng Tuyên anh ấy..... anh ấy đã chết ư?!” Gạt người, chuyện này nhất định là gạt người rồi.

Người phụ nữ kia bị cô nắm tay đau quá, nhú mày trả lời, “Đúng vậy, anh ấy đã qua đời, bây giờ cô có thể buông tay rồi chứ?”

Trong nháy mắt, máu như đã rút sạch trên mặt cô, sắc mặt Hứa Tình Hoan tái nhợt dọa người, run run buông tay ra.

“Không có khả năng, chị đang nói dối!” Cô dẫu môi, trừng mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đó.

“Tôi không lừa cô.” Chị lập tức chỉ vào đồng nghiệp bên cạnh mình nói: “Hôm nay chúng tôi và ông chủ tòa soạn đã đi nhà tang lễ tiễn bước Lăng Tuyên, không tin cô hỏi chị ấy đi.” Tiếp theo chất vấn: “Cô không phải là vợ của Lăng Tuyên à? Chuyện này làm sao cô có thể không biết được?” Trong công ty không có ai biết chuyện bọn họ đã sớm ly hôn, đối với việc hôm nay cô không tham dự tang lễ của Lăng Tuyên, họ đều đã suy đoán rồi.

“Tôi không biết, tôi không biết.....” Hứa Tình Hoan mờ mịt nhìn người phụ nữ bên cạnh, “Điều chị ấy nói là sự thật đúng không?”

“Đúng.” Chị kia cũng gật gật đầu, thấy toàn thân cô chấn động, lão đảo lui về phía sau từng bước, vội vàng giơ tay muốn đỡ cô, lại bị cô vung ra.

Lùi được vài bước, Hứa Tình Hoan không khống chế được rống to —

“Tôi không tin, tôi không tin! Các chị nhất định là đang gạt tôi rồi, làm sao anh ấy có thể cứ chết như vậy được!”

[1] Motor Neuron Disease (MND)

Bệnh Nơ-ron vận động

Tóm tắt: Bệnh nhân sẽ mất khả năng nói chuyện, nhai nuốt thức ăn và di chuyển. Bệnh này không có thuốc trị và không có phương pháp phòng bệnh. Những người từ 20 tuổi trở lên dễ mắc phải bệnh này. Bệnh nhân thường chỉ sống được 3 năm kể từ khi mắc bệnh. Bệnh không truyền nhiễm và 90% không phải do yếu tố di truyền. Không có dấu hiệu cảnh báo cho đến khi nhiễm bệnh. Não bệnh nhân vẫn hoạt động bình thường.

-Cơ chế phát sinh bệnh:

Các nhà khoa học Anh đã tìm thấy cơ chế của bệnh nơ-ron vận động (MND: motor neurone disease) là quá trình tự sản sinh ra một protein độc tiêu diệt các tế bào thần kinh quan trọng. Protein này, là một immunoglobulin (IgG), làm nồng độ Canxi trong tế bào kiểm soát vận động tăng quá cao khiến tế bào thoái hóa và chết. IgG ở những người khỏe mạnh không gây tác động như vậy.

MND là do sự chết đi của nơ-ron vận động kiểm soát thần kinh vận động trong não và tủy sống. Triệu chứng của MND là yếu cơ ở một hoặc nhiều chi cũng như cơ ở mặt và họng, gây rối loạn phát âm, khó nhai, nuốt, nói. Khi phát hiện thấy yếu cơ/khó nuốt thì người bệnh đã có tới 50% tế bào thần kinh bị chết. Ở đa số các trường hợp, trí tuệ không bị ảnh hưởng. Sau 3 đến 10 năm bị bệnh, bệnh nhân sẽ chết do liệt các cơ hô hấp. Khoảng 10% trường hợp bị MND là do di truyền nhưng 90% chưa rõ nguyên nhân, dù có một số yếu tố nguy cơ. Hiện chưa có thuốc chữa khỏi bệnh này mà chỉ có phương pháp điều trị những triệu chứng như đau quá mức do chuột rút, tăng tiết nước bọt, khó nuốt và nói, rối loạn hô hấp và tâm lý.

Nghiên cứu này cho phép các nhà khoa học hiểu rõ giai đoạn đầu và cuối trong quá trình chết của các nơ-ron vận động. Các tác giả hy vọng sẽ triển khai được thuốc điều trị thực sự có hiệu quả cho bệnh MND.

MND còn được biết với tên gọi là Amyotrophic lateral sclerosis (ALS).

Hết chương 3.

4. Chương 04

Chương 4.1

Đi vào linh cốt tháp, lấy chìa khóa từ chỗ người quản lý.

Tiếng động của chùm chìa khóa vang vọng trong tháp yên tĩnh, nghe càng rõ ràng hơn, loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng.....

Tay cô run rẩy, mãi mới mở được một cửa đặt hài cốt trong tháp đó, cô chậm rãi mở cái cửa có màu hoa sen đó ra.

Khuôn mặt tuấn mỹ ánh vào đôi mắt nâu của cô, trên bình đựng tro cốt màu trắng đỏ ghi rõ ba chữ Phí Lăng Tuyên.

Hứa Tình Hoan kinh sợ, thật lâu không thể nhúc nhích.

Anh đã chết, anh thật sự đã chết!

Trong khoảnh khắc, lời hai nữ đồng nghiệp của anh nói lúc trước, kích động tiến vào đầu cô—

“Một năm trước, sau khi phát hiện ra mình bị bệnh nơ-ron vận động, anh ấy đã từ bỏ chức tổng biên tập.”

“Hơn ba giờ chiều tám ngày trước, anh ấy đã mất ở bệnh viện Hòa An nơi chị anh ấy làm việc, nghe nói mất là vì hô hấp suy kiệt.”

Một năm trước..... Đột nhiên anh nói mình gặp lại được mối tình đầu và yêu cầu ly hôn với cô, làm cho cô thống khổ nửa năm phải uống thuốc ngủ mới có thể ngủ được, thì ra đúng là bởi vì.....

Mà tám ngày trước, cô pha cà phê bị bỏng, tim cô không hiểu sao lại đau đớn, hóa ra khi đó anh đã.....

Phí Lăng Tuyên, anh thật thái quá rồi, tình nguyện để một mình mình cô đơn chết đi, cũng không để em biết!

Hứa Tình Hoan từ từ lấy ra bình đựng tro cốt màu trắng đỏ, chặt chẽ ôm vào trong ngực.

Sau đó, thần sắc cô đỡ dần nhẹ nhàng ra khỏi linh cốt tháp.

Cô đi từng bước một dọc theo con đường dẫn đến ngôi nhà họ đã sống cùng nhau mấy tháng, cô kiễng mũi chân, giơ cánh tay lên, tìm một chiếc chìa khóa ở khung cửa, anh luôn có thói quen giấu một chiếc chìa khóa ở chỗ này, để phòng bất cứ tình huống nào.

Mở cửa vào nhà, cô cúi đầu nói với bình đựng tro cốt:“Lăng Tuyên, chúng ta về nhà rồi.”

Chậm rãi đi vào phòng ngủ của hai người, thật cẩn thận đặt cái bình đó lên giường.

“Anh có đói bụng không? Em đi nấu cơm cho anh ăn, anh chờ ta một chút nhé.” Cô cúi mặt xuống, hôn lên tấm ảnh trên bình đựng tro cốt rồi mới đứng dậy đi vào phòng bếp, kết quả là cô phát hiện trong tủ lạnh một chút đồ ăn cũng không có, chỉ tìm được hai chai rượu vang.

Cô cầm rượu và hai cái ly trở lại phòng ngủ, vẻ mặt xin lỗi cười nói:“Thực xin lỗi, em đã quên mua đồ ăn rồi, lần khác em nấu cho anh ăn vậy, chúng ta uống một chút rượu trước nhé.”

Rót rượu vang vào hai cái ly, cô đặt một ly trước bình đựng tro cốt.

“Cụng ly.” Cô cầm lấy một ly, khẽ chạm vào cái ly kia.“Chúc chúng ta..... Cái gì mới tốt nhỉ? A đúng rồi, chúc chúng ta yêu thương nhau cả đời, vĩnh phúc bể tình, anh nói có được không?”

Cô uống một ngụm rượu vang, nhu tình nhìn khuôn mặt đẹp trai tươi cười trên cái bình kia.

“Anh có nhớ lần đầu tiên anh hẹn em anh đã nói cái gì không? Anh nói anh tìm được một nhà hàng tốt, hỏi em có hứng thú cùng đến xem không, em từ chối anh ngay tại chỗ. Khi đó, em cảm thấy anh là người lạ tình không đứng đắn, cho nên mới không muốn đi ra ngoài cùng anh. Sau đó anh lại không từ bỏ ý định hẹn em lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư..... Mãi đến lần thứ mười hai.”

Trên mặt cô lộ ra một nụ cười hoài niệm, ngọt ngào mở miệng, “Anh nói cách mạng của Sun Yat-sen [1] trải qua mười một lần thì thành công, mà anh phải đến lần thứ mười hai mới được, nên em đi ăn với anh một bữa cơm, cũng coi như thương anh, khi đó nhìn bộ dáng đáng thương của anh, cuối cùng em cũng đồng ý.”

[1] Sun Yat-sen: Tôn Dật Tiên còn gọi là Tôn Văn hay Tôn Trung Sơn.

Điện thoại ở trong túi không ngừng vang lên, Hứa Tình Hoan không để ý tới, cứ để nó vang lên đến khi hết pin.

Cô uống rượu vang, từ từ nhớ lại chuyện cũ.

“Còn nhớ rõ có một mùa đông, anh dẫn em đến bờ biển ngắm mặt trời lặn không? Khi đó gió rất lớn, một cái khăn lụa quàng trên cổ em không may bị gió thổi ra biển, em nói cái khăn đó là em trai đi nước ngoài về mua tặng em, anh không nói hai lời đã nhảy xuống biển vớt nó lên giúp em, dưới thời tiết và nước biển lạnh như thế, mà quần áo anh đều ẩm ướt, lạnh đến nỗi toàn thân anh run lên, vậy mà anh vẫn mỉm cười đặt chiếc khăn vào tay em, trong một giây đó trái tim em đã hoàn toàn bị anh làm rung động.”

Cô không ngừng, không ngừng nói đến những kỷ niệm ngọt ngào khi hai người còn ở chung, nói từ đêm tối cho đến hừng đông.

Khát nước cô liền uống rượu, khi đã uống hết một chai rượu vang, lại mở chai thứ hai ra.

Nhưng đôi mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ đang cười trên bình đựng tro cốt, cảm thấy lạnh, cô ôm cái bình đó vào trong lòng.

“Lăng Tuyên, anh có lạnh không? Em thấy rất lạnh, anh ôm chặt em một chút có được không? Tự như năm trước chúng ta ở trên núi xem mưa sao băng ấy, nửa đêm rất lạnh, anh gắt gao ôm em vào trong ngực, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn sao băng vụt qua trên bầu trời, khi đó sự che chở ấm áp của anh đã làm trái tim em hòa tan, anh cũng cầu hôn em vào lúc đó. Anh đeo nhẫn vào ngón tay em, nói anh vĩnh viễn là sao băng của em, giúp em thực hiện tất cả nguyện vọng của mình.”

Hứa Tình Hoan dịu dàng cười nói, một lần nữa cô lại hôn lên bức ảnh chụp trên bình đựng tro cốt.

Cho đến khi ánh mặt trời lại bị đêm tối bức lui, cô vẫn hồn nhiên không biết mệt mỏi, không ngừng kể lại chuyện quá khứ.

Trong bốn năm, khi hai người còn ở chung, ngọt ngào không thể nói hết.

Cho dù trong mắt đã tràn ngập tơ máu, cô vẫn không muốn nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên khuôn mặt luôn thâm tình ôn nhu của anh, cùng với vòng ôm mạnh mẽ ấm áp của anh.....

Chương 4.2:

“Anh nói cái gì? Tro cốt bị trộm rồi sao?!” Nhận được tin của người quản lý linh cốt tháp, Phí Lăng Sương khiếp sợ.

“Đúng vậy, tầm bốn năm giờ chiều, có một cô gái tự xưng là Phí phu nhân đã lấy chìa khóa ở chỗ tôi, nói muốn nhìn Phí tiên sinh, tôi có việc vì vậy đã trực tiếp giao chìa khóa cho cô ấy để cô ấy tự đi thăm, kết quả là buổi tối khi tôi sắp tan tầm, mới phát hiện ra chìa khóa đó mình vẫn chưa cầm lại nên mới ra đó nhìn qua, tôi thấy cửa đặt tro cốt của Phí tiên sinh bị mở ra, mà bên trong lại không thấy tro cốt.”

“Cô gái kia tự xưng là Phí phu nhân à?” Phí Lăng Sương kinh ngạc lại hỏi: “Cô ấy trông như thế nào, anh còn nhớ rõ không?”

“Cô ấy rất đẹp, cao khoảng 165 cm, có một mái tóc đen thẳng dài ngang vai, mặc quần áo tối màu, có điều lúc đó sắc mặt cô ấy rất nhợt nhạt.”

Nghe anh quản lý kia hình dung như vậy, Phí Lăng Sương che miệng sợ hãi kêu, “Trời ạ, là Tình Hoan! Nhưng sao cô ấy có thể biết Lăng Tuyên ở đâu chứ?”

“Chuyện này..... Tôi cũng không biết. Phí tiểu thư, vậy tro cốt của Phí tiên sinh.....”

“Tôi sẽ đi lấy về, cảm ơn anh đã cho tôi biết.” Ngắt điện thoại, Phí Lăng Sương chống cái trán, nhất thời không nghĩ ra chủ ý gì. Lăng Tuyên không muốn cho Tình Hoan biết chuyện mình đã không còn trên đời

này nữa, cho nên mới giấu giếm sự thật và còn ly hôn với cô ấy, rốt cuộc là ai đã chạy tới nói cho Tình Hoan chuyện này?

Còn nữa, Tình Hoan có thể mang tro cốt của Lăng Tuyên đi đâu đây?

Cô vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Tình Hoan, nhưng không ai trả lời.

Điện thoại không thông, cô đành trực tiếp đến chỗ ở của Tình Hoan và em trai mình để tìm.

Ấn chuông cửa rất lâu mà vẫn không thấy ai ra mở cửa. Khi cô đang muốn rời đi, thì mới thấy Hứa Triết Tự kéo hành lý vừa trở về.

“Em là Triết Tự?” Nhìn nửa ngày, Phí Lăng Sương mới nhận ra chàng trai trước mắt này là em trai Hứa Tình Hoan. Cô vội vàng nắm lấy cánh tay anh, “Chị em Tình Hoan đâu?”

Khi thấy rõ người đứng trước cửa nhà mình là chị của Phí Lăng Tuyên, anh lập tức gương mặt cả giận nói: “Chị tìm chị tôi làm gì? Chị tôi đã hoàn toàn không có liên quan gì đến Phí gia nhà các người nữa rồi!”

Đối mặt với vẻ mặt thù hận của anh, Phí Lăng Sương cười khổ than nhẹ một tiếng, “Lăng Tuyên đã qua đời tám ngày trước rồi, không hiểu được Tình Hoan biết chuyện này từ đâu, thế nên chiều nay đã chạy tới linh cốt tháp, mang tro cốt của em chị đi rồi.”

“Anh ấy đã qua đời? Có chuyện gì vậy?!” Hứa Triết Tự giật mình trừng lớn mắt. Không phải anh ấy còn rất trẻ sao?

Nếu Tình Hoan đã biết rồi, vậy việc này không cần giấu giếm làm gì nữa, cô đem chuyện em mình bị bệnh rồi chọn cách chia ly nói hết ra.

Nghe xong, Hứa Triết Tự khiếp sợ thật lâu nói không ra lời, mãi đến khi Phí Lăng Sương lên tiếng thúc giục anh.

“Em mở cửa nhanh lên, chị xem Tình Hoan có ở bên trong không?”

Anh vội vàng hoàn hồn, mở cửa nhà ra, nhưng tìm khắp nhà vài lần, cũng không thấy chị mình đâu.

“Có lẽ chị ấy chưa về đây.”

“Nguy rồi, thế thì cô ấy mang theo tro cốt của Lăng Tuyên chạy đi đâu rồi?”

Cho đến buổi chiều ngày thứ ba, Phí Lăng Sương và Hứa Triết Tự mới đồng thời nghĩ ra bọn họ đã quên một nơi rất quan trọng mà chưa tìm đến.

Bởi vậy, hai người vội vàng đuổi tới chỗ ở của Phí Lăng Tuyên và Tình Hoan sau khi họ kết hôn.

Phí Lăng Sương lấy ra cái chìa khóa mà khi còn sống em trai đã đưa cho, mở cửa vào nhà.

Mới bước vào cửa, bọn họ liền biết Hứa Tình Hoan trở về nơi này, bởi vì bọn họ nghe thấy được âm thanh truyền đến từ trong cửa phòng đang mở rộng.

“Em lạnh lắm, Lăng Tuyên à, sao anh không ôm chặt em thêm một chút đi? Đúng rồi, em đã quên nấu cơm, có phải anh đói bụng rồi không? Cho nên mới không có sức ôm em, anh chờ một chút nhé, em.....”

Lúc này một tiếng nói nghẹn ngào chọt tiến vào, “Chị!”

Hốc mắt Hứa Triết Tự đã đỏ lên, đau lòng nhìn chị đang ôm bình đựng tro cốt thì trào một mình.

Hứa Tình Hoan chỉ ngẩng đầu lên nhìn em một cái, rồi lại nhìn xuống cái bình trong lòng, “Chờ anh ăn no mới có sức ôm em được, bây giờ em phải đi nấu cơm đây.”

Cô buông bình tro cốt đó xuống, mới đứng dậy, liền thấy Phí Lăng Sương giơ tay ra muốn lấy, cô lại lập tức ôm chặt nó vào lòng, khuôn mặt tiều tụy phần nộ trừng mắt nhìn.

“Chị muốn làm cái gì?”

“Tình Hoan, đừng như vậy, đặt bình tro cốt của Lăng Tuyên xuống đi có được không? Em như vậy, nếu Lăng Tuyên thấy được sẽ không ngủ yên đâu.” Thấy cô biến thành bộ dáng này, Phí Lăng Sương không nhìn được khỏe mắt đã ẩm ướt, lại vẫn cố nén nước mắt lại không cho nó chảy ra.

Cô không thể khóc vào lúc này được, bởi vì nhất định khi Tình Hoan biết được tin Lăng Tuyên mất đã phải chịu đả kích rất lớn rồi, nên mới có thể thất thường thế này, cô phải trấn tĩnh, sau đó còn phải dùng biện pháp ổn định cảm xúc của Tình Hoan.

Hứa Tình Hoan tức giận hét lên với cô. “Bình tro cốt cái gì chứ? Lăng Tuyên vẫn còn sống rất khỏe mạnh, sao chị lại rửa anh ấy như thế? Chị đi đi, tôi không muốn nhìn thấy chị!”

“Chị, hãy tỉnh táo một chút, anh rể đã không còn nữa, em biết chị rất thương tâm, nhưng –” Hứa Triết Tự còn chưa nói hết câu, đã khiến chị mình lên cơn tức giận.

“Câm mồm! Ai nói anh ấy đã chết? Ngay cả em cũng nguyên rửa anh ấy như vậy hả, em cũng cút ra ngoài cho chị, đi ra ngoài, đi ra ngoài, cút ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy các người nữa, đều cút hết cho tôi –” Hứa Tình Hoan nổi giận rít gào.

Thấy cảm xúc của cô không khống chế được, Phí Lăng Sương vội vàng trấn an nhẹ nhàng, “Được được được, em đừng kích động, chúng ta đi ra ngoài, chúng ta đi ra ngoài đây.” Liên tục nói hết câu, cô quay sang nhìn Hứa Triết Tự ý bảo nên chậm rãi rời khỏi phòng.

“Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Chị em giống như thần trí không rõ nữa rồi.” Anh lo lắng không biết phải làm sao.

Trầm ngâm một lúc, Phí Lăng Sương mới nói: “Em cứ ở trong này với cô ấy nhé, chị về bệnh viện lấy thuốc an thần và một vài loại thuốc khác rồi đến đây.”

Cho dù Phí Lăng Sương mang thuốc từ bệnh viện tới, vẫn không có cách nào đến gần Hứa Tình Hoan, bởi vì chỉ cần bọn họ đi lại gần cô, cô liền cuống loạn đẩy bọn họ đi, nghĩ rằng bọn họ muốn đến cướp bình tro cốt trong lòng mình.

Đã giằng co ba, bốn giờ rồi, thấy trên mặt cô bỗng đỏ ửng lên không bình thường, Phí Lăng Sương nghĩ có khả năng cô đã bị sốt rồi, hơn nữa cô luôn nói Lăng Tuyên ôm chặt mình, nhưng giờ phút này, căn bản cô không thể nghe vào lời khuyên của bọn họ.

Phí Lăng Sương và Hứa Triết Tự chỉ có thể ở trong phòng khách lo lắng sưng.

“Không thể cứ chờ đợi như vậy được, không bằng em cứ vọt vào, sau đó lấy bất kỳ thứ gì đó đánh cho chị ấy bất tỉnh.” Hứa Triết Tự lo lắng đi đi lại lại, nghĩ ra biện pháp này.

“Không được, nhờ chẳng may em làm cô ấy bị thương nặng thì làm sao bây giờ?” Phí Lăng Sương lắc đầu phủ quyết.

“Em đã từng học võ rồi, xuống tay sẽ có đúng mực, không làm – mới nói một nửa, anh liền nhìn thấy chị mình ôm bình tro cốt nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, bước đi lảo đảo không vững, gần như lúc nào cũng có thể té ngã, anh chạy nhanh tới đỡ chị mình.

Hứa Tình Hoan đẩy tay anh ra, vẻ mặt đề phòng càng ôm chặt bình tro cốt trong tay hơn, trừng mắt nhìn anh.

“Em muốn làm gì?”

“Em chỉ đỡ chị thôi mà. Chị, chị muốn đi đâu?” Thấy chị vẫn đi ra ngoài, anh cũng đi theo phía sau.

“Chị muốn đi mua đồ ăn nấu cho Lăng Tuyên ăn, anh ấy đã đói rồi, cho nên mới không có sức để ôm chị.” Giọng cô suy yếu giống như đang nói mơ.

Nghe vậy, Mắt Hứa Triết Tự lại đỏ lên. “Em đi cùng chị.”

Phí Lăng Sương nói ra anh mới biết nguyên nhân trước đây anh rể muốn ly hôn với chị, hiểu được Phí Lăng Tuyên đã phải dụng tâm một cách khổ sở, nhưng cũng thâm oán anh ấy không nên giấu giếm bệnh tình với

chị, một người một mình chết đi, nếu anh ấy có thể thăng thần nói với chị, thì bây giờ chị sẽ không phải chịu đau đớn quá lớn như thế.

Vì lúc trước nghĩ anh phản bội mình, chị đã bị thương tổn rất sâu, kết quả, kết quả là, lại phát hiện sự thật như thế này, cũng khó trách trong thời gian ngắn chị không thể chịu nổi nên thần trí mới thất thường.

Hứa Tình Hoan nhíu mày trừng mắt nhìn, “Không phải em muốn cướp Lăng Tuyên đi chứ?”

“Không, em sẽ không cướp anh ấy, em cam đoan, em đi giúp chị nấu đồ ăn được không?” Hứa Triết Tự ôn nhu dỗ cô.

Cô nhìn em trai, lại nhìn bình tro cốt trong lòng.

Thấy chị gần như có chút dao động, anh nói nhanh: “Đúng rồi, chị cứ ôm anh rể như thế, sẽ không thể nấu cơm đâu, em có thể giúp chị, như vậy chị sẽ không vướng bận khi nấu ăn.”

“..... Được rồi.” Vừa nói xong, thân mình mềm yếu của Hứa Tình Hoan thoáng chốc đã đổ xuống, hai ngày qua không ăn không ngủ, thể lực của cô rốt cục cũng không chống đỡ nổi nữa, nhắm mắt lại, hai tay vẫn chặt chẽ ôm lấy bình tro cốt, không chịu buông tay.

Hứa Triết Tự nhanh tay lẹ mắt đã kịp đỡ cô.

“Chị!”

“Triết Tự, em bế cô ấy nằm lên sofa đi, để chị xem cô ấy thế nào.” Kiểm tra cho cô một lúc, vẻ mặt Phí Lăng Sương nghiêm túc nói: “Cô ấy thật sự đã bị sốt rồi, chúng ta phải mau chóng đưa cô ấy đến bệnh viện để điều trị thôi.”

“Rốt cuộc các người đã đem giấu Lăng Tuyên đi đâu vậy? Trả lại anh ấy cho tôi, trả lại cho tôi!” Hôn mê một ngày một đêm, vừa mới tỉnh lại, Hứa Tình Hoan phát hiện ra không thấy bình tro cốt đâu, điên cuồng tìm xung quanh.

Thấy chị mình tìm khắp nơi từ dưới giường đến trong nhà vệ sinh, rồi lại mở từng ngăn tủ ra, ngay cả ngoài cửa sổ cũng không buông tha, còn muốn trèo ra ngoài tìm, Hứa Triết Tự sợ tới mức chạy nhanh tới kéo chị về.

“Chị à, chị bình tĩnh một chút đi, anh rể đã chết rồi, anh ấy không còn trên thế giới này nữa đâu!” Anh nghĩ ngủ một ngày một đêm, có thể làm chị tỉnh táo một chút, không nghĩ tới khi chị tỉnh lại vẫn là thế này.

Nghe vậy, cô phẫn nộ mắng.

“Em nói bậy! Hai ngày trước rõ ràng là anh ấy còn ở cùng chị mà, còn ôm chị nữa, làm sao có thể chết được? Em đi đi, chị không muốn nhìn thấy em, em còn nguyên rửa Lăng Tuyên nữa, em là người xấu, em là người xấu!” Vừa mắng cô vừa đi về phía cửa phòng, muốn ra ngoài tìm Lăng Tuyên của mình.

“Chị! Chị chưa khỏi bệnh mà, còn muốn đi đâu?” Hứa Triết Tự vội vàng tiến lên ngăn chị mình lại, không cho chị đi ra ngoài.

“Chị không có bệnh, em mới bị bệnh, nói năng lung tung.” Cô kích động đẩy em mình ra, một lòng thâm nghĩ đi ra ngoài.

Hứa Triết Tự ôm chặt lấy chị, “Chị — chị không cần như vậy, em biết anh rể khiến chị thương tâm muốn chết, không thể tiếp nhận được, nhưng nếu anh rể ở trên trời có linh, nhìn thấy chị như bây giờ, nhất định anh ấy sẽ rất buồn, chị tỉnh lại đi có được không? Dem nước mắt khóc đi ra, trong lòng chị sẽ thấy thoải mái một chút.”

Nghe thấy em mình không ngừng nguyên rửa ông xã chết, lần này Hứa Tình Hoan cuống nộ nâng tay không ngừng đâm vào em trai. “Lăng Tuyên không chết, anh ấy không chết, em lại dám nguyên rửa anh ấy, chị sẽ đánh chết em, đánh chết em!”

Phí Lăng Sương vừa đi đến, nhìn thấy Hứa Triết Tự đang đứng yên, im lặng để chị mình đánh.

Cô lập tức bảo y tá mang thuốc an thần tới, tiêm cho Tình Hoan, không lâu sau, Tình Hoan đã mê man.

Đêm đó khi Hứa Tình Hoan tỉnh lại, cũng không cãi lộn nữa.

Cô giống như cái xác không hồn, không nói một lời, không nói không cười, không ăn không ngủ, mấy ngày sau đều là như vậy.

“Cô ấy nhất thời không thể thừa nhận sự thật Lăng Tuyên đã chết nên mới có thể như vậy, đây là một loại trốn tránh, chờ một thời gian nữa, có lẽ tình trạng của cô ấy sẽ tốt hơn.” Phí Lăng Tương kiên nhẫn trấn an Hứa Triết Tự đang đau lòng vì chị.

“Vậy phải đợi bao lâu? Cũng đã bảy ngày rồi!” Giọng của anh bởi vì lo lắng mà tăng cao. “Em nghe nói có một liệu pháp thôi miên, có thể dùng phương pháp thôi miên để làm người ta quên đi một số chuyện đau khổ, có thể dùng phương pháp này để chị em quên đi đoạn kí ức đau khổ đó không?”

“Quả thật là đã có người sử dụng phương pháp thôi miên này, làm cho người ta quên đi những gì quá đau khổ, nhưng phương pháp đó rất nguy hiểm, một khi người bị thôi miên phải chịu kích động lớn, hoặc là trong lúc vô ý đã giải được chuyện thôi miên lúc trước, trí nhớ trước đây nháy mắt trào ra. Chỉ sợ cô ấy sẽ không thể chịu nổi, làm cho tinh thần cô ấy sụp đổ.”

Nắm tay đấm mạnh vào vách tường, đối mặt với biểu tình ngây người như khúc gỗ của chị, anh lại đau lòng không chịu nổi.

“Nhưng chị ấy cứ như bây giờ là tốt à? Chị ấy căn bản không giống người đang sống, linh hồn như đã không còn ở thân thể nữa rồi.”

“Đây là cô ấy tự cô lập bản thân, không muốn chấp nhận sự thật Lăng Tuyên đã chết, chúng ta lại cho cô ấy một chút thời gian, chuyện này không thể vội vàng được.”

“Vậy chị nói cho em biết, còn cần bao lâu nữa?”

“Ít nhất..... Lại một tháng.”

Cuối cùng, ngay cả một tháng Hứa Triết Tự cũng không thể đợi được nữa.

Bởi vì một ngày khi anh ra ngoài làm việc trở về, đã thấy Hứa Tình Hoan đang dùng sức đập đầu mình vào tường, làm cho bức tường vốn là màu trắng giờ đã nhiễm vết máu đỏ tươi.

“Chị, chị đang làm cái gì!” Anh khiếp sợ giữ chặt chị, nhưng cô dùng sức quá lớn, làm anh không thể kéo lại được. “Cô còn không đi tìm bác sĩ nhanh lên!” Anh tức giận hét lớn với cô y tá đang ngây ngốc đứng bên cạnh.

“Ách, vâng.” Cô y tá bị dọa cho sợ hãi lúc này mới hoàn hồn, vội vàng chạy ra ngoài.

“Chị, đừng thương tổn chính mình như thế, mau dừng lại đi!” Không thể ngăn cản hành động của cô, anh đau lòng vươn tay che giữa cái trán chị mình với bức tường, thừa nhận cô đang dùng hết toàn lực va chạm vào, bàn tay thoáng chốc đau đến run lên.

“Đầu tôi đau quá, đau đến mức sắp nứt ra rồi.” Máu từ trán cô chảy vào mắt, làm mắt cô đau đớn, nhưng càng thống khổ hơn là, giờ phút này đầu cô đang đau đớn kịch liệt, cô thậm chí phải dùng sức bỏ đi sự đau đớn đó.

Nhân lúc cô đang nói, Hứa Triết Tự vội đứng chắn trước người cô, dùng sức ôm cô vào ngực, đau lòng không biết nên làm thế nào mới có thể giảm bớt đau đớn của cô.

Chờ một lúc sau, khi bác sĩ đến tiêm thuốc an thần cho chị mình, nhìn chị mình cho dù đang mê man bất tỉnh vẫn nhú chặt mày, anh đã có quyết định dứt khoát.

Phải làm chị quên đi nỗi bi ai trong quá khứ này, mới có thể làm cho chị bình an sống sót được.

Hết chương 4.

5. Chương 05

Chương 5.1

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt tái nhợt trong gương ở thang máy, Bạch Hạo Duy thật sự không hài lòng chút nào với diện mạo này của mình.

Trên gương mặt trắng bạch gần như trong suốt kia có một đôi mày liễu nhỏ dài, dưới hàng lông mi là đôi mắt hơi xếch lên, ánh mắt lỗ mãng kia, phảng phất như tùy thời có thể câu người, chưa hết, lại còn có thêm đôi môi nhạt nhợt không ưa nhìn chút nào này nữa, toàn bộ đều khiến người ta chán ghét.

Trong ngũ quan kia thứ tạm được duy nhất là cái mũi thẳng, ngay cả như vậy, khuôn mặt này trông vẫn có vẻ nữ tính quá. Nếu anh không mở miệng nói chuyện, chỉ sợ là mười người thì sẽ có đến năm người nhận lầm anh là nữ mất.

Ngay khi Bạch Hạo Duy còn đang thật sự lo lắng có nên đi phẫu thuật chỉnh hình không, thì đình một tiếng hai bên cửa thang máy được mở ra, anh đã xuống tầng trệt.

Bước ra khỏi thang máy, trên mặt hiện lên một chút thần sắc khẩn trương lại chờ mong, anh thở sâu, trấn định cảm xúc kích động, sau đó mới bước đến bàn tiếp tân ở phía bên trái.

Dùng tiếng nói khàn khàn vì say rượu quá độ của người kia, anh hỏi: “Xin chào, tiểu thư, tôi đã có hẹn trước với Diệp tổng của cô rồi, tôi họ Bạch.”

Cô gái tiếp tân dùng giọng ngọt ngào có lẽ trả lời, “Chào anh, Bạch tiên sinh, Diệp tổng đã dặn, khi Bạch tiên sinh đến thì mời anh trực tiếp vào văn phòng của ông ấy, anh cứ đi thẳng ở bên kia sau đó rẽ phải, phòng thứ hai chính là văn phòng của Diệp tổng ạ.”

“Cám ơn.” Nói lời cảm ơn, anh đi theo hướng cô gái chỉ, không lâu sau đã nghỉ chân trước văn phòng của Diệp Uy, nhắc tay gõ cửa, nghe thấy bên trong có người nói mời vào, anh mới đẩy cửa tiến vào.

“Hạo Duy, em ngồi xuống trước đi, chờ một chút nhé.” Diệp Uy ngồi sau bàn công tác bằng gỗ lim, đang nói chuyện công việc với thư ký, thấy anh đi vào, thuận miệng tiếp đón một tiếng, rồi lại tiếp tục nói với thư ký.

“Cô đưa báo cáo tài chính này đến phòng kế toán, bảo họ hãy dựa vào kế hoạch mới này để xem lại số tiền quy hoạch; Kiểm tra chính xác bản báo cáo, cô lại đưa cho quản lý bộ phận sản xuất đầu tiên để anh ấy xem xong, trước buổi trưa ngày hôm nay mang báo cáo đến cho tôi, vì sao tỉ lệ biến động tháng trước lại cao như vậy.”

“Vâng.” Tiếp nhận hồ sơ, Hứa Tình Hoan cung kính nói rồi xoay người trực tiếp đi hướng cửa phòng.

Khi chuẩn bị đóng cửa lại, phát hiện có một ánh mắt đang dõi theo cô, cô liếc mắt một cái, thấy đó là người đàn ông mới đi vào văn phòng, đang dùng một ánh mắt nóng bỏng dị thường chăm chú nhìn mình, cô hơi nhú mày, lập tức đóng cửa lại, ngăn cách với ánh mắt mãnh liệt làm cô không thoải mái kia.

Diệp Uy dặn việc xong, phát hiện ra tầm mắt của người kia vẫn chăm chú nhìn vào cô thư ký vừa đi ra, người cũng đã rời đi rồi mà ánh mắt anh vẫn dính vào ván cửa một lúc mới thu về, không nhận được trêu chọc anh.

“Nhìn gì mà chăm chú thế, thư ký của anh cũng được đấy chứ.”

Bên tai nghe được thanh âm, Bạch Hạo Duy mới từ từ quay đầu, nhìn về phía Diệp Uy.

Bên miệng ngậm điếu thuốc, Diệp Uy còn nói: “Đáng tiếc đó là băng sơn mỹ nhân, cô ấy mới đến công ty này một tháng, mà đã làm cho không ít người bị mũi băng đá văng ra đấy.”

Hứa Tình Hoan là thư ký mới đến công ty hần tháng trước, mới đầu, hần cũng không để ý đến cô thư ký lạnh lùng như băng không quan tâm nhiều đến người xung quanh này, nhưng cô ấy được một người bạn giới thiệu đến, hần không tiện từ chối, mà hần cũng đang thiếu thư ký nên dùng luôn.

Không nghĩ tới hiệu suất làm việc của cô gái này đã vượt quá sự mong đợi của hắn, làm cho hắn thấy mình như đã nhặt được viên đá quý, cô không chỉ biết làm công việc của thư ký, mà ngay cả kế hoạch và chuẩn bị báo cáo cũng rất am hiểu, chia sẻ không ít công việc cho hắn.

“Anh thì sao, cũng có ý với cô ấy hả?” Giọng nói khàn khàn của Bạch Hạo Duy lộ ra vài phần thăm dò.

Anh cẩn thận đánh giá Diệp Uy, hắn ba mươi sáu tuổi, có một gương mặt gọn gàng nghiêm nghị, tuy rằng diện mạo không thể nói là anh tuấn, nhưng cũng dễ nhìn. Căn cứ vào ánh mắt của anh, Diệp Uy cao ít nhất là 185 cm, mặc bộ tây trang màu đen làm nổi rõ thân hình cao lớn cân đối.

Cúi đầu nhìn mình chỉ cao có 178 cm, bởi vì hai năm nay say rượu quá độ, hơn nữa thời gian trước còn phải trải qua hai lần phẫu thuật, thân mình gầy yếu gần như chẳng còn chút thịt nào, bộ tây trang Armani màu xanh đậm mặc trên người anh thì rộng thùng thình, hoàn toàn không đỡ nổi cái bộ dạng này.

Nghe em họ nói vậy, Diệp Uy vung tay cười nói: “Anh sợ nhất là lạnh, vì vậy đối với những băng sơn mỹ nhân như thế này chỉ có thể xin miễn thứ cho kẻ bất tài thôi.” Nói xong, hắn lấy bật lửa ra châm điếu thuốc trên miệng, thấy tay Bạch Hạo Duy đang run run, cất cái bật lửa đi, hỏi: “Sao tay em còn run như vậy hả, không phải là đã hồi phục như trước rồi sao?”

Cúi đầu liếc liếc mắt một cái, Bạch Hạo Duy đặt bàn tay run run không tự chủ đó lên đùi, khoe miệng giơ lên một chút, bất đắc dĩ cười khổ.

“Cơ thể em cũng gần như đã hồi phục hoàn toàn rồi, chỉ có tay thỉnh thoảng hơi run thôi, còn cần ít thời gian nữa.” Anh phải dùng sức lực rất lớn, mới có thể ổn định hai bàn tay đang run rẩy dị thường, cùng với trái tim đang đập mãnh liệt.

Diệp Uy lắc đầu quở trách, “Em đó, hai năm nay liều mình uống rượu, hủy hoại thân thể của chính mình, bây giờ phải chịu quả đắng chưa? Tay run như vậy, cho dù em đã hồi phục thị lực, nhưng ngay cả cầm bút vẽ em cũng không cầm nổi.”

“Đúng vậy, bởi vì không thể cầm bút vẽ, cho nên đành phải đến công ty của anh để ăn cơm nhờ đây.” Anh biết rõ mình không bao giờ có thể vẽ ra những tác phẩm tuyệt vời như trước, hai chữ họa sĩ này, từ nay về sau sẽ hoàn toàn biến mất cùng với sự ra đi của người kia.

Diệp Uy cười cười cho anh một quả đấm. “Bạch họa sĩ vĩ đại lại phải chịu thiệt ở công ty anh sao, thật sự là niềm vinh hạnh cho công ty anh đó, ngày hôm qua vừa nhận được điện thoại của em nói là muốn đến công ty anh làm việc, em có biết anh đã vui mừng thế nào không, còn nói về sau sẽ dựa vào chiêu bài Bạch Hạo Duy này, làm cho hiệu suất của công ty tăng lên vài phần đó.”

Em họ hai năm trước bị tai nạn xe cộ nên đã mù, nhưng là một họa sĩ rất nổi tiếng, tranh của anh được bán đấu giá trên thị trường, mỗi bức ít nhất cũng phải đến vài triệu. Ngày hôm qua anh chủ động nói muốn đến công ty này làm việc, còn tưởng rằng anh chỉ tùy tiện nói đùa, cho đến hôm nay anh thật sự đi đến, hắn mới tin rằng lời anh nói là nghiêm túc.

Bạch Hạo Duy vội vàng xoa tay nói: “Anh bảo cậu đừng ôm quá nhiều kỳ vọng vào em nhé, bây giờ em không thể vẽ những tác phẩm xuất sắc như trước đâu, chỉ sợ không có cách nào giúp được thôi.”

Hắn cười hớ hớ vỗ vai anh. “Tuy bây giờ em không thể cầm bút vẽ, nhưng chỉ cần em khẳng định năng lực của mình ở bộ phận thiết kế thôi, bọn họ thiết kế bao bì, nhất định có thể tốt hơn trước đây.” Hắn rất tin tưởng vào năng lực của người em họ này. “Đi, anh đưa em đến bộ phận thiết kế, để làm quen một chút với môi trường trước nhé.”

Chương 5.2

Bạch Hạo Duy đi theo hắn đến nơi thiết kế bao bì sản phẩm ở Giai Tiên, bộ phận thiết kế có sáu người, ba nhà thiết kế, ba trợ lý.

Diệp Uy giới thiệu từng người với Bạch Hạo Duy, sau khi nói xong những việc cần làm vào ngày mai, Bạch Hạo Duy đang chuẩn bị rời đi thì lại thoáng nhìn thấy cách đó không xa có một thân ảnh mảnh mai đang ngồi xổm xuống, lục tìm hồ sơ và văn kiện phân tán trên sàn, anh vội vàng bước qua đó, cúi người giúp cô tìm kiếm.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là người đàn ông lúc nãy gặp ở văn phòng Tổng giám đốc Diệp.

Hứa Tình Hoan sững sốt, rồi mới lên tiếng nói lời cảm tạ. “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu tình của cô, Bạch Hạo Duy mở miệng, nhìn cô cười thật tươi.

Đáng tiếc cô cúi đầu nên không nhìn thấy, khi đã xếp gọn lại hồ sơ, cô liền đứng dậy rời đi.

“Thế nào, không phải là em thật sự để ý đến cô ấy chứ?” Diệp Uy lẽ ra phải về văn phòng mình rồi, vậy mà không biết tại sao vẫn còn đứng ngây ở đây bên cạnh Bạch Hạo Duy.

“Cô ấy rất đẹp.” Đẹp đến mức anh không muốn rời tầm mắt, thậm chí nghĩ mãi được ngắm cô.

“Bộ dạng cô ấy thì chuẩn rồi, nhưng cá tính cũng rất lạnh lùng kiêu ngạo đó, khó có thể thân cận.”

“Cô ấy không như vậy đâu, chỉ là có chút nhút nhát và hướng nội thôi, lại không biết biểu đạt ý nghĩ của mình nữa.” Bạch Hạo Duy thốt ra.

“Sao em biết?” Nghe anh nói như là đã quen biết Hứa Tình Hoan từ lâu rồi ấy, Diệp Uy hồ nghi nhìn em họ.

Thu hồi ánh mắt, trầm mặc giây lát, anh mới chậm rãi trả lời. “Bởi vì em có khả năng quan sát sâu sắc hơn người khác.”

Diệp Uy xoa xoa cằm, nghĩ lại, rồi gật đầu phụ họa. “Nói cũng phải, em am hiểu hội họa, khả năng quan sát nhất định tốt hơn người bình thường rồi, như vậy mới có thể hạ bút vẽ họ được chứ, hơn nữa còn vẽ trông rất sống động. Nếu em thực sự có hứng thú với cô ấy, anh cũng có điều nhắc nhở em – không thể tùy tiện chơi đùa với cô ấy đâu, nếu em không nghiêm túc và thật tình, thì tốt nhất đừng trêu chọc cô ấy.” Hẳn biết nhìn phụ nữ, rất rõ ràng người nào có thể đụng vào, người nào thì không thể.

Bạch Hạo Duy không nói gì, chỉ hạ tầm mắt, nhìn ngón tay vẫn đang run nhè nhẹ của mình, có chút đăm chiêu.

Sắp xếp xong văn kiện, cầm lấy túi xách, Hứa Tình Hoan rời khỏi công ty, đi đến trước một cửa hàng tiện lợi gần đó. Một tuần nay, em trai luôn chờ cô ở đây để đưa cô về nhà, cũng không biết vì sao, bắt đầu từ tuần trước, anh lại muốn tự mình đưa đón cô đi làm.

Đợi một lúc, thấy em trai còn chậm chạp chưa đến, cô có chút lo lắng, cầm lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho em.

Tiếng chuông điện thoại của cô lại vang lên trước, cô nhận điện thoại. “A lô.”

“Chị, chị vẫn ở đó chờ em à?” Điện thoại truyền đến thanh âm của Hứa Triết Tự.

“Ừ, sao em còn chưa đến?” Nghe được giọng của em trai, trên khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp có thêm một tia dịu dàng.

“Em có chút việc gấp, chỉ sợ hôm nay không kịp đến đón chị, chị tự về nhà được không?”

“Được, dù sao nhà chúng ta cũng không xa công ty lắm, em không phải vội đâu, cứ chậm rãi xử lý tốt công việc của mình đi nhé.”

“Vâng, về đến nhà chị nhớ gọi lại cho em đấy, có thể hôm nay đến khuya em mới về được, chị ăn tối trước đi. Còn nữa, lúc chị ở nhà một mình, nếu có người không quen biết đến hỏi, chị không được tùy tiện mở cửa đâu đấy, biết không?”

“Chị biết mà, chị cũng không phải trẻ con ba tuổi, nhưng thật ra khi em lái xe trở về thì nhớ phải cẩn thận nhé.” Hứa Tình Hoan khẽ cười rồi tắt điện thoại.

Kể từ vụ tai nạn xe cộ cách đây ba tháng, em trai luôn coi cô như trẻ con, chuyện gì cũng lo lắng cho cô, thường thường dặn dò cô đủ điều.

Nhẹ nhàng sờ lên vết sẹo mờ dưới tóc mái, ba tháng trước cô bị tai nạn, bởi vì đụng vào đầu nên mới để lại vết sẹo này, cô hôn mê gần một tháng mới tỉnh lại, có lẽ em trai quá lo lắng nên khi cô tỉnh lại, vì muốn

cô nhanh chóng hồi phục sức khỏe, đã quyết định chuyển đến Trung Bộ, tiện cho cô nghỉ ngơi sau khi bị thương nặng.

Cô không nhớ rõ tai nạn đó xảy ra như thế nào, trên thực tế sau khi tỉnh dậy, có rất nhiều chuyện cô không nhớ rõ, không ít chuyện đều phải dựa vào em trai nói cho cô.

Công việc trước đây của cô cũng bởi vì bị thương mà để mất. Chuyển đến Trung Bộ tỉnh dưỡng hơn một tháng, cô rất muốn đi làm, nên sau khi được bạn bè của em trai giới thiệu, cô đã vào Giai Tiên, làm thư ký của Diệp Uy.

Tuy rằng cuộc sống nơi đây không vội vàng như Bắc Bộ, cô cũng không phải tăng ca như trước, nhưng ở Giai Tiên, cô vẫn giống như ở Phi Diệu, nhân duyên không tốt lắm, hầu hết đồng nghiệp nữ đều không thích cô, đồng nghiệp nam thì dù thấy cô có bộ dạng xinh đẹp, nhưng lại không muốn hẹn hò gì với cô.

Cô không thích ánh mắt nhìn cô của những người đàn ông đó, loại ánh mắt không kiêng nể gì như thế khiến cô cảm thấy mình như bị xâm phạm vậy, nghĩ đến đây, cô không khỏi nhớ đến người đàn ông cô gặp ở văn phòng tổng giám đốc Diệp sáng nay, ánh mắt anh ta nóng bỏng như ngọn lửa, dường như nó đang mãnh liệt thiêu đốt cô.

Cô không hiểu có cảm xúc gì đang chất chứa sau ánh mắt phức tạp đó của anh ta, chỉ biết là nó làm cô bất an, làm cô hoảng hốt.

Hứa Tình Hoan bỗng nâng mắt lên, có cảm giác bị người ta nhìn trộm, nhưng tuần tra bốn phía, lại không phát hiện được là ai đang nhìn mình.

Là cô đa tâm sao? Giãn đôi lông mày hơi nhú của mình, cô bước đi nhanh hơn, dọc theo vỉa hè, đi về nơi ở của cô và em trai, cũng chỉ mất khoảng hai mươi phút thôi.

Khi đi qua siêu thị, cô nhớ ra trong tủ lạnh đã gần hết đồ ăn rồi.

Vì vậy cô đi vào siêu thị, chọn một ít đồ ăn, cảm giác bị người nhìn trộm như vừa nãy lại xuất hiện, cô nhìn xung quanh, vẫn không phát hiện ra điều gì, nhẹ nhàng lắc đầu, nghĩ rằng tối nay em mình không về ăn cơm, cô tính mua một ít đồ gói về nhà, ăn đơn giản cũng được.

Một nhân viên đang đứng trên cái thang để xếp hàng, cô cẩn thận đi qua cái thang đó, đứng ở bên cạnh chọn ra mấy gói đồ ăn, khi đang muốn bỏ chúng vào giỏ mua sắm thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng vật phẩm loảng xoảng đổ xuống.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, cô còn không kịp phản ứng gì, mắt thấy cái thang kia sắp đổ xuống người mình, nhưng đột nhiên có người chạy về phía cô, ôm cô vào trong ngực, thay cô đỡ cái thang đó.

Hứa Tình Hoan kinh ngạc mở to mắt, gắt gao nhìn người đàn ông đang ôm mình, cô nhận ra đó là người đã gặp ở văn phòng tổng giám đốc Diệp.

Bị thang nhôm đổ vào đầu, Bạch Hạo Duy khẽ kêu một tiếng, nhưng ngay sau đó thấy mình đã giúp được cô chặn nguy hiểm, không để cô bị thương, trên mặt anh lại nở một nụ cười rạng rỡ: “Cô không sao chứ?”

Cô ngậy người nhìn khuôn mặt có nụ cười ấm áp như mùa xuân kia, có chút hoảng hốt, giống như có một hình ảnh nào đó chợt lóe qua trong đầu, còn không kịp bắt giữ nó đã bị một dòng máu chảy xuống từ trán anh làm cho sợ hãi, mắt thấy dòng máu đó sắp chảy vào mắt anh, cô cúi đầu xuống muốn lấy khăn giấy từ trong túi ra giúp anh lau máu.

Nhưng anh ôm cô quá chặt, làm cô không thể động đậy được, khẽ nhú mày, nói: “Anh còn không mau buông ra.”

“Thực xin lỗi.” Nghe thấy tiếng nói của cô, anh vội vàng buông tay, có bộ dáng của người đã làm sai, vội vã giải thích với cô, “Không phải tôi cố ý muốn ôm cô, mà bởi vì vừa rồi cái thang kia đổ xuống, tôi –” Còn chưa nói xong, đã thấy cô lấy khăn giấy ra, đặt lên trán anh.

“Anh bị chảy máu rồi, ngồi xổm xuống đi để tôi xem miệng vết thương có lớn không.”

Hóa ra cô muốn giúp anh lau máu. Trên mặt Bạch Hạo Duy một lần nữa lại gờ lên nụ cười sáng lạn, ngoan ngoãn nghe lời cô, anh ngồi xổm xuống.

Hứa Tình Hoan đẩy mở tóc ngắn trước trán anh, không lâu sau đã tìm thấy miệng vết thương.

“May mắn miệng vết thương không lớn, nhưng tốt nhất vẫn nên rửa thuốc, khử trùng một chút vẫn tốt hơn.” Cô lấy ra một tờ khăn giấy khác, chặn vết thương lại cầm máu cho anh.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, xin hỏi anh chị có bị thương không?” Anh nhân viên vừa rồi không cần để thang nhôm bị đổ, sau khi nâng thang lên, đi tới chỗ hai người xin lỗi.

“Anh ấy bị thương.” Cô chỉ vào đầu Bạch Hạo Duy nói.

Nhân viên đó thấy tờ khăn giấy nhiễm máu trên miệng vết thương, kích động nói: “A, thật là có có lỗi quá, tôi đi báo cáo với ông chủ một chút, anh chị đợi tôi đến bệnh viện băng bó vết thương nhé.”

“Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Bạch Hạo Duy không để ý lắm, khéo léo từ chối.

“Vẫn nên bôi thuốc vào.” Hứa Tình Hoan khuyên anh.

Nghe thấy cô nói như vậy, Bạch Hạo Duy lập tức thay đổi tâm ý, “Được. Vậy cô có thể đi cùng tôi chứ?”

Ánh mắt đầy chờ mong của anh khiến cô muốn nói cái gì cũng không được, huống chi, anh bị thương cũng là vì cứu cô mà.

Nhưng tại sao có thể trùng hợp như vậy, khi cái thang nhôm đổ xuống, anh là người đầu tiên chạy đến bảo vệ cô, khi đó anh ở ngay bên cạnh ư, chẳng lẽ..... Cảm giác bị người nhìn trộm lúc trước của cô, đó là anh sao?

“Có phải anh đang theo dõi tôi không?” Cô bật thốt ra câu hỏi nghi ngờ trong lòng.

Bị cô đột ngột đặt ra câu hỏi, anh không khỏi lắp bắp giải thích: “Tôi, tôi không phải cố ý theo dõi cô, chỉ là trùng hợp thấy cô vào đây, cho nên muốn đến chào cô một câu thôi, nhưng sợ như thế quá đột ngột, có thể dọa cô, nên tôi vẫn đi sau cô, muốn tìm cơ hội nói chuyện với cô, tôi, tôi không có ý xấu gì đâu, thật sự!”

Thấy anh lo lắng đến đỏ cả mặt, Hứa Tình Hoan cũng tin lời anh nói, đi cùng nhân viên siêu thị đưa anh đến phòng khám bôi thuốc.

Bôi thuốc xong, ra khỏi phòng khám, anh nhân viên kia rời đi trước.

Chương 5.3

Trời đã tối rồi, Bạch Hạo Duy mở miệng mời cô, “Chúng ta cùng đi ăn bữa tối nhé.”

Liếc nhìn anh một cái, cô lắc đầu nói: “Tôi muốn về nhà.”

Hôm nay ở công ty cô đã nghe nói anh là em họ của Diệp Uy, bắt đầu từ ngày mai sẽ nhận chức giám đốc thiết kế của Giai Tiên. Nghe nói trước kia anh là họa sĩ nổi tiếng trên trường quốc tế, nhưng hai năm trước gặp tai nạn nên bị mù, từ đó về sau không thể cầm bút vẽ nữa, sau thời gian dài nhận trị liệu, gần đây anh đã hồi phục thị lực.

Có đồng nghiệp nói, anh tới Giai Tiên công tác, là vì hết thời, rốt cuộc không vẽ được những tác phẩm xuất sắc như trước kia; Có người còn nói, bởi vì anh uống rượu quá độ, uống hỏng cả gan, ngón tay rất hay run rẩy, không thể cầm bút được nữa, vì thế mới nhờ đến cậu mình, cũng chính là chủ tịch công ty thực phẩm Giai Tiên Diệp Quang Đạt.

Mới gần gũi một ngày, lời đồn về anh trong công ty đã bay đầy trời rồi.

Thấy cô phải đi, Bạch Hạo Duy đáng thương hề hề nói: “Coi như đi giúp tôi ăn một bữa cơm có được không? Tôi vừa phải trải qua hai lần giải phẫu, thân thể còn rất suy yếu, nếu một mình ăn cơm, chẳng may té xỉu cũng không ai để ý cả.”

Nghe anh nói đáng thương như vậy, lại nhìn sắc mặt anh quả thực rất tiêu tụy, Hứa Tình Hoan do dự.

Nhìn ra cô đang dao động, Bạch Hạo Duy lại thêm sức lực.

“Không sao, cô không cần miễn cưỡng, tôi trở về ăn mì ăn liền cũng được, dù sao tôi cũng ăn mì ăn liền liên tục hơn nửa tháng nay rồi, lại ăn thêm một bữa nữa cũng chẳng quan trọng.”

Ngữ khí của anh rất cô đơn, giống như chú chó nhỏ bị người ta vứt bỏ trong đêm tối lạnh lẽo, làm cho Hứa Tình Hoan không có cách nào không để ý tới anh. Sự lạnh lùng thờ ơ của cô cũng chỉ là mặt ngoài thôi, trên thực tế, trái tim cô còn mềm yếu hơn bất cứ ai.

“Không cần ăn mì ăn liền, không có dinh dưỡng đâu, được rồi, tôi ăn đi ăn với anh, anh thích ăn gì?” Cô thầm nghĩ mình chỉ cùng anh ăn một bữa cơm thôi mà, cũng không tốn nhiều thời gian, huống chi vừa rồi nếu không phải anh thay cô đỡ cái thang nhôm kia thì người bị thương chính là cô rồi.

Nghe vậy, đôi mắt xé của Bạch Hạo Duy nhất thời sáng ngời lên như kim cương, trên khuôn mặt anh tuấn có chút nữ tính đang tràn đầy vui sướng không thể giấu được, làm cho người đã ba mươi mốt tuổi như anh, thoạt nhìn lại thấy giống một chàng trai mới hai mươi tuổi.

“Cách đây không xa có một nhà hàng, chúng ta đến đó ăn được không?”

Đón nhận ánh mắt nóng bỏng của anh, Hứa Tình Hoan thấy hơi choáng váng, trong lòng cô dâng lên một tia rung động và có cả một cảm giác quen thuộc không nói nên lời, giống như trước kia cũng từng có người dùng ánh mắt đó chăm chú nhìn cô.....

Thấy cô không nói lời nào, Bạch Hạo Duy lo lắng hỏi: “Cô không vui à? Vậy đổi nhà hàng khác nhé.”

“Không cần, cứ đến nhà hàng đó là được rồi.” Cô cũng từng đến đó ăn vài lần cùng em trai, đồ ăn nơi đó rất hợp khẩu vị của cô, môi trường cũng sạch sẽ nữa.

Tất cả những món anh gọi đều là món cô thích ăn, làm cho Hứa Tình Hoan có chút kinh ngạc.

“Làm sao anh biết tôi thích ăn cái gì?” Là trùng hợp, hay là trước đó anh đã từng điều tra rồi? Nhưng ngoài em trai ra, căn bản không có người nào biết những điều này, anh biết từ đâu nhỉ?

“À, cô thích những món đó sao? Thật trùng hợp nhé, những món đó tôi cũng thích ăn đấy.” Bạch Hạo Duy cười híp mắt, vui sướng tỏ vẻ, “Nếu khẩu vị của chúng ta hợp nhau đến vậy, thì sau này có thể thường xuyên đi ăn cùng nhau rồi.”

Đưa mắt nhìn anh một cái, Hứa Tình Hoan cũng không phụ họa lời nói của anh mà chỉ yên lặng cúi đầu dùng cơm.

Bạch Hạo Duy thân thiện gấp rất nhiều đồ ăn vào bát cô.

“Có một bác sĩ nói cho tôi, mỗi bữa nên ăn nhiều thức ăn có màu xanh, màu đỏ, màu vàng, màu trắng và màu đen, cái này gọi là đồ ăn ngũ hành, nó rất tốt cho sức khỏe, nào, cô ăn nhiều một chút đi.” Anh cười rất tươi, mặt mày sáng lạn, thoạt nhìn thực vui vẻ.

Hứa Tình Hoan vẫn trầm mặc, cô thường không nói nhiều, hơn nữa ở cạnh một người không quen lại càng không biết nói gì mới tốt.

Cô lãnh đạm hoàn toàn không ảnh hưởng chút nào đến Bạch Hạo Duy, anh vẫn cười rất vui vẻ.

“Đúng rồi, tôi còn chưa tự giới thiệu. Tôi tên là Bạch Hạo Duy, năm nay ba mươi mốt tuổi, trước đây là họa sĩ, nhưng bắt đầu ngày mai, tôi là giám đốc thiết kế của Giai Tiên. Bố tôi đã qua đời, mẹ và anh trai tôi thì sống ở nước ngoài nhiều năm rồi, trước mắt chỉ có một mình tôi ở lại Đài Loan.”

Nghe anh nói như vậy, cô mới ngẩng đầu, đưa ra nghi vấn: “Chủ tịch không phải là cậu của anh sao?”

“Đúng vậy.” Xem ra ai ở Giai Tiên cũng biết anh là cháu ngoại của chủ tịch rồi. “Có điều, tôi không ở cùng với họ, cậu có gia đình của mình, tôi không tiện đến quấy rầy, cho nên trước mắt tôi đang sống một mình. Còn cô thì sao?” Hai mắt anh sáng ngời nhìn cô.

“Tôi à?”

“Cô cũng tự giới thiệu đi, hiếm khi chúng ta mới có duyên cùng nhau ăn cơm thế này, chỉ là muốn hiểu thêm một chút về nhau thôi mà.”

“Không cần, ăn cơm xong tôi sẽ đi.” Cô chỉ ăn một bữa cơm cùng anh, cũng không tính phát triển thêm một bước với anh.

Bạch Hạo Duy uể oải cúi đầu, tùy ý chọc đồ ăn trong bát.

“Có phải cô khinh thường tôi không? Bởi vì tôi ý vào quan hệ với cậu để tiến vào Giai Tiên, hơn nữa mới vào mà đã lên làm giám đốc thiết kế rồi.”

“Tôi không nghĩ như vậy đâu.” Cô thản nhiên trả lời. Công ty thực phẩm Giai Tiên là của họ Diệp, bọn họ muốn phân công ai, cô cũng không có ý kiến gì. Hơn nữa đến lúc đó nếu biểu hiện của anh không tốt, dựa vào cá tính của Diệp Uy thì ba tháng sau sẽ mời anh ra ngoài thôi, cho dù là thân thích cũng vô dụng.

“Thật vậy ư? Nhưng có vẻ như cô không muốn nói chuyện với tôi, tôi còn nghĩ là cô chán ghét tôi.” Giọng anh khàn khàn buồn bã.

“Tôi không chán ghét anh.” Nhưng chưa nói tới thích.

“Cô thật sự không chán ghét tôi?” Bạch Hạo Duy lập tức lộ ra nụ cười vui sướng.

Hứa Tình Hoan bị ánh sáng rực rỡ trong ánh mắt anh làm trái tim đập lỡ một nhịp.

Cô phát hiện ra rằng thật ra anh cũng rất đẹp trai, ngũ quan đoan chính cẩn thận, da trắng, hai cánh môi mỏng tràn đầy gợi cảm mê người, khi anh không cười lộ ra một nỗi u buồn âm trầm, nhưng khi cười lộ lên, trông anh lại giống một cậu bé ngây thơ hạnh phúc.

Nụ cười đó, không biết vì sao lại làm cho cô có cảm giác vô cùng thân thiết, giống như đã gặp qua ở nơi nào ấy.

Vẻ mặt anh làm đáy lòng cô nổi lên hoài niệm, làm cho Hứa Tình Hoan kinh ngạc nhìn nụ cười trên môi anh đến thất thần.

Là ai? Cô đã từng gặp nụ cười như thế ở trên mặt ai?

Sáng sớm, Hứa Triết Tự lái xe đưa chị đến Giai Tiên, ngay khi Hứa Tình Hoan chuẩn bị xuống xe, đột nhiên anh nghĩ tới một chuyện, vội vàng lên tiếng gọi chị lại.

“Chị, gần đây có người nào đến công ty tìm chị không?”

“Không có.”

“Nếu có người không quen biết đến tìm chị, thì mặc kệ anh ta nói cái gì chị cũng không được để ý nhé, biết chưa?” Về mặt anh thận trọng dặn dò.

“Làm sao có thể có người không quen biết đến công ty tìm chị chứ?” Hứa Tình Hoan khó hiểu hỏi.

“Em nói là nếu. Chị cũng biết đấy, gần đây có rất nhiều tập đoàn lừa dối, các loại lừa gạt đa dạng ùn ùn, em lo lắng là có một số chuyện trước đây chị không nhớ rõ, sẽ dễ bị người ta lừa.” Hứa Triết Tự vội vã giải thích.

“Chị chỉ quên một vài chuyện thôi, cũng không phải ngu ngốc, nào có bị lừa dễ dàng như vậy chứ, em không cần quan tâm đâu.” Nói xong, trừng mắt nhìn em một cái, Hứa Tình Hoan mới xuống xe.

Thẳng đến khi nhìn thấy thân ảnh của chị đi vào cửa lớn, Hứa Triết Tự mới lái xe rời đi.

Có lẽ là anh suy nghĩ nhiều quá, người kia hẳn là sẽ không đến đây tìm chị đâu, ngày đó anh cũng nói rõ ràng với anh ta rồi, nếu anh ta dám xuất hiện trước mặt chị, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhớ lại lời nói của người đàn ông kia, Hứa Triết Tự đến nay vẫn không thể xác định được những lời đó là thật hay giả, nhưng chuyện gì anh ta nói, lại chỉ có anh cùng một người khác mới biết được.

Bảy ngày trước, bỗng nhiên có một người đàn ông đi vào phòng làm việc của anh, nói với anh –

“Ngón út chân trái của em bị thiếu một ít, đó là bởi vì khi em năm tuổi bị xe đè vào, nghiền nát ngón út đó. Vào trung học em bắt đầu đam mê chụp ảnh, bức ảnh đầu tiên là chụp hai con chó nhỏ đang đánh nhau.”

“Mười bảy tuổi em có bạn gái đầu tiên, nhưng không nghĩ tới em chính là đối tượng bắt cá hai tay của cô gái đó, sau khi biết chuyện này, ở trước mặt cô ấy em đã đập chiếc mp3 vốn là món quà sinh nhật em muốn

tặng cho cô ấy, bởi vì cảm cô gái đó có một nốt ruồi, thế nên từ đó về sau em rất ghét những cô gái nào có nốt ruồi ở cằm.”

Về mặt anh khiếp sợ. “Anh là ai? Vì sao biết chuyện này?” Chuyện bí mật này, trừ chị mình ra, anh chỉ nói ột người.

“Anh là anh rể Phí Lăng Tuyên của em, anh muốn gặp Tình –”

Còn không nghe anh ta nói hết câu, anh đã túm lấy cổ áo anh ta, chửi ầm lên.

“Anh nói anh là anh rể của tôi? Thế thì tôi là Obama nhé!”

Cổ áo bị túm chặt làm khó thở, người đàn ông kia giãy giụa muốn vung tay anh ra.

“Triết Tự, buông tay, anh thật sự không lừa em đâu, anh là Phí Lăng Tuyên, a!” Bụng bị đâm một quả, anh đau đến nỗi phải cúi gập thắt lưng, không nói nên lời.

“Mẹ nó! Anh nói anh là Phí Lăng Tuyên, anh coi tôi là tên gốc hủ? Cho dù ban ngày ban mặt tôi gặp phải quỷ, thì cũng không có đạo lý nào là sau khi chết đi anh lại thay đổi khuôn mặt cả, hay là anh muốn nói cho tôi biết, dưới địa ngục bây giờ cũng đang lưu hành phẫu thuật chỉnh hình hủ?”

Người đàn ông kia hỏi lại: “Nếu anh không phải Phí Lăng Tuyên, làm sao có thể biết chuyện này? Chuyện đó là do chính mồm em nói cho anh mà. Đúng rồi, còn nữa, lần đầu tiên em nhận được giải thưởng nhiếp ảnh quốc tế, anh đã tặng cho em một máy ảnh cybershot mà em vẫn muốn mua, còn có một quyển album AV của nữ diễn viên Nhật Bản gợi cảm.” (album AV: nội dung dành cho người lớn...)

Nghe đến những lời này, Hứa Triết Tự ngây ngẩn cả người. Chuyện anh rể cho anh quyển album đó, là bí mật giữa anh và anh rể, anh chưa bao giờ nói với ai, ngay cả chị gái cũng không biết.

Trùng mắt nhìn khuôn mặt xa lạ kia một lát, anh cười lạnh. “Tôi không biết anh có ý đồ gì, cũng chẳng biết tại sao anh biết những chuyện này, nhưng anh đừng tưởng lừa được tôi nhé.”

“Anh biết em khó có thể tin được, ngay cả khi anh tỉnh lại, phát hiện mình biến thành một người khác, cũng cực kỳ khiếp sợ và không thể tin nổi. Anh không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Nhưng mà, nhưng đây quả thực chính là chuyện thật. Trải qua một tiếng phẫu thuật cấy ghép giác mạc, anh tỉnh lại, liền phát hiện mình đã biến thành một người khác, anh không có trí nhớ của người kia, nhưng lại nhớ tất cả những gì thuộc về Phí Lăng Tuyên.”

Nghe thấy mấy lời ly kỳ đó, tuy rằng anh cũng giật mình, nhưng vẫn không thể tin được, giận dữ hét lên.

“Tôi chẳng cần biết tại sao anh lại chạy đến đây, tại sao phải biên kịch ra mấy chuyện ma quỷ đó? Anh mau cút đi cho tôi, nếu để tôi nhìn thấy anh, thì cứ nhìn thấy một lần, tôi sẽ đánh anh một lần.” Anh túm cổ áo anh ta rồi kéo ra ngoài.

Nhưng anh ta không chịu đi, hai tay nắm chặt lấy cái bàn.

“Triết Tự, em hãy tin anh đi, anh không lừa em đâu, anh nghĩ có lẽ ông trời thương hại anh, cho nên mới để anh cơ hội sống lại, để anh may mắn sống sót bằng thân phận của một người khác, anh nghĩ muốn gặp Tình Hoan, anh –” Nói còn chưa xong, liền nghe thấy tiếng rống to.

“Tôi tuyệt đối sẽ không cho anh gặp chị tôi!”

“Vì sao?”

“Nếu anh dám nhắc đến chuyện gì có liên quan đến Phí Lăng Tuyên trước mặt chị ấy, tôi sẽ giết anh!”

Một ý niệm lóe lên trong đầu, người đàn ông lo lắng hỏi: “Vì sao không thể nhắc đến? Có phải Tình Hoan xảy ra chuyện gì không?”

Anh không trả lời, vịn bụng bàn tay đang nắm lấy cái bàn kia, hung tợn tổng anh ta ra khỏi phòng, tàn khốc cảnh cáo. “Tôi mặc kệ anh là ai, nếu anh dám xuất hiện trước mặt chị tôi, nói chuyện liên quan đến Phí Lăng Tuyên với chị ấy, tôi tuyệt đối không tha cho anh!”

Sau khi bị thôi miên, chị đã rất vất vả mới quên được chuyện thống khổ là Phí Lăng Tuyên đã chết, để chị khôi phục bình tĩnh, anh tuyệt đối không cho phép kẻ nào nhắc đến anh rể với chị, cho dù người kia thật sự là anh rể cũng không được.

Hết chương 5.

6. Chương 06

Chương 6.1

Sau khi Hứa Triết Tụ lái xe rời khỏi Giai Tiên, cách đó không xa có một chiếc xe màu bạc mới từ từ tiến vào bãi đậu xe của công ty.

Dừng xe, hai tay Bạch Hạo Duy đang run rẩy, trước khi mở cửa xuống xe, anh lấy nước khoáng ra để uống thuốc, nhưng do tay quá run, nên nước đã chảy ra ngoài, làm ầm ướt áo sơ mi màu trắng của anh.

Uống thuốc xong, anh hít một hơi thật sâu, ổn định nỗi lòng, đóng nắp hộp thuốc rồi để nó vào túi áo khoác, dùng sức vỗ vỗ hai gò má tái nhợt, làm cho chúng trở nên hồng nhuận một chút, lúc này anh mới mở cửa xuống xe, rồi đợi thang máy lên tầng.

Đứng ở trong thang máy, anh nhớ tới ngày đó, sau khi gặp Triết Tụ trở về, anh đã gọi điện thoại đường dài sang Mỹ cho chị mình, Phí Lăng Sương.

Chị cũng giống Triết Tụ, bán tín bán nghi với lời nói của anh, nhưng sau vài lần anh cầu khẩn, cuối cùng chị vẫn nói cho anh những chuyện đã xảy ra với Tình Hoan –

“Sau khi biết tin Lăng Tuyên chết, Tình Hoan hoàn toàn suy sụp, cô ấy đi lấy tro cốt của Lăng Tuyên, đi đến nơi trước kia cùng sống với Lăng Tuyên, coi bình tro cốt ấy là Lăng Tuyên, ngày đêm không ngừng nói chuyện với bình tro cốt đó, đến khi chị và Triết Tụ tìm được nơi đó, muốn lấy tro cốt đi, cô ấy quyết không chịu buông tay, cuối cùng bởi vì bị sốt, cơ thể không chống đỡ nổi nên ngất đi, lúc đó bọn chị mới có thể đưa cô ấy đến bệnh viện. Nhưng sau đó cô ấy lại.....”

“Cô ấy làm sao vậy?” Anh nóng vội hỏi.

“Khi cô ấy còn hôn mê, chị đã đem tro cốt của Lăng Tuyên về linh cốt tháp, cô ấy tỉnh lại không tìm thấy nó, bắt đầu kích động cãi lộn, tiêm thuốc an thần cho ấy, cả người cô ấy lại giống như mất đi linh hồn, không nói một lời, không ăn không ngủ, giống như một đứa trẻ ngồi ngơ ngác trên giường.” Nhắc lại chuyện đó, Phí Lăng Sương không nhịn được ghen ngào.

“Sau đó thì sao?” Anh nghe xong, đau lòng không thôi.

“Qua vài ngày, bỗng nhiên cô ấy mở miệng nói chuyện, nhưng là kêu đau đau quá, sau đó phát cuồng đập đầu mình vào vách tường, làm trán chảy đầy máu, Triết Tụ cũng không thể nhìn được nữa, cho nên cậu ấy.....”

Nghe thế, anh run giọng hỏi: “Triết Tụ làm gì?”

Cô hít sâu một hơi: “Cậu ấy mời một bác sĩ tâm lý, dùng phương pháp thôi miên, làm cho Tình Hoan quên đi hết cả những chuyện có liên quan đến Lăng Tuyên.”

“Ý của chị là nói..... Cô ấy quên em? Cô ấy không nhớ rõ người tên là Phí Lăng Tuyên nữa? Không nhớ rõ tất cả những chuyện trước đây của chúng em?!”

Nghe thấy điện thoại truyền đến tiếng nói kích động, Phí Lăng Sương đầu môi hỏi: “Em thật sự..... Là Lăng Tuyên sao?”

Tuy rằng vừa rồi trong điện thoại, anh đã giải thích rõ ràng mọi chuyện, còn nói đến những chuyện chỉ có cô và Lăng Tuyên mới biết, nhưng dù sao chuyện này cũng rất khó tin, cô vẫn không thể tin được.

Tuy nhiên giờ phút này quanh quẩn bên tai cô là những câu hỏi bộc trực đau lòng, làm cho lòng cô không khỏi dao động.

Giọng nói xa lạ trong điện thoại này, thật là em trai đã qua đời của cô ư?

“Em thật sự là Lăng Tuyên. Em biết chuyện của mình rất ly kỳ, làm chị khó tin, nhưng chị ngẫm lại đi, em có cần thiết phải giả mạo Phí Lăng Tuyên không? Anh ta có cái gì khiến em phải mưu đồ chứ? Trước khi chết, em đã đem tất cả tài sản và nhà cửa đều để trên danh nghĩa của Tình Hoan, rất nhiều tài sản cũng ủng hộ ra ngoài, Phí Lăng Tuyên căn bản đã thành hai bàn tay trắng rồi.”

Đúng vậy, cô rất rõ ràng, trên danh nghĩa em mình quả thật chỉ còn hai bàn tay trắng, ngược lại người tên Bạch Hạo Duy, tự xưng là Lăng Tuyên kia, anh ta là một họa sĩ rất nổi tiếng, mỗi bức tranh của anh ta cũng phải có giá hơn một triệu.

Lúc trước, khi Lăng Tuyên nằm viện, người kia nằm tại phòng bệnh ngay cạnh đó, khi ấy anh ta thực táo bạo, luôn miệng quát mắng khiến vài người quản lý phải bỏ đi, sau khi biết vì hai mắt bị mù mà anh ta không tự tin, bởi vậy trước khi chết Lăng Tuyên đã đặc biệt chỉ định tặng giác mạc của mình cho anh ta, hy vọng có thể giúp anh ta khôi phục thị lực.

Nghĩ đến đây, Phí Lăng Tương không khỏi có chút tin tưởng. Có lẽ lời của người đàn ông xa lạ trong điện thoại này là thật, Lăng Tuyên thật sự đã mượn thân thể của Bạch Hạo Duy để sống lại.

“Triết Tự là vì đau lòng Tình Hoan, không đành lòng nhìn cô ấy tiếp tục thống khổ, cho nên mới có thể dùng phương pháp thôi miên để cô ấy quên đi Lăng Tuyên. Sau khi Tình Hoan bị thôi miên, Triết Tự nghĩ một lý do, thuyết phục cô ấy cùng chuyển đến Đài Trung, ngay cả chị cũng không biết, thậm chí cả điện thoại của Tình Hoan cậu ấy cũng thay đổi, chính là muốn không cho Tình Hoan có cơ hội tiếp xúc với những chuyện trước kia, muốn cho cô ấy hoàn toàn quên mất Lăng Tuyên, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.”

(Tiểu Dương: ở chương trước mình cũng xem bản tiếng Trung, đúng là tác giả nói Trung Bộ và Bắc Bộ, chứ không phải nói Đài Trung và Đài Bắc, có lẽ đối với người Đài Loan, gọi như thế cũng giống nhau.)

Bạch Hạo Duy nhớ rõ, trước khi kết thúc cuộc gọi đó, chị gái còn thắm thía nhắc nhở anh –

“Nếu em không hy vọng Tình Hoan suy sụp, thì đừng nhắc đến chuyện gì có liên quan đến Lăng Tuyên với cô ấy, chẳng may giải được thôi miên, những kí ức thống khổ đau thương đó ùa về, sẽ làm cô ấy không chịu nổi đâu.”

Sau đó, anh nhờ Trương Tín Xã, tìm vài ngày thì thấy được nơi ở của Tình Hoan, còn ngoài ý muốn phát hiện, nơi cô công tác chính là công ty của cậu Bạch Hạo Duy. (Trương Tín Xã nằm trên đường Khai Phong ở Đài Bắc.)

Đây rõ ràng là ông trời cố ý muốn họ nối lại tình duyên, nên mới sắp xếp kì diệu như vậy, lần này dù phải làm thế nào anh cũng quyết không buông cô ra.

Đình một tiếng, cửa thang máy mở, Bạch Hạo Duy bước ra khỏi thang máy, thận trọng nói với lòng mình – bắt đầu từ bây giờ mình là Bạch Hạo Duy, Phí Lăng Tuyên đã chết rồi, trên thế giới này không còn người tên Phí Lăng Tuyên kia nữa.

Hỏi trợ lý vị trí của phòng trà nước, Bạch Hạo Duy cầm lấy cái chén đi đến, chuẩn bị lấy nước ỉnh.

Đi ra ngoài, liền nghe thấy bên trong có hai người đang nói chuyện với nhau–

“Chúng ta giấu loại cà phê này đi, đừng để cô ta tìm được, xem hôm nay cô ta làm thế nào để pha cà phê cho tổng giám đốc uống.”

“Như vậy có được không? Nhờ tổng giám đốc trách tội xuống dưới, thì phải làm sao bây giờ?”

“Vậy cũng chả đến đâu chúng ta, thư ký của tổng giám đốc cũng không phải là chúng ta, ai bảo cô ta vào công ty cứ kiêu căng như thế chứ, không thèm để ý đến chúng ta, cô không biết là cô ta rất đáng ghét sao?”

“Bộ đáng lạnh như băng không để ý đến người khác của cô ta đúng là thật đáng ghét, được rồi, vậy cô nói xem phải giấu thế nào đây?”

“Thì..... giấu ở kia cũng được, tôi không tin cô ta có thể tìm ra.” Nói xong, cô gia đó mở ngăn tủ ở dưới ra, bỏ mấy thứ vào một hộp trà rỗng trong đó, rồi hai người nhìn nhau cười, cùng nhau đi ra phòng trà nước.

Thấy tất cả, Bạch Hạo Duy vội vàng tránh vào một chỗ rẽ, sau đó lại thoáng nhìn thấy Hứa Tình Hoan đi vào phòng trà nước.

Cô mở một ngăn tủ phía trên ra, có vẻ đang muốn tìm gì đó.

“Chào buổi sáng.”

Nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói trầm trầm, cô nhìn lại, là Bạch Hạo Duy, khẽ gạt đầu một cái, liền tiếp tục tìm kiếm loại cà phê Diệp Uy hay uống.

Cô nhớ rõ ràng hôm qua đã để nó vào đây mà, làm sao có thể không thấy nhỉ?

“Cô đang tìm cái gì?” Ánh mắt anh quyến luyến dừng trên bóng dáng mảnh mai của cô.

“Một loại cà phê.” Ngăn đầu không tìm thấy, cô mở ngăn tủ phía dưới ra, nhưng mở to mắt tìm kiếm, không gian không lớn trong ngăn tủ kia, cũng không thể thấy bóng dáng của loại cà phê đó.

Nghe vậy, Bạch Hạo Duy mới biết được, thì ra người hai cô gái đó muốn hại chính là cô.

Anh bước đến sau cô, cúi người, lấy ra một hộp trà từ trong ngăn tủ dưới, mở nắp ra, lấy loại cà phê trong đó đưa cho cô.

“Là loại này à?”

Nhận cà phê trên tay anh, Hứa Tình Hoan kinh ngạc nói:“Đúng vậy, nhưng sao nó lại để trong hộp trà?”

“Vừa rồi có người bỏ vào.”

Nghe vậy, cô nhất thời hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nhất định lại là những nữ đồng nghiệp không thích cô rồi, cố ý trêu chọc cô.

Ngày hôm qua cũng giống như vậy, khi cô đi qua chỗ bọn họ, họ còn cố ý chạm vào cô, làm cô bị rớt những tài liệu chuẩn bị viết kế hoạch đang ôm trước ngực, các cô ấy không chỉ không xin lỗi, còn trách cứ cô đi đường không để ý nên mới đụng vào họ.

Hôm kia, khi cô muốn sao chép tài liệu, có người bất ngờ giơ chân ra ngang cô, hại cô bị ngã, mọi chuyện như thế, ngày nào cũng xảy ra, cô cũng thấy quen rồi.

Giống như lúc trước khi vừa mới vào tập đoàn Phi Diệu, cô cũng từng bị mọi người xa lánh như vậy, tuy nhiên ở chung lâu ngày, sau khi các đồng nghiệp hiểu được tính cách của cô, thì họ không còn xa lánh cô nữa, thỉnh thoảng còn có thể quan tâm nói cô đừng tăng ca quá nhiều như vậy.

Nhớ rõ có một lần, cô bị bỏng nước nóng, có một nữ đồng nghiệp lo lắng nói về mặt cô rất nhợt nhạt, khuyên cô nên đi khám bác sĩ.

À, lần đó tại sao cô lại bị bỏng nước nóng nhỉ? Cô không phải là người sơ ý như vậy mà.

Tổng giám đốc Diệp còn đang chờ cô mang cà phê về, không có thời gian suy nghĩ nhiều nữa. Hứa Tình Hoan lấy ra số lượng cà phê vừa phải, đổ vào máy pha cà phê, nấu một tách cà phê.

Thấy Bạch Hạo Duy vẫn còn đứng trong phòng trà nước, cô nghĩ một chút, mở miệng nói lời cảm tạ.“Cảm ơn anh.”

“Những cô gái kia thường bắt nạt cô như vậy sao?” Sắc mặt anh hơi trầm xuống hỏi.

Cô trầm mặc không nói, sau đó vòng qua người anh đi ra khỏi phòng.

Cô không nói lời nào tương đương với chuyện cam chịu những cô gái kia bắt nạt. Bạch Hạo Duy nhăn mày, lộ ra một chút đau lòng và giận dữ.

Chương 6.2

Bạch Hạo Duy rất rõ ràng, muốn hóa giải thù địch, dùng phương pháp cứng đối cứng thì tuyệt đối không thể được, như vậy chỉ khiến chuyện đó càng nghiêm trọng hơn thôi.

Cho nên anh áp dụng phương pháp dụ dỗ, dùng đồ ăn ngon lấy lòng đám phụ nữ kia. Cái đó gọi là cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn.

Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn: nguyên bản là: cật nhân địch chủy nhuuyễn, nã nhân địch thủ đoản, ý là, ăn đồ của người ta thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn, lấy thứ gì đó của người ta thì cũng nường tay hơn với người ta.

Bởi vậy anh chạy đi mua một đồng đồ ăn vặt, dùng danh nghĩa của Hứa Tình Hoan mời các cô ấy ăn, các cô gái đó ăn xong tâm được thì như muôn hoa đua nở.

Trừ lần đó ra, anh còn có thể đến giúp khi mấy cô gái đó cần hỗ trợ và nói rằng-

“Là Tình Hoan muốn tôi đến đây hỗ trợ.”

Mà sau khi giúp xong, lại nói:“Tuy rằng thoát nhìn thấy Tình Hoan hơi lạnh lùng, khó gần, nhưng thực tế cô ấy là người ngoài lạnh trong nóng, chỉ là tính cách cô ấy hơi nhút nhát lại không biết biểu đạt cảm xúc của mình thôi. Giống như trước đây, liên tục trong ba năm, ngày nào cô ấy cũng đưa cơm ột bà lão sống một mình, mãi cho đến khi bà ấy mất mới thôi, hàng tháng cô ấy luôn lấy 10% tiền lương quyên góp từ thiện đó.”

Nghe thấy lời này, những người đó tò mò hỏi anh. “Bạch tiên sinh, làm sao anh biết được những chuyện này? Anh rất thân với cô ấy sao?”

“Không phải, là vì tôi có một anh bạn tốt quen biết cô ấy, cho nên tôi mới biết được những chuyện đó.”

Bởi vậy, chỉ vài ngày sau, anh đã khiến ấy cô nàng hay trêu chọc ác ý với Hứa Tình Hoan, đều thay đổi thái độ với cô.

Thật ra ý nghĩ của mấy cô gái đó cũng rất đơn giản, nếu Hứa Tình Hoan chủ động hòa đồng một chút, các cô ấy cũng không gây khó dễ cho cô, thế nên hai ngày nay thấy cô, họ đều chào hỏi, tựa như giờ phút này -

“Chào buổi sáng, Tình Hoan.”

Thấy nữ đồng nghiệp đi qua đang chào mình, cô cũng vội vàng lên tiếng. “Chào chị.”

“Cô phải cảm nhiều hồ sơ như vậy à, có cần tôi giúp cầm một ít không?” Đối phương dừng chân lại hỏi.

Đối mặt với thiện ý của cô ấy, Hứa Tình Hoan thực ngoài ý muốn. “Không cần, tôi cầm được, cảm ơn.”

Sau khi nữ đồng nghiệp đó rời đi, cô buồn bực nghĩ, hai ngày nay không biết xảy ra chuyện gì, tại sao những nữ đồng nghiệp trước đây không thân thiện với cô, đột nhiên lại hiền lành với cô nhỉ.

Bạch Hạo Duy đứng sau cô thấy một màn đó, bực môi khêu gợi có một chút ý cười vừa lòng.

Vừa quay đầu lại liền thấy Bạch Hạo Duy đối diện cô đang cười, nụ cười ấm áp đó, làm cho gương mặt âm nhu của anh trở nên sáng sủa hơn rất nhiều. Hứa Tình Hoan khẽ run sợ. Lại tới nữa, cô có cảm giác dường như nụ cười đó mình đã gặp qua ở đâu rồi ấy, bỏ ra nghi ngờ trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu với anh, rồi cô ôm hồ sơ đi về vị trí của mình.

Bắt đầu từ mấy hôm trước, khi Bạch Hạo Duy vào làm ở Giai Tiên, cô liền thường xuyên nhìn thấy anh, cũng không biết có phải công việc của anh rất nhàn rỗi hay không mà mới đến vài ngày, cũng đã hòa mình vào công ty rồi.

Bên cạnh bàn đột nhiên hạ xuống một bóng người, Hứa Tình Hoan ngẩng đầu.

Nữ đồng nghiệp đứng bên cạnh bàn cô nói:“Tình Hoan, loại bánh ngọt hôm qua cô mua ở cửa hàng nào vậy, ăn rất ngon, vài ngày nữa là đến sinh nhật mẹ tôi, tôi muốn mua một cái về mừng sinh nhật mẹ.”

“Bánh ngọt? Bánh ngọt gì vậy?” Về mặt Hứa Tình Hoan mờ mịt, hoàn toàn không biết cô ấy đang nói cái gì.

“Chính là bánh ngọt ngày hôm qua cô mua mời mọi người ăn đó, cô -”

Còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng nói khàn khàn tiến vào.

“Tôi cũng biết bánh ngọt đó mua ở đâu, đợi tôi ghi lại địa chỉ cho cô nhé.” Mấy ngày nay anh thường đảo quanh bên cạnh cô, vì sợ gặp phải tình huống thế này, may mắn lần này anh tới kịp ngăn nó lại.

“Được, cảm ơn Bạch tiên sinh.” Nghe Bạch Hạo Duy nói như vậy, nữ đồng nghiệp kia vừa lòng rời đi.

“Hai người đang nói về bánh ngọt gì vậy?” Hứa Tình Hoan hồ nghi liếc về phía anh.

Trên mặt Bạch Hạo Duy lộ ra nụ cười lấy lòng giải thích. “Ngày hôm qua tôi giúp cô mua một ít bánh ngọt mời đồng nghiệp ăn, chính là cô ấy đến hỏi cô hôm qua mua bánh ngọt đó ở đâu.” Anh quyết định trước tiên vẫn nên nói rõ ràng với cô, miễn cho chuyện anh làm vì cô mấy ngày nay bị vạch trần.

“Tôi cũng không muốn anh giúp tôi mua bánh ngọt mời đồng nghiệp ăn.” Cô cau mày, xác định mình thật sự không có ý muốn anh làm như vậy.

Bên môi anh lại nở một nụ cười, ôn hòa khuyên cô. “Nếu cô muốn mọi người thân thiện với mình, thì đầu tiên cô nên chủ động đối tốt với họ.”

Trước kia khi anh vẫn là Phí Lăng Tuyên, từng ích kỷ cho rằng, những người khác không biết đến cô cũng chẳng có vấn đề gì, trên thế giới này, chỉ cần anh hiểu biết cô có bề ngoài lạnh lùng, nhưng lại có một tấm lòng lương thiện hơn bất cứ ai là đủ rồi.

Nhưng kể từ khi làm việc cùng công ty với cô, anh mới phát hiện, bề ngoài của cô lạnh lùng cao ngạo như vậy, có bao nhiêu đồng nghiệp nữ không hoan nghênh cô đây. Cô tựa như một hòn đảo đơn độc, cô đơn một mình, cũng không giao tiếp với bất cứ ai.

Mỗi ngày nhìn cô một mình độc lai độc vãng, anh rất đau lòng, không muốn cô tiếp tục bị mọi người xa lánh cô lập như vậy nữa, anh hy vọng có thể giúp cô đi vào trong đám người, cùng hòa mình với mọi người.

Hứa Tình Hoan nhìn anh khó hiểu, cẩn thận suy nghĩ một lúc, mới hiểu được ý tứ của anh. “Cho nên anh hay dùng danh nghĩa của tôi, giúp tôi mua bánh ngọt mời các đồng nghiệp ăn?”

“Không chỉ bánh ngọt, tôi còn giúp cô mua kẹo, bánh quy mời mọi người ăn.” Anh thật cẩn thận nói ra, sợ mình tự ý làm như vậy sẽ khiến cô giận.

“Vì sao anh muốn giúp tôi như vậy?”

Thấy cô không hề mất hứng, Bạch Hạo Duy nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Đây là báo đáp cô lần trước đã đi ăn cùng tôi.”

Cô trầm mặc nhìn anh, cô có cảm giác, anh thích cô, nhưng cô lại không có ý đó, suy nghĩ một chút, cô quyết định nói ra rõ ràng.

“Trước mắt tôi không tính đến chuyện yêu đương.” Nói như vậy, chắc anh sẽ hiểu được ý cô chứ.

Không biết vì sao, cô luôn cảm thấy trong trái tim mình có một vị trí không thể chứa bất cứ ai, nhưng kỳ quái là, trong lòng cô rõ ràng không có ai mà!

Không nghĩ tới cô có thể từ chối trực tiếp như vậy, nụ cười trên mặt Bạch Hạo Duy chợt đông cứng. Không, anh nên sớm biết trước rồi, lúc trước, khi anh vẫn là Phí Lăng Tuyên, cũng đã phải mất rất nhiều thời gian mới có thể đuổi đến cô.

Nghĩ vậy, bên môi anh lại gợn lên một nụ cười tươi sáng, khiến đôi mắt anh cũng cong cong. “Không quan trọng, anh vẫn đợi cho đến khi em muốn yêu đương mới thôi.”

Hứa Tình Hoan thất thần trước nụ cười đó của anh. Vì sao vừa nhìn thấy nụ cười sáng lạn đó của anh, cô có thể hiện lên một loại cảm giác như đã từng quen biết?

Rốt cuộc cô đã gặp qua nụ cười như vậy ở nơi nào?

Giám đốc thiết kế Bạch Hạo Duy này thật sự thực nhân rồi, chuyện gì cũng không cần làm, chỉ cần hé miệng ra là tốt rồi.

Bình thường ba nhà thiết kế có thể thiết kế tốt tác phẩm của họ rồi đưa cho anh xem qua, dựa vào đợt bồi dưỡng về đánh giá các tác phẩm nghệ thuật khi anh còn làm ở tạp chí Thương Tình, nhằm vào tác phẩm thiết kế của họ, anh cũng có thể đưa ra một ít ý kiến.

Nhưng nếu muốn anh động tay vẽ tranh, thì tuyệt đối không có khả năng.

Khối thân thể này tuy là Bạch Hạo Duy, nhưng linh hồn bên trong cũng là Phí Lăng Tuyên, Phí Lăng Tuyên từ nhỏ đến lớn, thành tích của môn mỹ thuật luôn thấp lè tè lướt trên mặt đất, căn bản vẽ không nổi một tác phẩm nào có thể nhìn được, thậm chí ngay cả con chó anh cũng không vẽ được. (Tiểu Dương: nói thật là mình cũng không biết vẽ chó đâu =)))

Cúi đầu nhìn ngón tay vẫn còn run nhè nhẹ của mình, anh trầm nghĩ, bây giờ còn có thể sử dụng lý do này để chống đỡ, nhưng qua một thời gian nữa, tay không còn run, nên giải thích chuyện anh không thể cầm bút vẽ như thế nào đây?

Trước mặt bàn đột nhiên vang lên một tiếng gõ, làm cho anh ngẩng đầu lên trong trầm tư, ánh vào mi mắt là gương mặt có tính cách tục tằng của Diệp Uy

“Suy nghĩ cái gì mà nhập thần vậy hả? Anh gọi em hai, ba tiếng, em cũng chưa nghe thấy.”

“Nghĩ đến một bản quảng cáo thôi.” Anh thuận miệng lấy một lý do. “Tìm em có việc gì không?”

“Tìm em cùng đi ăn cơm.” Từ sau khi cậu em họ này đến Giai Tiên, tuy rằng thường nhân rồi trong công ty, nhưng không thể phủ nhận, dưới sự chỉ đạo của anh, những nhà thiết kế trong bộ phận này đã thiết kế được mẫu bao bì khiến chủ sở hữu rất vừa lòng, không cần chỉnh sửa lần nào cả, ngay cả bao bì bánh quy gần đây công ty nhà mình muốn bỏ đi, cũng làm cho người quản lý ở công ty khác khen không dứt miệng.

“À, giữa trưa sao?” Anh liếc đồng hồ, phát hiện bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi.

Thấy cổ tay anh có đồng hồ, Diệp Uy ngạc nhiên hỏi: “Khi nào thì em bắt đầu đeo đồng hồ thế? Anh nhớ rõ trước đây em không thích đeo đồng hồ mà, ngại trói buộc.”

Trên thực tế, điều cậu em họ này làm hấn kinh ngạc không chỉ có vậy. Trước kia Hạo Duy có chút âm trầm tự kỷ, không thích nói chuyện, càng chán ghét giao tiếp xã giao, nhưng từ khi trở về Đài Loan giải phẫu, dường như cá tính của anh đã thay đổi, không chỉ yêu cười, có năng lực nói chuyện, mà mới đến công ty không lâu, đã quen thuộc hòa đồng với mọi người rồi.

“Sau khi thấy ánh sáng một lần nữa, em có rất nhiều ý tưởng đều cải biến.” Anh nói ra một câu với hai nghĩa.

Anh không có trí nhớ trước kia của Bạch Hạo Duy, cũng không biết trước kia Bạch Hạo Duy là dạng người như thế nào, nhưng anh không cần giải thích nhiều lắm, dùng những lời này có thể cho qua chuyện, ngay cả mẹ của Bạch Hạo Duy sau khi nghe được những lời này, cũng sẽ không hỏi đến thay đổi của anh nữa.

Diệp Uy cũng không ngoại lệ, nghe thấy anh nói vậy, gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Hắn biết em họ mình trước đây được một người tặng giác mạc và đã cấy ghép thành công, vì uống quá nhiều rượu dẫn đến sơ gan, bởi vậy trong quá trình phẫu thuật, từng có một lần tim ngừng đập.

Tiếp theo, anh lại phẫu thuật một lần nữa, cắt bỏ phần gan đã bị hoại tử, trải qua sống chết như vậy, cũng khó trách ý tưởng và cá tính của anh có thay đổi.

“Anh nghĩ đi sẽ rất vui mừng trước sự thay đổi của em đúng không, trước kia em không thích phụ nữ, bây giờ nếu đi mà nhìn thấy bộ dáng em nói cười với các cô gái, chỉ sợ có thể cười đến toét toét thôi.”

Nghe vậy, Bạch Hạo Duy đứng dậy đi theo Diệp Uy ra ngoài, khoe mắt đột nhiên vừa kéo. Có ý gì? Trước kia anh không thích phụ nữ?

Chẳng lẽ..... Bạch Hạo Duy thật ra là gay?!

“Ách, kỳ thật sau giải phẫu, có một số việc trước đây em không nhớ rõ, trước đó vì sao..... vì sao em không thích phụ nữ?” Anh thử hỏi.

Liếc nhìn anh một cái, Diệp Uy cười cười có chút ái muội, đang muốn mở miệng, thì lại thấy Hứa Triết Tự đứng ngay ở cửa, hần thân thiện tiến ra đón.

Thần sắc Bạch Hạo Duy lại đột biến, vội vàng trốn vào một cái cột che người mình, không muốn bị cậu ta phát hiện.

“Triết Tự, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây thế?” Qua bạn bè giới thiệu, hần cũng quen Hứa Triết Tự. Lúc trước đối phương chủ yếu là giới thiệu Hứa Tình Hoan đến Giai Tiên công tác, kết quả hần lại thấy vừa ý Hứa Triết Tự đưa chị đến phỏng vấn, tán gẫu cũng hợp, cứ như vậy thành bạn bè.

Hứa Triết Tự giơ tay lên trên thuận tiện nói: “Em có việc ở gần đây, tiện đường mua cho chị em bữa trưa thôi. Diệp đại ca, anh muốn ra ngoài à?”

“Ừ, anh muốn ra ngoài ăn cơm với cậu em họ, hử?” Đang muốn giới thiệu Bạch Hạo Duy với Triết Tự, nhìn lại, Diệp Uy mới phát hiện em họ đột nhiên không thấy. “Vừa nãy rõ ràng còn ở bên cạnh mà, cậu ta đi đâu rồi nhỉ?”

Thẳng đến khi hần hàn huyên mấy câu với Hứa Triết Tự, sau đó Hứa Triết Tự lên tầng đưa cơm trưa, hần mới thấy Bạch Hạo Duy đi ra từ sau một cây cột.

“Vừa rồi em chạy đi đâu thế?” Hần buồn bực hỏi.

“Dây giày của em bị lỏng, em ngồi xổm xuống chỗ kia buộc lại ấy mà.” Bạch Hạo Duy chỉ về hướng cây cột mình vừa núp, giải thích. Anh không thể để Triết Tự phát hiện ra được, bởi vì cậu hoàn toàn không tin những lời anh nói, nếu để Triết Tự biết anh là đồng nghiệp của Tình Hoan thì không biết cậu ta sẽ làm ra chuyện gì.

Có lẽ vì bảo vệ Tình Hoan, Triết Tự có thể lại đưa cô ấy đi nơi khác, đây là chuyện anh không thể chịu đựng được. Anh thật vất vả mới tìm được cô, thật vất vả mới có thể tiếp cận cô, anh không muốn lại mất cô!

“Vây đi thôi.” Diệp Uy tin lời anh nói, hai người bước đi ra ngoài.

Mới đi vài bước, cánh tay Bạch Hạo Duy đột nhiên bị một người bắt lấy, tiếp theo, một giọng người nước ngoài nói tiếng Trung hào hứng nói-

“Duy, rốt cục tôi cũng tìm được anh rồi.”

Ngẩng đầu trông thấy một người cao lớn khôi ngô, người đàn ông ngoại quốc đó tầm ba mươi, bốn mươi tuổi đang giữ lấy cánh tay anh, lại trông thấy đối phương có cặp mắt xanh đang mừng rỡ kia, Bạch Hạo Duy bỗng nhiên cảm thấy có điềm xấu.

Người này sẽ không phải là.....

Hết chương 6.

7. Chương 07

Chương 7.1

“Nếu cô muốn mọi người thân thiện với mình, thì đầu tiên cô nên chủ động đối tốt với họ.”

Mấy ngày nay, Hứa Tình Hoan thường thường nhớ tới những lời này của Bạch Hạo Duy nói với cô hôm đó.

Cũng là mấy ngày nay, cô lục tục phát hiện, hóa ra Bạch Hạo Duy vì cô mà làm không ít chuyện, cô không chỉ dùng danh nghĩa của cô mua nhiều thứ mời các nữ đồng nghiệp ăn, mà còn giúp các cô ấy rất nhiều việc và đều nói là cô nhờ anh đi hỗ trợ.

Bởi vậy các nữ đồng nghiệp vốn không thân thiện với cô, bây giờ không chỉ không còn ác ý trêu chọc cô nữa mà khi gặp cô, còn có thể trò chuyện cùng cô.

“Cô ấy, phải cười nhiều vào, không cần cả ngày cứ mang bộ mặt lạnh băng như vậy, những người không biết, có thể sẽ nghĩ cô là người rất cao ngạo lại khó có thể thân cận.” Các cô ấy từng khuyên cô như vậy.

Trên tay ôm báo cáo lấy từ bộ phận kế toán, chuẩn bị đưa cho Diệp Uy để anh kiểm tra, Hứa Tình Hoan theo bản năng dừng lại bước chân, nhìn xung quanh.

Thấy Bạch Hạo Duy đang đứng gần cái bàn, nói chuyện với một nhà thiết kế, một tay anh để bên cạnh bàn, một tay cầm lấy vành tai, lông mày khê nhú lại, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Chờ một lúc nữa anh sẽ sờ cái mũi — bỗng nhiên trong đầu cô nảy ra ý nghĩ như vậy.

Hứa Tình Hoan sửng sốt, không biết vì sao mình có thể nghĩ như vậy.

Nhưng mà ngay sau đó, cô kinh ngạc thấy anh thật sự nâng tay lên sờ mũi.

“Ồ, Tình Hoan, em đến tìm anh à?” Lúc này Bạch Hạo Duy quay đầu nhìn thấy cô, lập tức bỏ lại anh thiết kế kia, cười dài đi tới chỗ cô.

“Không phải, tôi chỉ đi ngang qua thôi.” Cô ôm bản báo cáo đó trước ngực, nhìn khóe miệng đang cong cong cười vui vẻ của anh khi nhìn thấy cô.

Anh không giống những chàng trai từng bị cô từ chối, khi đối mặt với cô, anh vẫn nở nụ cười không chút do dự.

“Gần giữa trưa rồi, chúng ta cùng ăn cơm được không?” Bạch Hạo Duy cười lấy lòng hỏi.

“..... Ừm.” Không do dự lâu, cô nhẹ nhàng gật đầu.

“Em đồng ý rồi?” Anh thấy có chút ngoài ý muốn, vui mừng nhìn cô.

“Trưa nay tôi mời anh ăn cơm.” Cô muốn cảm ơn anh, vì có anh nên cô không bị mọi người xa lánh nữa, làm ấy ngày nay cô ở công ty thật sự thoải mái.

“Được.” Anh vui vẻ đến ngây ngốc, không hỏi cô vì sao đột nhiên muốn mời mình ăn cơm.

Còn 20 phút nữa mới đến mười hai giờ, nhưng Bạch Hạo Duy cũng không thể đợi được, sau khi cô rời khỏi, anh liên tục nhìn đồng hồ, tâm tư hoàn toàn bay đến cuộc hẹn giữa trưa, không thể nghe vào lời nào của anh thiết kế kia.

“Bạch tiên sinh, điện thoại của anh đó.” Lúc này trợ lý giơ gương giọng nói.

“Ồ.” Anh trở lại chỗ của mình nhận điện thoại, bởi vì tâm tình khoái trá, cho nên ngay cả tiếng nói cũng rất nhẹ nhàng. “A lô, ai vậy?”

“Duy, là tôi đây.”

Vừa nghe thấy giọng nói tiếng Trung của người nước ngoài đó, lông mày anh liền nhíu lại.

“Ngày đó tôi đã nói rất rõ ràng với anh rồi, không có khả năng chính là không có khả năng, anh không được đến làm phiền tôi nữa.” Nói xong, anh không khách khí trực tiếp tắt cuộc gọi, không muốn lãng phí thời gian với cái tên phiền phức cứ đòi hỏi không ngừng đó.

Tâm tình tốt cũng không bị ảnh hưởng nhiều, khi kim đồng hồ chỉ đến số mười hai, Bạch Hạo Duy vội vàng đi ra ngoài chờ Hứa Tình Hoan. Vì tránh để người khác lời ra tiếng vào, cho nên hai người hẹn nhau ở bên ngoài.

Nào biết mới đi không lâu, anh đã bị tên vừa gọi điện thoại đến cuốn lấy, Troy thật sự còn chạy đến công ty chờ anh.

“Duy, chúng ta bàn lại một lần nữa nhé.” Tên tóc vàng mắt xanh vẫn không bỏ cuộc nói.

“Chúng ta chẳng có chuyện gì để nói hết, lần trước tôi đã nói rất rõ ràng với anh rồi, anh đi đi, đừng đến làm phiền tôi nữa.” Nói xong, thấy Hứa Tình Hoan đi ra, Bạch Hạo Duy giống như chú chó nhỏ nhìn thấy chủ, lập tức hưng phấn bước nhanh đến đó.

Troy còn đang vội vã muốn nói gì nên dưới tình thế cấp bách đã giữ chặt anh lại, kết quả là Bạch Hạo Duy đi trước bị hấn dùng sức kéo ngược về sau, bước đi không vững rồi ngã nhào về phía trước, Troy cũng bị kéo theo, trước khi ngã còn thuận thế ôm lấy đùi anh, làm cho thân thể Bạch Hạo Duy vốn đã ổn định rồi mà cái mũi còn bị đập mạnh xuống sàn, đầu đến nước mắt cũng chảy ra.

Anh tức giận bưng bưng ôm cái mũi đang muốn chửi ầm lên, thì bên tai lại truyền đến một tiếng cười thanh thúy, ngẩng đầu, anh thấy trên khuôn mặt lạnh lùng diêm lệ của Hứa Tình Hoan đang nở nụ cười.

Anh ngây ngốc cười theo cô, bỗng nhiên cảm thấy có thể làm cho cô cười vui vẻ như vậy, cho dù muốn anh lại ngã vài lần nữa anh cũng sẵn sàng.

Ai biết đúng lúc này, từ miệng cái tên gây ra họa kia lại nói ra lời ái muội khiến người ta dễ hiểu lầm.

“Duy, tôi theo anh nhiều năm như thế, sao anh có thể nhẫn tâm vứt bỏ tôi như vậy chứ?”

Giờ phút này trong mắt Bạch Hạo Duy chỉ nhìn nhìn thấy lúm đồng tiền trên gương mặt đang cười ngọt ngào của Hứa Tình Hoan, đã quên đứng lên, cũng không thèm nghe Troy đang nói cái gì, mãi đến khi thấy nụ cười bên môi cô bỗng nhiên biến mất, còn dùng một ánh mắt lộ vẻ kỳ quái theo dõi anh và Troy, lúc này anh mới phát hiện ra có gì đó không thích hợp.

“Anh vừa nói cái gì?” Anh quay đầu hỏi.

“Tôi nói tôi theo anh nhiều năm như thế, mà anh lại nhẫn tâm vứt bỏ tôi như vậy sao? Duy, mắt anh đã nhìn tốt rồi, theo tôi về Mỹ đi.”

Khóe miệng Bạch Hạo Duy giật giật. Người này, sao lại nói năng ái muội như vậy chứ, giống như bọn họ từng có quan hệ gì ấy, anh tức giận đá văng tay hấn ra, đứng lên.

“Anh nghe cho rõ đây, Troy, tôi sẽ không trở về Mỹ cùng anh, mặc kệ anh nói bao nhiêu lần, tôi cũng không thay đổi quyết định.” Giận tái mặt nói xong, anh lập tức chạy về hướng Hứa Tình Hoan giải thích, “Em đừng hiểu lầm, anh và anh ta không có loại quan hệ đó đâu, trước kia ở Mỹ anh ta là người đại diện của anh, anh ta chỉ hy vọng anh có thể trở về Mỹ cùng mình để tiếp tục vẽ tranh thôi.”

(Tiểu Dương: Tên của anh ngoại quốc kia, mình tra Hán Việt đúng là Thôi Y, tiếng Anh là Troy. Lúc đầu edit mình để là Thôi Y, mình đã sửa thành Troy cho chính xác.)

“Ừm.” Nghe xong lời giải thích của anh, vừa rồi lông mày Hứa Tình Hoan nhíu lại giờ đã từ từ giãn ra. Cô cũng không biết vì sao, vừa mới nghe thấy lời của người đàn ông ngoại quốc kia, ngực không hiểu sao lại thấy tức tức ngọt ngọt.

Troy chưa từ bỏ ý định, cũng đi tới đó, trên mặt tràn ngập nghi ngờ và khó hiểu.

“Duy, tôi không hiểu, anh đã nhìn thấy rồi, vì sao không quay về tiếp tục vẽ tranh?” Hội họa là sinh mệnh thứ hai của Bạch Hạo Duy, trước kia vì muốn vẽ ra một tác phẩm vừa lòng, anh có thể mấy ngày không ngủ được.

Cũng bởi vậy, vụ tai nạn xe cộ hai năm trước làm ất anh bị mù, không thể vẽ tranh nữa, anh đã rất thống khổ và gần như suy sụp, thậm chí còn từng nghĩ đến cái chết, may mắn là hấn luôn ngăn cản đúng lúc, nhưng không bao lâu, anh lại đột nhiên mất tích, ngay cả người đại diện là hấn cũng không tìm thấy anh, mãi đến gần đây hấn mới nghe được tin anh trở về Đài Loan, hơn nữa còn được cấy ghép giác mạc, gặp lại ánh sáng.

Hấn lập tức bay đến Đài Loan tìm anh, ai ngờ, anh lại tỏ vẻ như cả đời này sẽ không bao giờ vẽ tranh nữa.

Lúc trước đem hội họa trở thành toàn bộ cuộc sống, mà đột nhiên anh lại nói không muốn vẽ tranh, chuyện này thật sự làm hấn không thể chấp nhận được, cũng không thể hiểu nổi tại sao.

“Tôi đã nói với anh rồi tôi không thể nào vẽ tranh được nữa, cũng không tìm được cảm giác trước đây nữa, nay cuộc sống của tôi có mục tiêu mới rồi, anh đừng đến quấy rầy tôi, trở về đi, tôi không thể trở lại Mỹ đâu.” Kiên quyết nói xong, Bạch Hạo Duy cầm tay Hứa Tình Hoan muốn rời đi, “Đi, Tình Hoan, chúng ta không cần để ý đến anh ta nữa.”

Trong nháy mắt khi ngón tay hai người tiếp xúc nhau, cô khẽ chấn động, còn không kịp tránh tay anh ra, chợt nghe thấy người đàn ông ngoại quốc kia ồn ào.

“Duy, anh thật sự kéo tay một người phụ nữ?”

“Chuyện này có gì khiến anh kinh ngạc hả?” Bạch Hạo Duy quăng cho hắn một ánh mắt xem thường.

“Trước kia anh ghét nhất phụ nữ, ngay cả chạm vào họ cũng không chịu chạm một chút!” Troy khiếp sợ trừng mắt nhìn tay anh và Hứa Tình Hoan đang giao nắm một chỗ.

“Tình Hoan không giống những cô gái khác.” Bởi vì liên lụy đến cô, anh muốn giải thích.

Chú ý tới ánh mắt của Bạch Hạo Duy nhìn cô, Troy lại phát hiện ra chuyện kinh người hơn.

“Duy, không phải anh yêu cô ấy rồi chứ?!”

“Thì tính sao?” Bạch Hạo Duy không phủ nhận, nắm tay Hứa Tình Hoan đi về phía trước, thấy Troy còn không hết hy vọng muốn đuổi theo, anh hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Ánh mắt cảnh cáo như mũi tên đâm thẳng vào mình, làm cho Troy phải dừng lại bước chân đang muốn đuổi theo, vẻ mặt hắn bối rối gãi cằm. Người này thật sự là Duy trước kia sao?

Trừ bỏ khuôn mặt kia, gần như toàn bộ cá tính của anh đều thay đổi, khó hiểu nhất là, anh thật sự yêu một cô gái!

Bởi vì khi còn nhỏ anh từng bị bảo mẫu làm nhục, sau đó liền căm ghét phụ nữ như rắn rết mãnh thú, tuyệt không để họ tới gần mình.

Cho nên lúc này thấy anh dùng ánh mắt tràn đầy yêu thương say đắm nhìn chăm chú vào một cô gái, Troy kinh ngạc không thôi, không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, làm Duy có chuyển biến lớn như vậy.

Từ sau khi nghe được câu Troy nói Bạch Hạo Duy yêu cô, Hứa Tình Hoan vẫn cảm thấy mình như bị sét đánh, vô cùng kinh ngạc, tùy ý để anh nắm tay cô đi vào nhà hàng, ngồi xuống.

Anh yêu cô?!

Làm sao có thể, bọn họ mới quen nhau được vài ngày, cô vốn nghĩ anh chỉ có chút tình cảm với mình thôi, muốn theo đuổi cô, làm sao có thể lập tức liền yêu cô được?

Tình yêu có thể đến nhanh như vậy sao?

Những người theo đuổi cô không ít, nhưng bình thường bọn họ chỉ coi trọng bề ngoài của cô, đó căn bản không phải yêu.

Cô không tin nhất kiến chung tình, chỉ tin tưởng lâu ngày sinh tình. Trong nhận thức của cô, tình yêu phải trải qua một thời gian ở bên nhau, chờ hai người hiểu biết nhau, mới có thể dần dần phát sinh tình cảm.

“Làm sao vậy, Tình Hoan?” Thấy cô hốt hoảng không biết suy nghĩ cái gì, Bạch Hạo Duy quan tâm hỏi.

“Anh..... Vừa rồi người ngoại quốc kia nói có đúng không?” Cô nhìn anh hỏi.

“Em nói đến chuyện gì?”

“Anh ta nói..... Anh yêu tôi?”

Bạch Hạo Duy gật đầu không chút do dự, “Là thật.” Tình ý tràn đầy trong mắt anh gần như muốn trào ra.

“Vì sao?” Cô bật thốt lên hỏi. Tình cảm trong mắt người đàn ông này nóng cháy như vậy, giống như yêu cô đã lâu lắm rồi, theo dõi đôi mắt kia của anh, anh mắt như vậy..... Giống như cô đã gặp qua ở đâu rồi, cô cố gắng nghĩ, không hiểu sao ngực đột nhiên lại co rút đau đớn.

“Em muốn hỏi là, vì sao anh có thể yêu em?” Anh cười tự nhiên, “Tình yêu không có đạo lý gì cả, lần đầu tiên anh nhìn thấy em, liền cảm thấy chúng ta đã quen nhau từ rất lâu rồi, trong đầu anh không nhận được phát lên một ý niệm muốn thân cận em.” Anh đang nói đến lần đầu tiên Phí Lăng Tuyên gặp cô ở tập đoàn Phi Diệu.

“Anh biết khi em còn chưa hiểu biết con người anh, em sẽ không chịu nhận tình cảm của anh, em luôn luôn không tin chuyện nhất kiến chung tình, không quan trọng, anh có thể chậm rãi chờ, chờ có một ngày em cảm thấy mình đã lý giải được anh, sẵn sàng chấp nhận anh.”

Hứa Tình Hoan kinh ngạc nhìn anh. Tại sao anh biết cô không tin chuyện nhất kiến chung tình?

Giọng nói từ tính mang theo yêu thương vô hạn và bao dung của Bạch Hạo Duy chậm rãi cất lên: “Đầu tiên chúng ta làm bạn, mọi thứ anh làm cho em đều là tự nguyện, vậy nên em không cần có gánh nặng gì.....” Anh đột nhiên nâng tay che ngực, đau đến cúi gập người xuống.

“Anh làm sao vậy?” Thấy thế, Hứa Tình Hoan hoảng sợ.

Anh lắc đầu, dứt tay vào túi lấy ra thuốc giảm đau, không cẩn thận để lọ thuốc rơi trên mặt đất.

Cô vội vàng nhặt nó lên, mở nắp ra đặt vào tay anh, lại cầm một cốc nước sôi đến cho anh.

Sau khi uống thuốc, chờ cảm giác đau đớn dần dần bình ổn, Bạch Hạo Duy ngẩng đầu, thấy vẻ mặt cô lo lắng nhìn mình, khuôn mặt tái nhợt của anh lại cố nở một nụ cười.

“Chỗ anh mổ trước kia đột nhiên đau lên, uống thuốc giảm đau rồi, bây giờ không có việc gì.” Bác sĩ nói loại thuốc giảm đau này phải uống một thời gian, lại phối hợp với các thuốc khác để kiểm soát, chỉ cần không có tai nạn nào ngoài ý muốn, thì sống đến năm, sáu mươi tuổi hẳn là không có vấn đề gì.

Lúc này đây, anh nhất định phải sống thật tốt, tuyệt đối không thể để mình dễ dàng chết đi như vậy.

“Anh có muốn về nhà nghỉ ngơi trước không?” Nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh, dường như lúc nào cũng có thể ngất đi, làm cho cô không nén được lo lắng vì anh.

“Không cần, anh không sao. Nhanh ăn đi, vừa rồi bị tên Troy kia chậm trễ không ít thời gian, cũng sắp đến giờ làm rồi.”

Hứa Tình Hoan lo lắng lại liếc nhìn anh một cái, thấy sắc mặt anh đã dần dần khôi phục, cô mới cúi đầu dùng cơm.

Chương 7.2

Khi hai người đã vào công ty, cô bỗng dừng bước, nhớ tới anh đang sống một mình, nhớ lúc anh không thoải mái, đột nhiên không tìm thấy người đến giúp thì phải làm thế nào bây giờ, cô kéo tay anh lại, lấy ra một cái bút từ trong ví da, rồi viết lên mu bàn tay anh một số điện thoại. “Về sau khi nào anh thấy không thoải mái thì có thể gọi điện thoại cho em.”

Bạch Hạo Duy vừa kinh ngạc vừa vui sướng nhìn số điện thoại trên mu bàn tay mình. Cô cho anh số điện thoại của mình, điều đó có nghĩa là cô đã coi anh như bạn bè, anh đã thành công đi được một bước tiến lớn.

Kết quả là vào buổi tối, Bạch Hạo Duy liền khẩn cấp gọi điện thoại cho cô.

“A lô, là anh, Bạch Hạo Duy đây.” Chẳng còn cách nào khác, chỉ khi ở công ty anh mới có thể nhìn thấy cô, mà trong thời gian làm việc anh không thể lúc nào cũng dính sát bên cô được, cho nên cả một ngày, thực ra thời gian hai người gặp nhau cũng không nhiều.

Nghe thấy giọng nói của anh, Hứa Tình Hoan lo lắng nhíu mày. “Anh cảm thấy không thoải mái à?”

Điện thoại truyền đến tiếng cười. “Không phải, anh chỉ muốn nghe giọng nói của em một chút thôi, em đã ngủ chưa?”

Nghe thấy anh không có việc gì, thần kinh căng thẳng của cô cũng dần buông lỏng. “Chưa ạ.” Cô vừa kẹp điện thoại bên tai vừa gấp quần áo mới thu từ ban công vào, nói: “Em có việc, nếu anh không còn chuyện gì khác thì em tắt điện thoại nhé.” Em trai cô ngày mai phải ra nước ngoài nửa tháng, cô còn muốn giúp em sửa sang lại hành lý.

“Oh, được, chúc em ngủ ngon.”

Nghe được trong giọng nói của anh có chút thất vọng, Hứa Tình Hoan lại không đành lòng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Em nghe nói những người gan không tốt không thể thức khuya, anh đi ngủ sớm một chút đi, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

“Được, anh sẽ ngủ sớm.” Lời đáp lại này của Bạch Hạo Duy tràn đầy vui sướng, bởi vì anh nghe ra sự quan tâm trong giọng nói của cô – cô quan tâm đến anh!

Tắt điện thoại, nằm trên giường, anh vui vẻ đến mức khoe miệng cũng cong lên thật cao, cầm lấy bức ảnh của cô đặt trên tủ đầu giường, anh hạ xuống một nụ hôn.

Từ một tháng trước đây sau khi xuất viện, anh đã trở lại nơi hai người từng sống, ngoài ảnh chụp của hai người ra, anh còn chuyển giường ngủ trước kia của hai người đến Đài Trung, gian phòng này bố trí giống y như phòng ngủ trước đây của họ, khăn trải giường, chăn bông, gối đầu, tủ quần áo, tất cả đều là những thứ trước đó họ cùng nhau chọn.

Nằm trên chiếc giường từng ngủ cùng cô, anh thì thào với bức ảnh chụp cô: “Tình Hoan, anh đã trở về, trở lại bên cạnh em. Anh cam đoan lúc này đây, tuyệt đối sẽ không để em phải thương tâm nữa.”

Lần trước anh đã làm sai, không nói cho cô một tiếng, lựa chọn một người một mình chết đi, làm hại cô vì anh mà vô cùng đau khổ, lần này, anh sẽ không mắc phải sai lầm tương tự nữa.

Mà ở một nơi khác, Hứa Tình Hoan gấp quần áo xong, nhìn di động ở một bên, nhớ tới lời anh nói trong cuộc gọi vừa rồi, anh nói muốn nghe giọng của cô, môi hồng không thể không giờ lên một nụ cười.

Cảm giác được một người nghĩ đến như vậy, cảm thấy..... cũng khá tốt đẹp.

“Chị, ngày mai sau khi em ra nước ngoài, chỉ có mình chị ở nhà, chị phải cẩn thận một chút, nếu có ai không quen biết đến tìm chị, mặc kệ người ta nói cái gì chị cũng không được tin tưởng, cũng đừng để ý –” Hứa Triết Tự đi vào phòng cô, đang dọn được một nửa lại thấy cô mỉm cười ngẩn người, có chút kinh ngạc. “Làm sao vậy, sao chị lại cười vui vẻ thế?”

“Không có gì.” Thu lại nụ cười, cô cầm quần áo vừa gấp gọn, đi về phía phòng em trai ở bên cạnh, giúp em đặt vào va li, sắp xếp gọn gàng. “Chị đã chuẩn bị áo khoác ấm cho em rồi, tắt len và bánh sandwich chị đặt ở bên cạnh, chị cũng mua cho em một cái lò sưởi, xem dự báo thời tiết thấy nói nhiệt độ không khí ở bên đó rất thấp, em phải nhớ kỹ lấy ra dùng đấy, còn nữa, pin dự phòng chị để trong túi rồi.”

Về chuyện Bạch Hạo Duy cô còn chưa có ý định nói với em trai, bởi vì trước mắt hai người chỉ có quan hệ bàn bè mà thôi, nếu sau này tiến thêm một bước nữa, thì lúc đó nói với em cũng không muộn.

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên phát hiện mình tựa như cũng không bài xích chuyện kết giao với Bạch Hạo Duy, thậm chí còn có chút chờ mong.

Cô..... Không phải đã thích anh rồi chứ?

“Chị, vừa rồi giống như em nghe được chị đang nói chuyện, chị vừa nói chuyện điện thoại với ai à?” Không cho cô lảng tránh vấn đề vừa rồi, Hứa Triết Tự chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

“Ừ, một đồng nghiệp gọi tới.”

“Đồng nghiệp? Là đồng nghiệp nào vậy?” Hứa Triết Tự không khỏi kinh ngạc, anh biết chị mình luôn luôn cô đơn, không hay nói chuyện cùng đồng nghiệp, làm sao có thể có ai gọi điện thoại đến cho chị được, lại còn khiến chị cười vui vẻ như vậy nữa..... Vui vẻ, đúng, anh không nhìn lầm, vừa rồi chị thật sự cười rất vui vẻ.

“Là.....”

Ngay lúc cô đang muốn mở miệng thì điện thoại trong nhà lại vang lên, Hứa Triết Tự đi ra phòng khách nghe điện thoại, là muốn tìm anh, họ nói chuyện cũng mất một giờ, chờ khi anh nói chuyện xong, Hứa Tình Hoan cũng lên giường đi ngủ rồi.

Mới sáng sớm tinh mơ, Bạch Hạo Duy đã đi vào Giai Tiên, chỉ huy công nhân khuôn vác chuyển đồ anh mua lên tầng trên cùng, sau khi những công nhân đó rời đi, anh lại bận rộn một lúc lâu, thần thể anh còn chưa khôi phục hoàn toàn nên một lúc sau đã thở hổn hển, trán chảy đầy mồ hôi, áo sơ mi trắng của anh cũng dính bẩn, nhưng nhìn hoa viên nhỏ trước mắt đã dần dần hoàn thành, anh lại không nhìn được nhếch khóe miệng lên nở nụ cười.

Về sau nơi này sẽ là thế giới bí mật của anh và Tình Hoan, tưởng tượng đến cảnh anh và Tình Hoan cùng nhau ăn cơm trưa ở đây, anh lại cười càng toe toét.

Nếu anh đem cô trở về bên mình, nếu anh làm chồng cô, thì anh muốn dùng tình yêu thương tràn đầy của mình lấp kín từng khe hở trong cuộc sống của cô!

Lần này, anh nhất định phải sống được thật lâu thật lâu, cùng ở bên cô đến già, tuyệt đối không thể để cô vì anh mà đau lòng, rơi lệ.

“Em nói với anh muốn dùng tầng cao nhất, là vì làm cái này sao?” Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nói, anh quay đầu nhìn, chỉ thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Uy đang nhìn hoa viên nhỏ của anh.

“Thế nào, lãng mạn không?” Trên mặt Bạch Hạo Duy mang theo một tia đắc ý hỏi.

“Sao tự dưng lại đi làm hoa viên ở đây thế?” Diệp Uy buồn bực.

“Đương nhiên là để vừa tâm sự vừa ngắm hoa với người mình yêu rồi.” Chuyện theo đuổi Tình Hoan, anh cũng không sợ để cho Diệp Uy biết, dù mọi người trong công ty đều biết Tình Hoan là của anh cũng tốt, như vậy sẽ không ai dám có ý gì với cô nữa.

“Người mình yêu hả?” Diệp Uy trừng lớn mắt. “Em chỉ ai thế? Troy hay Tình Hoan?”

“Làm sao có thể là Troy!” Anh tức giận lườm hấn một cái.

“Nhưng đêm qua anh gặp Troy, hấn nói hấn vẫn còn ở lại bên cạnh em.” Trước đây giới hội họa từng truyền ra tin Hạo Duy và người đại diện của mình là một đôi tình nhân, bởi vì Hạo Duy sống ở Mỹ lâu năm, không thường xuyên liên lạc, cho nên hấn cũng không biết tình hình thực tế như thế nào.

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Bạch Hạo Duy lại suy sụp.

“Hôm qua tan tầm tên kia lại chạy đến tìm em, uy hiếp em, hấn nói nếu không giữ hấn lại thì ngày nào hấn cũng đến công ty làm loạn, em chỉ có thể để hấn ở lại thôi.” Bọn họ ước định kỳ hạn ba tháng, đến lúc đó nếu Troy vẫn không thể khuyên được anh thay đổi tâm ý, thì hấn nhất định phải về Mỹ, từ nay về sau không được đến quấy rầy anh nữa.

Vì muốn thoát khỏi sự dây dưa phiền phức của hấn, anh đành phải nhẫn nại cùng hấn ba tháng.

“Tại sao em không chịu quay lại Mỹ với hấn? Thật ra chờ đến khi tay em không run nữa, em vẫn có thể tiếp tục vẽ tranh mà.” Diệp Uy không hiểu nói.

“Em đã mất đi nhiệt tình với hội họa, bây giờ em đã có mục tiêu khác trong cuộc sống rồi.” Trong giọng nói nhẹ nhàng băng quơ của Bạch Hạo Duy, có chứa kiên định không thể dao động.

Mất đi nhiệt tình với hội họa? Diệp Uy không thể tin được lý do đó lại được nói ra từ cậu em họ cả ngày vùi đầu vào thế giới hội họa này.

“Hạo Duy, em thật sự thay đổi rất nhiều, khó trách Troy nói em xa lạ làm cho hấn gần như không nhận ra.”

“Em từng chết đi một lần sau đó đã sống lại một lần nữa, bây giờ Bạch Hạo Duy trước mắt anh này, đã không còn là Bạch Hạo Duy trước đây nữa.” Anh nói ám chỉ.

Cẩn thận đánh giá người mồ hôi đầm đìa trước mắt này, lại thấy vẻ mặt tươi cười của Bạch Hạo Duy, Diệp Uy trầm ngâm.

“Em có thật lòng với Tình Hoan không?” Nói thực ra, so với Bạch Hạo Duy âm trầm khép mình trước đây, hấn có vẻ thích Bạch Hạo Duy sáng sủa thích cười này hơn.

“Trừ cô ấy ra, lòng em không thể chứa đựng bất cứ ai.” Bạch Hạo Duy nhìn thẳng vào hắn trả lời. Nhắc tới cô, trong mắt anh không giấu được say đắm và thâm tình.

Tình ý sâu đậm đó, ngay cả Diệp Uy cũng cảm nhận được, hắn thực kinh ngạc, mới ngần ngừ vài ngày thôi, thế mà cậu em họ này đã yêu thương cô ấy sâu nặng đến vậy ư. Tuy nhiên, cảm tình vốn không có đạo lý gì cả, hắn còn nhớ rõ ngày đầu tiên Hạo Duy đến công ty nhìn thấy Tình Hoan, tựa như đã nhất kiến chung tình với cô. (Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.)

Nhưng, trong lòng hắn còn có một nghi vấn. “Như vậy chuyện với Troy là thế nào? Hôm qua hắn nói, trước kia khi còn ở Mỹ, hai người đã ở cùng nhau.” Giới hội họa truyền lưu bọn họ là một đôi tình nhân, chắc là không phải tin đồn vô căn cứ đâu.

Không nghĩ tới Troy còn nói ra lời khiến người ta hiểu lầm này với Diệp Uy, Bạch Hạo Duy đen mặt, vội vàng giải thích. “Quan hệ giữa em với hắn chỉ là họa sĩ với người đại diện thôi, em tuyệt đối không có loại tình cảm nào khác với hắn đâu. Anh cũng biết trước kia em có chút tự kỷ, không tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài, cho nên hắn mới có thể chuyển đến gần em để tiện chăm sóc cuộc sống hàng ngày của em.”

Chuyện có đúng như lời anh nói không, thật ra hắn cũng không rõ ràng, có điều dựa vào trực giác của hắn, tình cảm Troy dành cho Bạch Hạo Duy chắc chắn không hề tầm thường, nếu thật muốn có cái gì, cũng chỉ là mền mộ người tài mà thôi.

Diệp Uy nhìn hoa viên anh mất cả buổi sáng để bố trí, suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Em là vì Tình Hoan, nên mới không chịu về Mỹ cùng Troy à?”

Nhìn về phía bầu trời trong xanh, một lát sau Bạch Hạo Duy mới nói: “Em vốn không thuộc về nơi đó, nơi này mới là nhà của em.”

Gần đến giờ nghỉ trưa, Bạch Hạo Duy gửi một tin nhắn cho Hứa Tình Hoan – trưa nay chúng ta cùng ăn cơm ở trên tầng cao nhất nhé, anh làm hai phần cơm rất ngon đó.

Bởi vậy vừa đến mười hai giờ, anh liền khẩn cấp lên tầng trên cùng đợi cô, anh có chút không yên lòng, không biết cô có lên đây không.

Anh còn nhớ rõ trước đây khi theo đuổi cô, mãi đến lần hẹn thứ mười hai, cô mới gật đầu đồng ý.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng giây một, Bạch Hạo Duy lo lắng đi qua đi lại, lo lắng có thể là cô không đọc được tin nhắn của anh, lập tức nghĩ, có phải nên xuống tầng trực tiếp nói với cô mới tốt.

Liếc mắt nhìn đồng hồ, mười hai giờ mười phút, ngay khi anh không kềm chế được nữa muốn xuống tầng tìm cô thì cửa thang máy lại được đẩy ra, vừa thấy đó là cô, Bạch Hạo Duy hưng phấn chạy qua.

“Anh còn nghĩ em không nhận được tin nhắn của anh, đang muốn đi xuống tìm em đó.” Anh tươi cười, hoa chân múa tay vui sướng nói. “Nào, chúng ta qua bên kia ngồi đi.” Anh kéo tay cô đến một bàn ăn ngoài trời.

Sau khi hai người đã ngồi xuống, Hứa Tình Hoan giương mắt nhìn về phía hoa viên nhỏ phía trước, cô chưa từng lên tầng cao nhất này, không biết hóa ra còn có một nơi như thế, nhưng cô có cảm giác nó mới được chuẩn bị không lâu.

“Sao anh lại phát hiện ra nơi này?” Cô tò mò hỏi.

“Sáng sớm nay anh đã đến làm, anh nghĩ sau này mỗi ngày sẽ chuẩn bị hai phần cơm trưa, giờ nghỉ trưa chúng ta sẽ cùng nhau ăn ở đây.” Ánh mắt anh lóe sáng nói. Cô gậy đi rất nhiều, anh muốn bồi bổ cho cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh. Chỉ vì muốn cùng cô ăn trưa, cho nên anh mới bố trí nơi này thành như vậy?

“Nào, nếm thử tay nghề của anh đi.” Anh vội vàng mở hộp cơm ra, đặt một đôi đũa xuống trước mặt cô.

Dưới ánh mắt chờ mong của anh, cô ăn thử một miếng, hương vị này làm cô có cảm giác hoài niệm, cô nghi hoặc nheo mắt lại, tiếp tục ăn miếng thứ hai, miếng thứ ba.

Sau khi ăn xong ba miếng, cô xác định rằng trước đây mình đã từng nếm qua mùi vị này rồi, vị giác của cô nhớ mang máng đến hương vị này, tiếp theo, trước mắt cô thoáng qua một bóng dáng đang bận rộn trong

phòng bếp, sau đó không lâu, trên bàn đã bày ra rất nhiều món ăn với những hương vị và màu sắc tuyệt vời, cô cố gắng muốn thấy rõ gương mặt người đó.

Nhưng anh ấy không quay mặt lại, cô giơ tay ra giữa không trung muốn nắm lấy, muốn kéo anh quay người lại –

“Làm sao vậy, Tình Hoan?” Bạch Hạo Duy cầm bàn tay đang giơ ra của cô, lo lắng nhìn về mê vông trên khuôn mặt cô.

“Em..... Giống như thấy một người.” Cô thì thào nói.

“Em nhìn thấy ai?”

“Anh ấy đứng nấu ăn trong phòng bếp, em không nhìn rõ mặt anh ấy.” Đột nhiên cô có chút hoảng hốt, cảm thấy mình tựa như đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng, cau mày cố gắng hồi tưởng.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Bạch Hạo Duy bỗng sáng lên. Cô nhớ lại anh sao?

Nhưng ngay sau đó, anh nhớ tới lời cảnh báo chị mình nói trong điện thoại –

Nếu em không hy vọng Tình Hoan suy sụp, thì đừng nhắc đến chuyện gì có liên quan đến Lăng Tuyên với cô ấy, chẳng may giải được thôi miên, những kí ức thống khổ đau thương đó ùa về, sẽ làm cô ấy không chịu nổi đâu.

Sắc mặt anh thoáng chốc biến đổi, vội vàng nói: “Không cần suy nghĩ! Chuyện đó không quan trọng, nào, ăn cơm trước đi.”

“Nhưng.....”

Để chuyển sự chú ý của cô, anh chạy đi hái một đóa hoa chi tử. [1]

“Đóa hoa này tặng cho em.”

“Thơm quá.” Đóa hoa màu trắng đó tản mát mùi hương thanh nhã, bay vào mũi cô, thành công rời đi ý nghĩ trong đầu cô. “Nhưng, anh biến nơi này thành như vậy không có vấn đề gì sao?” Nơi này dù sao vẫn là sở hữu của công ty, không có sự đồng ý của công ty mà đã làm thế này, chỉ sợ không tốt lắm.

“Anh cũng nói với anh họ rồi, anh nói muốn mượn nơi này, anh ấy đã đồng ý.” Anh không nói cho cô, thậm chí sáng nay Diệp Uy còn lên đây xem qua. “Anh nghĩ ngày nào cũng ăn cơm bên ngoài thì không tốt lắm, về sau mỗi ngày anh sẽ chuẩn bị hai phần cơm trưa, chúng ta sẽ cùng nhau ăn ở đây, em thấy có được không?”

“..... Vâng.” Ánh mắt tràn đầy chờ mong của anh làm cô khó có thể từ chối, không tự giác gật đầu.

Cô có ấn tượng tốt với anh, có lẽ, có thể thử kết giao với anh.

Thấy cô gật đầu, Bạch Hạo Duy vui sướng, kích động cầm tay cô. “Em đồng ý rồi?”

“Anh nắm tay em đau quá.” Thấy anh vui vẻ, cô cũng tự nhiên nở nụ cười.

“Thực xin lỗi.” Anh nhanh chóng buông tay cô ra, cười híp mắt nói: “Tình Hoan, em đồng ý làm anh rất vui, anh vốn nghĩ em sẽ không dễ dàng đồng ý với anh như vậy, nghĩ rằng phải nói thật nhiều lời tốt đẹp mới thuyết phục được em.”

Hứa Tình Hoan kinh ngạc nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười sáng lạn của anh, thậm chí, chẳng qua cô chỉ đồng ý ăn trưa cùng anh thôi, thế mà đã làm anh vui vẻ như vậy rồi. Anh thật sự rất thích cô sao?

Cô theo bản năng giơ tay vuốt ve quanh đôi mắt anh, mỗi lần cô nhìn thấy ánh mắt đó, không hiểu sao nó lại làm cô rung động.

Bạch Hạo Duy tùy ý để cô sờ, nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ánh mắt này của anh..... Hình như em đã từng thấy ở nơi nào đó rồi?” Cô nói, trên mặt hiện lên một chút hoang mang.

Trong lòng anh bỗng chốc nóng lên, gắt gao cầm tay cô, tiếng nói có chút nghẹn ngào.

“Có lẽ..... Kiếp trước chúng ta đã gặp nhau, biết đâu còn từng là một đôi vợ chồng ân ái.” Anh có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng không thể nói ra cái gì, vì không muốn cô suy sụp, anh không thể để cô nhớ lại chuyện trước đây được, càng không thể để cô nhớ lại ký ức có liên quan đến Phí Lăng Tuyên.

Sau khi anh được sống lại một lần nữa, anh chỉ có thể dùng thân phận của Bạch Hạo Duy để yêu cô, bởi vì Phí Lăng Tuyên đã chết rồi, cái tên này đã bị phong tỏa vào chỗ sâu nhất trong trí nhớ của cô, trở thành một điều cấm kỵ không thể đụng chạm.

“Phải không?” Hứa Tình Hoan bần khoản nghĩ, kiếp trước có phải họ đã thật sự quen biết nhau không, nếu không vì sao cô lại có cảm giác quen thuộc với anh như thế. “Chờ em trai em trở về, em muốn..... Giới thiệu anh với em ấy.”

Điều này có nghĩa là chỉ cần Triết Tự không có ý kiến gì với anh, thì cô sẽ kết giao với anh.

Hơi nhanh một chút, nhưng không biết vì sao, cô càng nhìn anh càng thấy thuận mắt, mỗi lần tiếp xúc với anh cô luôn cảm thấy an tâm.

Nghe cô nhắc tới Triết Tự, Bạch Hạo Duy đột nhiên bị sắc nước miếng. “Khụ khụ khụ, em trai em, cậu ấy..... không ở đây à?”

“Em ấy ra nước ngoài chụp ảnh rồi, phải nửa tháng sau mới trở về.” Cô lại bổ sung thêm một câu, “Em trai em là một nhiếp ảnh gia.”

Nghĩ đến cô muốn giới thiệu anh với Triết Tự, nụ cười của anh có chút đông cứng lại, thuận miệng nói: “Cậu ấy là nhiếp ảnh gia, chắc là thường đến nhiều nơi để chụp ảnh nhỉ?” Nhưng thời gian này, ngày nào anh cũng nhìn thấy Triết Tự đưa cô đi làm.

“Trước kia là như vậy, nhưng mấy tháng trước em bị tai nạn xe cộ, vì chăm sóc cho em, em ấy đã bỏ công việc ở tạp chí, thành lập một phòng làm việc khác, gần đây có thể chăm sóc em nhiều hơn.”

Cô biết thật ra em mình thích chụp những bức ảnh hoang dã, nhưng vì lo lắng cho cô, thế nên mới giảm bớt thời gian chụp ảnh bên ngoài. Lần này em trai từ bỏ công việc, sau khi cô biết chuyện đã khuyên em, cô đã sớm hồi phục rồi, cô không hy vọng bởi vì lo lắng cho cô mà em trai phải từ bỏ công việc mình yêu thích.

Anh đột nhiên nghĩ, cô nói muốn giới thiệu anh với Triết Tự, điều này chẳng phải có nghĩa là cô đã chấp nhận anh sao? Tựa như lúc trước, khi anh theo đuổi cô, từ sau khi gặp Triết Tự, hai người mới bắt đầu kết giao.

Bạch Hạo Duy vui sướng, ánh mắt cũng sáng lên, nhưng sau đó anh lại nghĩ tới lần trước mình tìm Hứa Triết Tự nói muốn gặp Hứa Tình Hoan, cậu ấy đã phản ứng rất kịch liệt, vui sướng trong lòng nhất thời trầm xuống. Muốn thuyết phục Triết Tự để anh và Tình Hoan ở bên nhau, chỉ sợ không dễ dàng.

[1] Hoa chi tử: còn gọi là hoa dành dành, hoa ngọc anh.

Hết chương 7.

8. Chương 08

Chương 8:

Nghe thấy phía trước truyền đến tiếng cười, Hứa Tình Hoan ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch Hạo Duy đang cười nói với mấy đồng nghiệp, không biết anh nói gì làm ấy nữ đồng nghiệp đó cười đến run rẩy hết cả người.

Cô nhẹ nhàng sờ lên ngực mình, nơi đó đột nhiên cảm thấy rầu rĩ, âm thanh vui cười của các cô ấy lọt vào tai cô, lại trở nên có chút chói tai.

Nhíu mày, cô không rõ vì sao mình lại cảm thấy không mấy vui vẻ.

Hứa Tình Hoan cúi đầu muốn chuyên tâm làm việc, nhưng bên tai liên tục truyền đến tiếng cười nói khiến cô không thể chuyên chú.

Cô bắt đầu có chút tức giận, tức giận vì trong thời gian làm việc mà họ không làm việc của mình đi, lại còn đi buôn chuyện, tức giận vì Bạch Hạo Duy nếu muốn theo đuổi cô, thì vì sao còn đi trêu chọc những cô gái đó!

Tiếng đàm tiếu của họ làm cô càng lúc càng phiền lòng, cô đứng dậy, cầm cốc đi đến phòng trà nước, chuẩn bị pha ình một chén trà nóng.

Sau khi bỏ trà vào chén và đổ nước nóng vào, nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân, cô quay đầu liếc mắt một cái, chính là cái tên vừa rồi cười nói vui vẻ cùng với mấy nữ đồng nghiệp, Bạch Hạo Duy.

Mày vẫn nhíu chặt, cô không để ý đến anh, nâng cốc trà lên, đã nghĩ rời đi.

Anh lại chắn ở cửa không cho cô đi, cao hứng phần chắn hẹn cô.

“Tình Hoan, buổi tối cùng nhau ăn cơm được không? Anh vừa nghe nói có một bộ phim điện ảnh rất hay, chúng ta ăn tối xong cùng đi xem nhé.” Nếu Triết Tự không ở nhà, như vậy thời gian buổi tối của cô đều dành cho anh.

Cô muốn nói không cần, thế nhưng lỗ tai lại nghe được âm thanh của mình, “Được.” Cô có chút buồn bực với chính mình, sao mình lại đồng ý không chút do dự như vậy chứ. Vừa rồi rõ ràng còn giận anh mà, tuy nhiên vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh, cái gì cô cũng quên.

Bình tĩnh mà xem xét, anh cũng chỉ nói chuyện với mấy nữ đồng nghiệp thôi, cô cũng không hiểu vì sao mình lại cảm thấy không thích, trước đây rõ ràng là cô không như vậy mà.

Chẳng lẽ, đây là..... Ghen? Bởi vì thích anh, cho nên không muốn thấy anh ở cùng một chỗ với những cô gái khác?

Nghe thấy cô đồng ý rồi, Bạch Hạo Duy thật cao hứng, nhưng thấy sau khi cô đồng ý lại nhíu mày, trên mặt luôn không có biểu tình gì giờ lại biến ảo không ngừng, anh quan tâm hỏi: “Tình Hoan, làm sao vậy? Em không thoải mái à?”

“Không, không có.” Chỉ là cô đột nhiên hiểu được thì ra lòng mình cũng hẹp hòi như vậy, vừa nhìn thấy người mình thích ở gần những cô gái khác, đã không nhịn được suy nghĩ miên man.

“Vậy sau khi tan tầm, anh chờ em ở chỗ cũ nhé.” Bạch Hạo Duy cười dài nói.

Bởi vì Triết Tự ra nước ngoài, nên anh có thể dễ dàng đón cô đi làm, cô từng nói không cần, nhưng anh quá kiên trì, rơi vào đường cùng, cô đành để anh đưa với điều kiện duy nhất là, cô còn không muốn người trong công ty biết chuyện của họ, cho nên anh đều chờ cô ở bên ngoài.

“Vâng.” Vội vàng nói tiếng đồng ý, cô vòng qua người anh trở về chỗ ngồi của mình, cúi đầu nhắm nháp trà nóng.

Sau khi Bạch Hạo Duy rời đi đám nữ đồng nghiệp kia cũng trở lại vị trí của mình, vẫn phòng lại an tĩnh.

Nhưng tâm tư của Hứa Tình Hoan lại không thể bình tĩnh, khi thì mím môi khi thì nhíu mày.

Thì ra khi thích một người, có thể không tự chủ được mà để ý tất cả những gì về anh ấy, để ý anh nói chuyện với ai, để ý anh nói gì, có thể chỉ vì một ánh mắt của anh mà tâm tình phập phồng không yên.

Cô đột nhiên hoang mang nhắm chặt mắt lại, mơ hồ cảm thấy cảm giác như vậy trước đây cũng từng có rồi.

Nhưng cô không nhớ rõ trước đây mình từng kết giao với ai mà! Đợi chút, cô nghĩ tới, khi học đại học năm thứ nhất, cô từng kết giao ba tháng với một anh khóa trên, sau đó bởi vì cá tính hai người không hợp nhau mà chia tay, rồi, cô nhớ mình không kết giao với ai nữa.

Cô nhớ được loại cảm giác này chắc chắn không phải có được với anh khóa trên ấy, vậy người đó là ai nhỉ?

Mãi cho đến lúc tan tầm, cô vẫn không thể nhớ ra. Thu dọn mặt bàn, cô rời công ty, đi đến một chỗ rẽ, liền nhìn thấy Bạch Hạo Duy đang chờ cô.

Thấy cô đến, anh vui vẻ chạy tới, kích động nói: “Hôm nay anh đưa em đến một nhà hàng mới mở, nghe nói cơm bí đỏ ở đó rất ngon.”

“Vâng.” Cô không kén ăn và quan tâm nhiều đến đồ ăn, cô chỉ cần cầu có thể ăn no là tốt rồi.

Nhưng anh lại rất thích nếm thức ăn tươi, mấy ngày gần đây, anh luôn đưa cô đến ăn tối ở những nhà hàng có phong cách khác nhau, sau đó bình phẩm từ đầu đến chân những món ăn đó, nói xong lời cuối cùng, anh có thể cho rằng chính mình làm đồ ăn mới là ngon nhất.

Khi hai người đi vào rạp xem phim, cửa kính phản xạ thân ảnh họ.

Bạch Hạo Duy đột nhiên dừng bước, quay đầu hỏi cô, “Tình Hoan, em có thấy bộ dạng anh rất khó nhìn không?”

“Không đâu, anh cũng dễ nhìn mà, chỉ là rất gầy.” Cô trả lời không cần nghĩ nhiều.

“Rất gầy?” Anh nhìn qua cửa kính hiện ra tướng mạo hai người, đứng bên cạnh cô là Bạch Hạo Duy, thoát nhìn quả thật rất gầy, nhìn kỹ, có vẻ như còn gầy hơn cô.

Anh bực bội. Không được! Anh phải rèn luyện cho cường tráng một chút, nhờ về sau không bế nổi cô thì sao, ồ, chờ một chút.

“Em cảm thấy khuôn mặt anh cũng đẹp?”

“Ừm.” Cô gật đầu. Nữ đồng nghiệp trong công ty đều nói bộ dạng anh thực tuần mỹ, giống cậu bé Nhật Bản Kiệt Ni Tư. [1]

“Cho nên nói, em rất vừa lòng với khuôn mặt này của anh?” Anh còn tưởng cô thích anh chàng mặt mày thì sáng sủa như ánh mặt trời, thân hình thì cường tráng như Phí Lăng Tuyên kia.

Cảm thấy anh hỏi thật sự kỳ quái, Hứa Tình Hoan hỏi lại: “Anh không thích mặt mình sao?”

“Em không biết là có điểm giống con gái à.”

Nghe anh nói như vậy, cô nhìn kỹ anh một lát. “Ngũ quan của anh cũng rất thanh tú, nhưng bởi vì cá tính của anh mạnh bạo vui vẻ, cho nên người khác cũng không cảm thấy anh giống con gái.”

Nếu cô vừa lòng với khuôn mặt này của anh, thì anh cũng an tâm. Sau đó, anh lặng lẽ cầm tay cô.

Cô cúi đầu nhìn tay anh, lại giương mắt nhìn anh, anh đang cười rạng rỡ, mặc dù tay anh rất lạnh, nhưng khi anh nắm tay, cô cũng không cảm thấy chán ghét, vì vậy cô không từ chối, tùy ý để anh nắm.

Anh dẫn cô vào bên trong, phối hợp với bước chân cô, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn cô, biểu tình thoải mái vui vẻ đó, làm cho cô không khỏi nở nụ cười, có một niềm hạnh phúc nho nhỏ, tự nhiên nảy nở trong lòng cô.

Cô cảm thấy mình tiếp tục kết giao với anh cũng tốt, chờ em trai trở về gặp anh, chắc cậu ấy cũng thích anh thôi!

“Duy, anh đang làm cái gì thế?” Sau khi Troy trở về nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khách, vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm.

“Anh không nhìn thấy tôi đang tập thể hình hả?”

Troy ngạc nhiên. “Trước kia anh ghét nhất vận động, làm sao có thể đột nhiên muốn tập thể hình chứ?”

Bạch Hạo Duy dẫm chân lên máy chạy bộ, một bên chạy chậm một bên thở hổn hển trả lời.

“Tôi muốn rèn luyện cho thân thể cường tráng một chút.” Lần này anh muốn sống bên Tình Hoan đến già, vì thế tốt nhất anh nên rèn luyện thân thể này, bởi vậy anh đã đặc biệt đi mua máy chạy bộ và ghé tập tạ về.

“Anh thật sự thay đổi rất nhiều, quả thực cứ như thay đổi người khác vậy, tôi không ở cạnh anh mấy ngày nay, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, làm cho anh thay đổi lớn như vậy?” Quan sát anh một lát, Troy chau mày.

Ở nơi này vài ngày, hắn phát giác càng lúc mình càng không quen biết anh, không chỉ tất cả thói quen của anh đều thay đổi, mà ngay cả tính cách cũng không giống trước nữa. Nếu không phải khuôn mặt kia vẫn là Bạch Hạo Duy, thì hắn sẽ nghĩ anh thật ra là người khác rồi.

“Anh sẽ không hiểu được. Anh chỉ cần biết tôi không phải là Bạch Hạo Duy trước kia nữa, cho nên tôi không có khả năng cầm bút vẽ, anh nên sớm trở về đi, không cần lãng phí thời gian vì tôi đâu.” Nói xong, anh cầm khăn mặt vắt trên cổ lau mồ hôi trên trán, liếc nhìn thời gian, đã chạy nửa giờ rồi, anh tắt máy chạy bộ, bước xuống rót nước uống.

“Tôi sẽ không từ bỏ, Duy, ngày nào anh còn chưa cầm bút vẽ, thì ngày đó tôi cũng không quay về.” Troy kích động nói.

“Anh chớ quên, lúc trước chúng ta ước định thời gian là ba tháng.”

Ánh mắt anh quá sắc bén, làm cho Troy không khỏi rùng mình. “Trong ba tháng, tôi nhất định làm anh quay về với hội họa!” Bạch Hạo Duy là do một tay hắn khai quật và bồi dưỡng, hắn bỏ ra không ít tâm huyết, mới đẩy anh lên được địa vị này, hắn tuyệt không thể buông tay dễ dàng như vậy được.

Đánh giá Hứa Tình Hoan từ đầu đến chân, Troy muốn biết đến tột cùng là cô có điểm gì mà Bạch Hạo Duy lại si mê như thế. Cô cũng rất xinh đẹp, nhưng những người đẹp hơn cô hắn nhìn qua không ít, cho nên hắn vẫn không hiểu vì sao Duy lại có thể yêu cô?

“Anh tìm tôi ra đây, rốt cuộc có chuyện gì?” Bị người khác nhìn chăm chú không kiêng nể gì như vậy, làm cho Hứa Tình Hoan thực không thoải mái.

Sau một lúc lâu, hắn mới lên tiếng nói: “Tôi tìm cô là muốn nhờ cô khuyên Duy theo tôi trở về Mỹ, anh ấy có tài năng hội họa trời cho, nếu cứ mai một như vậy, không chỉ là tổn thất của giới hội họa, mà ngay cả Thượng Đế cũng không thể tha thứ.” Hắn cũng có lòng nhiệt tình với nghệ thuật, rất hy vọng mình cũng có tài năng trời cho như thế, nhưng hắn lại không có, cho nên hắn tuyệt không cho phép có người đập hỏng tài năng của chính bản thân mình như vậy.

“Anh tìm lầm người rồi, chuyện này anh phải bàn với anh ấy, chứ không phải đến tìm tôi.” Sau khi lãnh đạm nói xong, cô quay đầu muốn đi, không muốn ở đây thêm chút nào nữa. Cô không nghĩ mình có quyền quyết định thay Bạch Hạo Duy, chuyện của anh chỉ có chính anh mới có thể làm chủ thôi.

Troy rơi vào tình thế cấp bách vội giữ chặt cô lại, không cho cô rời đi.

“Anh ấy không chịu theo tôi trở về, tôi nghĩ là vì quan hệ với cô, nếu cô thật tình thương anh ấy, thì nên khuyên anh ấy tiếp tục vẽ mới đúng, nếu cô nhìn tranh của anh ấy, nhất định cũng sẽ bị những bức tranh đó làm cảm động. Thượng Đế ban cho anh ấy tài hoa như vậy, mà anh ấy cứ buông tha, đó chẳng phải là một tội lỗi sao?”

Hứa Tình Hoan tránh tay hắn ra, mặt không chút thay đổi tỏ vẻ, “Cho dù anh ấy có tài hoa, nhưng lại không muốn tiếp tục vẽ tranh, thì ai cũng không thể miễn cưỡng anh ấy.”

“Cô có thể nói như vậy nhất định là vì chưa nhìn thấy tranh anh ấy vẽ rồi. Lên mạng tìm đi, cô sẽ biết, anh ấy không vẽ tranh nữa, chính là chuyện đáng tiếc nhất.” Troy bắt đầu không thích cô gái mà Duy yêu thương này, nếu không phải bởi vì yêu thương cô, Duy cũng sẽ không từ bỏ vẽ tranh.

Đúng vậy, đều là vì cô, nếu không có cô thì tốt rồi..... Không có cô..... Hắn vì ý niệm đột nhiên nảy sinh trong đầu mà âm thầm chấn động.

Hứa Tình Hoan không hiểu gì về ý niệm chợt hiện lên trong đầu Troy giờ phút này, chỉ là thần nhiên nói: “Tôi sẽ không miễn cưỡng anh ấy làm một chuyện gì, chuyện của anh ấy chỉ có anh ấy mới có thể quyết định.” Nói xong, cô liền quay đầu trở về công ty.

Nhìn bóng dáng cô, Troy trầm nghĩ, nếu không có cô gái này, sẽ không có ai giữ chân Duy, đến lúc đó anh sẽ ngoan ngoãn theo hẳn về Mỹ tiếp tục vẽ tranh

Gõ ba từ khóa là Bạch Hạo Duy, trên mạng lập tức hiện ra một loạt thông tin về anh, bao gồm cả những tác phẩm gần đây của anh.

Hứa Tình Hoan chọn một bức để xem, cô không biết thưởng thức hội họa là như thế nào, nhưng khi nhìn tác phẩm của anh, cũng hiểu được tác phẩm ấy làm cho người ta cảm động, chỉ đơn giản vài nét bút, đã phác thảo sống động biểu tình của mỗi người, nhất là ánh mắt của những người đó, linh động có hồn.

Cho nên không hề thiếu người sành nghệ thuật bình luận tác phẩm của anh, họ nói người trong bức tranh của anh như chứa đựng cả linh hồn anh.

Đang xem một bức tranh thì điện thoại của cô khê vang lên, có người nhắn tin cho cô, cô lấy điện thoại đi động ra xem.

Mười hai giờ anh chờ em ở hoa viên bí mật, hôm nay anh làm cơm cà ri rất ngon đó.

Không có kí tên, nhưng cô biết là tin nhắn của Bạch Hạo Duy, bên môi không khỏi mỉm cười.

Vừa đến mười hai giờ trưa, Hứa Tình Hoan tránh đồng nghiệp, lặng lẽ đi lên tầng cao nhất của công ty.

Đẩy cửa ra, anh liền chạy vội tới, kéo cô đến ăn cơm dã ngoại bên cạnh bàn. “Em xem, hôm nay cơm trưa có anh đào và dâu tây em thích ăn nhất đó.”

Hứa Tình Hoan thực nghi hoặc, cô chưa bao giờ nói cho anh mình thích ăn cái gì.

“Làm sao anh biết em thích ăn anh đào và dâu tây?”

Anh nín thở, sau đó cười cười nói: “Ách, bởi vì anh cũng thích ăn, cho nên anh đoán chắc em cũng thích, khẩu vị của chúng ta giống nhau mà.”

Liếc anh một cái, cô cầm một quả anh đào nhét vào miệng, chỉ thấy anh khê nhú mày.

“Anh căn bản không thích ăn anh đào.” Lần trước cô đi ăn với anh ở một nhà hàng đã phát hiện chuyện này.

“Anh.....” Anh miễn cưỡng nuốt một quả anh đào vào miệng, phun ra cái hột nhỏ, khuôn mặt tươi cười giải thích. “Được rồi, anh sẽ nói cho em một sự thật, thực ra anh có một khả năng đặc biệt, trời sinh có thể biết người mình yêu thích cái gì.” Không thể nói thật cho cô được, anh đành bịa ra một lý do.

Cô không tin, hỏi anh. “Vậy anh biết em thích cuốn sách nào nhất không?”

“Tây Du kí.”

“Em thích nhất mùa nào?”

“Mùa xuân.”

“Em thích kiểu quần áo gì?”

“Áo khoác trắng có cổ và tay áo màu đen.”

Hỏi câu gì anh cũng trả lời đúng, cô không thể không tin lời anh nói, nhất là kiểu áo khoác đó, bởi vì bây giờ mới vào xuân, trong khoảng thời gian này cô chưa từng mặc kiểu áo đó trước mặt anh.

“Thế nào? Em có thể tiếp tục kiểm tra anh.” Bạch Hạo Duy đắc ý nói.

“Từ nhỏ anh đã có khả năng này sao?” Hứa Tình Hoan tò mò hỏi.

“Ách, cũng không phải, khi gặp được em anh mới biết được, cho nên anh càng thêm xác định kiếp trước chúng ta đã từng là một đôi vợ chồng thực ân ái, cho nên anh mới biết được em yêu thích cái gì.” Từng kết giao bốn năm, cô rất thích cái gì, không thích cái gì, anh đều biết rõ.

Trong khoảng thời gian ở chung này, cô cũng có loại cảm giác qn thuộc với anh. Nếu con người thật sự có kiếp trước, nói không chừng bọn họ thật sự đã từng là một đôi vợ chồng, thế nên trong thời gian ngắn như vậy mà cô đã có thể thích anh rồi.

Nhớ tới chuyện buổi sáng Troy nói với cô, cô suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Anh thật sự không muốn vẽ tranh nữa sao?”

“Không muốn.” Bạch Hạo Duy đáp rất kiên quyết, không chút do dự.

“Em đã xem qua những bức tranh anh vẽ ở trên mạng.”

“Vì sao đột nhiên muốn xem tranh anh vẽ?” Anh hồ nghi hỏi, chắc phải có lý do nào đó.

“Buổi sáng Troy đến tìm em, anh ấy muốn em khuyên anh tiếp tục vẽ tranh.” Cô thẳng thắn nói.

“Tên kia còn tìm đến em sao, vậy em nói như thế nào?” Cô sẽ không khuyên anh quay về với hội họa chứ?

“Đây là chuyện của anh, chỉ có thể từ anh quyết định thôi, không ai có thể miễn cưỡng anh.”

Câu trả lời của cô làm anh thực vừa lòng liên tục gật đầu. “Ừm ừm, đúng vậy.”

“Vì sao anh không muốn tiếp tục vẽ tranh?” Cô thấy tay anh có vẻ hơi run, nhưng qua một thời gian nữa chắc là có thể cầm bút vẽ rồi.

Anh trầm ngâm. “Thẳng thắn mà nói, anh không vẽ được những tác phẩm giống như trước nữa, một Bạch Hạo Duy có tài năng hội họa trời cho đã bị rượu giết chết rồi, bây giờ anh thâm nghĩ sống một cuộc sống hạnh phúc bình thường bên người mình yêu.” Hai mắt anh thâm tình nhìn cô, nói với cô những lời từ đáy lòng mình – anh vì em mà sống lại, Tình Hoan, sau này anh chỉ vì em mà sống.

Hai má cô đỏ ửng vì câu nói của anh, cô biết người yêu mà anh nói đến là chỉ mình.

“Tình Hoan, anh biết như vậy quá nhanh, nhưng anh vẫn không nhịn được muốn hỏi em, gả cho anh được không?” Anh nắm lấy bàn tay đặt trên bàn của cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Cô kinh ngạc nhìn anh.

Quả nhiên đã dọa cô rồi, anh vội vàng nói: “Không sao, em có thể từ từ suy nghĩ, anh sẽ chờ em.”

Trong nháy mắt cô gần như xúc động muốn gật đầu, may mắn lý trí của cô hoàn hồn đúng lúc.

Tuy rằng không đồng ý với anh, nhưng biết anh thật tình muốn ở bên cô cả đời, Hứa Tình Hoan cảm thấy lòng mình ngọt ngào ấm áp như được rót mật ong vào.

Cô vội vàng muốn Triết Tự trông thấy anh, cậu ấy nhất định cũng sẽ thích anh.

“Tình Hoan, sáng mai chúng ta ăn bánh mì tròn được không?” Bây giờ tối nào Bạch Hạo Duy cũng gọi điện thoại cho cô.

“Ngày mai anh không cần làm bữa sáng đâu, bữa sáng em sẽ chuẩn bị.” Từ khi anh bắt đầu đón cô đi làm, ngay cả bữa sáng anh cũng chuẩn bị cho cô, ăn nhiều bữa sáng và bữa trưa anh chuẩn bị như vậy, cô cảm thấy mình cũng nên làm chút gì đó cho anh.

“Thật sự? Vậy anh muốn ăn hai phần nhé.” Tiếng nói khàn khàn của Bạch Hạo Duy lộ ra ý cười nồng đậm.

Hứa Tình Hoan sững sốt một lúc, mới mở miệng, “Được.” Đối thoại như vậy giống như trước đây cô đã từng nghe qua rồi.

“Đúng rồi, Tình Hoan, tối thứ sáu có mưa sao băng, chúng ta cùng đi xem được không?”

Mưa sao băng? Cô nhớ rõ trước kia cũng có người đưa cô đi xem, tối hôm đó rất lạnh, sau đó..... Kỳ quái, sao cô không nhớ ra là đã xem cùng ai nhỉ?

“Tình Hoan, em có nghe thấy lời anh không? Chúng ta cùng đi xem mưa sao băng nhé.” Không thấy cô trả lời, Bạch Hạo Duy lại nói một lần nữa.

Anh nhớ trước kia từng đưa cô lên núi xem mưa sao băng, khi thấy ánh sao sáng xẹt qua bầu trời, cô đã rất vui mừng, anh cũng đã cầu hôn cô vào lúc ấy.

Cô hoàn hồn. “Không được ạ, tối hôm đó Triết Tự về nhà rồi.”

“A, cậu ấy đã về sao?” Bạch Hạo Duy hơi kinh hãi. Nửa tháng nay quá hạnh phúc, làm cho anh gần như quên mất chuyện về Triết Tự.

“Vâng, hơn nửa tháng rồi em không gặp Triết Tự, em nghỉ ở nhà chờ, anh có muốn đến đây không, em muốn giới thiệu anh với em trai em.”

“Ách, được.” Nhất thời anh không biết lấy cớ gì để từ chối, chỉ biết đồng ý trước rồi nghĩ biện pháp sau, có lẽ anh nên lên gặp Triết Tự, nói rõ ràng với cậu ấy thì sẽ tốt hơn.

Chú ý tới đã gần mười một giờ, Hứa Tình Hoan dặn dò anh. “Đã khuya rồi, anh nghỉ sớm đi.”

“Được, anh đi ngủ đây, sáng mai anh qua đón em.”

Sau khi trò chuyện xong, cô đi đến phòng bếp, muốn chuẩn bị trước những nguyên liệu làm bữa sáng, như vậy ngày mai sẽ không quá vội.

Cô mở tủ lạnh, lấy cà chua, bắp cải và dưa chuột ra, rửa sạch rồi gọt, thái chúng, sau đó bỏ vào hộp giữ thực phẩm tươi, ánh mắt lơ đãng ngắm nhìn tay trái của mình, cô nghi hoặc nhìn chăm chăm vào ngón tay trống rỗng, bỗng nhiên cảm thấy ngón áp út hình như thiếu cái gì đó.

Mưa sao băng..... Đúng rồi, là cái nhẫn, ngón áp út hẳn là phải có cái nhẫn mới đúng, một chiếc nhẫn sáng lấp lánh như ánh sao.

Nhưng không đúng nha, cái nhẫn đó từ đâu tới chứ? Cô không nhớ mình từng mua cái nhẫn như vậy.

Chẳng lẽ là người khác tặng cô sao? Không có khả năng là Triết Tự, vậy có thể là ai?

Cô chau mày cố gắng hồi tưởng, nhưng cố nghĩ lại khiến đầu cô ần ần đau nhức, lúc này điện thoại vang lên, cô tưởng đó là em trai gọi về, vội vàng vẫy vẫy đầu, đi nghe điện thoại.

“A lô –” Cô vừa mới mở miệng, trong điện thoại đã truyền đến một tiếng nói trầm thấp.

“Hứa Tình Hoan, tôi cảnh cáo cô tốt nhất là lập tức rời khỏi Bạch Hạo Duy đi, nếu không cô sẽ bị đe dọa đến tính mạng đó.”

“Anh là ai?” Cô kinh ngạc.

“Cô không cần biết tôi là ai, tôi cho cô thời gian ba ngày, nếu cô không rời khỏi anh ấy, thì đừng trách tôi xuống tay không nể tình, còn nữa, chuyện này không cho phép để Bạch Hạo Duy biết.” Nói xong, không đợi cô mở miệng, đối phương liền cắt đứt liên lạc.

Hứa Tình Hoan nghi hoặc trừng mắt nhìn điện thoại.

Đây là..... Đe dọa điện thoại sao?

Nhưng vì sao lại muốn cô rời khỏi Bạch Hạo Duy chứ? Người đó là ai?

[1] Kiệt Ni Tư:

Hết chương 8.

9. Chương 09

Chương 9.1

“Em có hai vé xem hòa nhạc vào ngày mai, không biết anh có hứng đi xem không?” Trong phòng trà nước, cô gái có mái tóc nhuộm nâu nhút nhát hỏi.

Nghe thấy cô gái mời, đầu tiên Bạch Hạo Duy gãi gãi tai, rồi lại sờ cái mũi, cuối cùng là lịch sự từ chối. “Ngày mai tôi có hẹn với bạn gái rồi.”

“Anh có bạn gái à?” Cô gái kinh ngạc trừng mắt nhìn anh.

“Ừ.”

“Là..... Người trong công ty chúng ta sao?” Cô gái thử hỏi.

Anh gật gật đầu.

“Vậy à, sao chưa nghe anh nói bao giờ?” Cô gái có chút không cam lòng.

“Cô ấy chưa muốn mọi người biết chuyện này, cô giữ bí mật giúp tôi được không? Nếu cô ấy mà biết tôi không cẩn thận nói với cô, cô ấy sẽ giận không để ý đến tôi nữa thì nguy.” Anh nhẹ giọng nhờ cô, vẻ mặt thành khẩn.

“Ngay cả cô ấy là ai em cũng không biết mà, giữ bí mật cái gì chứ!” Cô gái tức giận liếc anh một cái, sau đó không nhịn được tò mò hỏi: “Cô ấy là ai? Anh rất thích cô ấy à?”

“Ừ, tôi rất yêu cô ấy, đời này chỉ yêu cô ấy thôi.”

Cô gái bị ánh mắt và lời nói thâm tình của anh làm cảm động, hứa hẹn thật chân thành nha.

“Được, vậy em sẽ giữ bí mật giúp anh, sẽ không nói cho những người khác.” Cô đã quên ngay cả đối phương là ai mình còn chưa biết.

Sau khi cô gái đó ra khỏi phòng trà nước, Bạch Hạo Duy cầm chén trà cũng muốn rời đi, lại trùng hợp thấy Hứa Tình Hoan đang đi vào.

Trên mặt anh lập tức nở nụ cười sáng lạn. “Tình Hoan.”

Liếc anh một cái, cô mím môi, cúi đầu cầm một túi trà, bỏ vào cái chén, với tay lấy ấm nước nóng.

Nhất thời không nhìn ra cảm xúc lúc này của cô, anh thử hỏi: “Em..... có phải vừa rồi nghe thấy anh và Mĩ San nói cái gì đúng không?”

Cô nhẹ nhàng vuốt cằm. “Ừm.”

“Em đừng hiểu lầm, anh đã từ chối cô ấy.” Anh vội vàng giải thích.

“Em nghe được.” Cô còn nghe thấy anh nói câu kia –

Tôi rất yêu cô ấy, đời này chỉ yêu cô ấy thôi.

Lòng cô tràn ra cảm giác ngọt ngào, nếu những lời này anh nói với cô, có lẽ cô cũng không cảm động đến vậy, nhưng anh lại dùng câu đó để từ chối cô gái hẹn anh, điều đó có nghĩa là, trong lòng anh quả thật nghĩ như vậy.

“Em không giận anh chứ?”

“Vì sao em phải giận?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Lúc này mới thấy khóe mắt anh lộ rõ ý cười, anh vui vẻ cười lộ ra hàm răng trắng.

“Anh sợ em ghen.” Làm sao bây giờ, anh rất muốn ôm chặt lấy cô, sau đó mạnh mẽ hôn cô, hôn đến vĩnh viễn sánh cùng trời đất! Nhưng nơi này là công ty, quan trọng nhất là, cô vừa mới chấp nhận anh, anh không thể can rở dọa cô như vậy được.

“Tại sao em phải ăn giấm chua chứ, không phải anh đã từ chối cô ấy à?” Cô nói xong, khóe môi cong lên tạo thành một nụ cười duyên.

“Đúng. Vậy em có nghe thấy anh nói yêu em, đời này chỉ yêu em không?” Đôi mắt anh bừng sáng.

Cô cảm thấy giờ phút này anh như chú chó nhỏ đang phe phẩy cái đuôi, thật đáng yêu!

Không nghĩ nhiều, cô kiễng mũi chân hôn lên hai gò má anh, sau đó sờ sờ đầu anh nói: “Ngoan.”

Anh há hốc mồm nhìn nụ cười mê người của cô, khuôn mặt tuần tú cũng ngây ngô cười theo, thẳng đến khi cô đi khỏi phòng trà nước, anh vẫn chưa hoàn hồn, sau đó giống như nhớ ra cái gì, anh giơ tay lên vuốt nhẹ hai gò má vừa được cô hôn, khuôn mặt tái nhợt bởi vì hưng phấn mà ửng hồng.

Cô hôn anh, vừa rồi cô hôn anh! Ha, anh hưng phấn nắm tay phát ra một tiếng gầm nhẹ.

“Giám đốc Bạch, anh ở trong này à, tổng giám đốc Diệp mời anh qua văn phòng anh ấy một chuyện.” Khi nữ trợ lý tìm đến phòng trà nước, nhìn thấy Bạch Hạo Duy vẫn đang ở trong trạng thái phấn khích.

Cô nghĩ không phải anh uống nhầm thuốc đấy chứ, tại sao ở một mình mà cũng có thể phấn khích như vậy?

Phát hiện cô trợ lý đang dùng ánh mắt quỷ dị nhìn mình, Bạch Hạo Duy vội nghiêm mặt.

“Được, tôi đã biết.” Trước khi đi anh vẫn giải thích thêm. “Vừa rồi tôi nghĩ đến một chuyện rất vui, cho nên mới không nhịn được mà kêu lên.”

“Vâng.” Nữ trợ lý giật mình ngây ngô gật đầu.

Bạch Hạo Duy đi vào văn phòng của Diệp Uy, nghe xong lời hấn nói, đôi mày liền gắt gao nhăn lại.

“Không đi được không? Anh cũng biết tình trạng sức khỏe của em hiện tại là một giọt rượu cũng không thể dính mà.” Cơm trưa là thời gian nói chuyện tình yêu của anh với Tình Hoan, anh thật sự không muốn đi ăn bữa cơm xã giao nhàm chán đó.

“Mấy ông chủ đó đều là người sưu tầm tranh của em, khó có được cơ hội này, có thể tận mắt trông thấy họa sĩ nổi tiếng như em, bọn họ đều rất chờ mong, em chỉ đến lộ mặt là được rồi, anh cam đoan sẽ không để em uống một giọt rượu nào.” Thấy vẻ mặt khó xử không muốn đi của anh, Diệp Uy ôn tồn khuyên bảo.

“Thật ra trước đó anh cũng từ chối vài lần thay em rồi, nhưng lần này là chủ tịch Vương đích thân gọi điện thoại đến mời, em cũng biết thế lực của ông ấy trong thương trường rồi đấy, người ta đã mở miệng rồi, nếu anh lại từ chối nữa, thì chẳng phải là không nể mặt ông ấy à, em cố đi lần này là tốt rồi, coi như giúp anh một việc đi.”

Hấn đã ăn nói khép nép như vậy rồi, Bạch Hạo Duy cũng không thể không đồng ý, đành phải hy sinh cuộc hẹn trưa nay.

Bởi vậy lúc ăn cơm trưa, chỉ có một mình Hứa Tình Hoan lên tầng cao nhất dùng cơm. Khi Bạch Hạo Duy rời đi cùng Diệp Uy, đã nói với cô, anh cũng dọn sẵn một bữa cơm trên bàn.

Nhưng khi ngồi vào bàn trên tầng cao nhất, cô cũng không động đến những món ăn đó, mà cúi đầu nhìn cái hộp cô mang đến từ văn phòng, lúc mười hai giờ, cô được chuyển phát nhanh cái hộp này.

Bên ngoài hộp không có tên người gửi, cô vốn nghĩ là em trai gửi từ nước ngoài về, nhưng đây lại là chuyển phát trong nước, cho nên chắc chắn không phải em cô rồi.

Mở bao bì ra, rồi mở nắp hộp, ngay lập tức có thứ gì đó bắn ra từ bên trong, cô sợ hãi buông tay, cái hòm rơi xuống, nhìn kỹ, hóa ra chỉ là đồ chơi đầu rắn, nhưng trên đầu con rắn đó bị đổ đầy chất lỏng màu đỏ, nay chất lỏng đó bắn tung tóe khắp nơi, thoạt nhìn thật ghê người, có vài giọt còn bắn lên bộ quần áo màu xám của cô.

Cô nhăn mày, trừng mắt nhìn chất lỏng giống máu bám trên quần áo mình, suy nghĩ một chút, ngón tay quệt qua chất lỏng bắn trên mặt bàn rồi giơ lên mũi ngửi.

Không phải máu, hình như chỉ là mực đỏ thôi.

Nhặt cái hộp lên, cô cúi đầu muốn biết ai lại đùa ác với mình như vậy, quả nhiên bên trong có một tờ giấy, trên giấy viết –

Ngày mai là ngày cuối cùng, nếu cô không rời khỏi Bạch Hạo Duy, thì mực đỏ này sẽ trở thành máu của cô.

Xem xong, Hứa Tình Hoan nhớ tới lời đe dọa điện thoại tối hôm kia.

Chắc là cùng một người rồi.

Nhưng cô lại không biết gì về người đe dọa mình cả, thậm chí sẽ hỏi Bạch Hạo Duy, có lẽ anh biết là ai làm.

Tuy nhiên hôm nay, mãi đến lúc tan tầm, Bạch Hạo Duy vẫn không về công ty, anh bị mấy ông chủ lớn kia cuốn lấy, có thể nhìn thấy họa sĩ nổi tiếng như anh, mọi người đều thật nhiệt tình, vì thế ăn xong cơm trưa, anh lại bị họ kéo đi nhìn những tác phẩm hội họa, cứ xã giao như thế đến khuya mới về nhà.

Thân thể còn suy yếu của anh không chịu được mệt mỏi như vậy, sau khi trở về, nằm ngay xuống giường, vốn nghĩ muốn gọi điện thoại cho cô, vậy mà lại mơ mơ màng màng ngủ quên mất.

Hứa Tình Hoan luôn chờ anh gọi điện đến, bởi vì chờ mãi không thấy anh gọi, cả đêm cô mất ngủ.

“Anh ấy bị sốt à! Có nặng lắm không, đã đi khám bác sĩ chưa?”

Buổi sáng vẫn không đợi được Bạch Hạo Duy đến đón cô đi làm, Hứa Tình Hoan rốt cục không nhận được đã gọi điện thoại cho anh, nhưng người nghe máy lại là Troy.

“Tôi đang muốn đưa Duy đi khám, không rảnh nói chuyện với cô.”

“VẬY.....” Cô còn muốn hỏi vài điều nữa, nhưng trong điện thoại đã truyền đến âm thanh ngắt liên lạc, ngăn người nhìn điện thoại một lúc, cô mới tắt điện thoại.

Cô rất lo lắng cho anh, rất muốn đi thăm anh, nhưng bây giờ cô mới phát hiện, mình không biết Bạch Hạo Duy đang ở nơi nào.

Lúc đi làm cô cũng bị phân tâm, cứ nhìn chằm chằm vào di động, rất muốn gọi điện thoại hỏi tình trạng của anh, nhưng lại sợ sẽ quấy rầy anh, chắc anh đã khám xong rồi, có lẽ bây giờ đang nghỉ ngơi, nếu đánh thức anh thì không tốt lắm.

Quên đi, chờ đến trưa gọi cho anh cũng được, giữa trưa anh sẽ rời giường ăn cơm — a, đúng rồi, không biết người kia có thể chuẩn bị cơm trưa cho anh không, nhờ anh ta đưa Bạch Hạo Duy về rồi rồi đi, quên mua cơm trưa cho anh thì sao? Vậy chẳng phải anh sẽ bị đói sao.

Không được, cô vẫn nên gọi điện thoại xác định một chút.

Nghĩ vậy, cô lập tức mở điện thoại gọi cho Bạch Hạo Duy.

“A lô, Hạo Duy —”

“Tôi không phải là Duy, anh ấy đang ngủ.” Điện thoại truyền đến giọng Trung ồm ồm của Troy.

“Anh ấy đi khám bác sĩ đã trở về rồi à? Bây giờ anh ấy thế nào, còn sốt không?” Cô nóng vội lên tiếng hỏi.

“Chuyện của anh ấy không cần cô quan tâm, tôi sẽ chăm sóc anh ấy, cô không cần gọi tới nữa!” Troy không khách khí nói, sau đó liền tắt cuộc gọi.

Hứa Tình Hoan nắm chặt di động, nhú chặt mày. Cô có ngạc nhiên đến đâu cũng cảm nhận được Troy rất ghét mình, chắc là vì chuyện cô không đồng ý khuyên Hạo Duy về Mĩ với anh ta rồi, cho nên anh ta mới không thân thiện với cô như vậy.

Nhưng cô thật sự rất lo lắng cho Hạo Duy, nhớ tới một lần khi ăn cơm ở nhà hàng, anh đau đến cúi gập thắt lưng, mặt mày trắng bệch, cô cũng thấy không chịu nổi.

Không được, cô phải nhanh đến bên anh, có điều cô lại không biết anh sống ở đâu.

Bỗng nhiên thấy Diệp Uy đi ra từ văn phòng, nghĩ đến cái gì đó, cô chạy nhanh qua.

“Tổng giám đốc, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?”

Chương 9.2

Hứa Triết Tự cảm thấy lo lắng, bởi vì anh xuống máy bay rồi về nhà từ lúc tám giờ, vẫn không tìm thấy chị.

Mà điện thoại của chị lại tắt máy không thể liên lạc được.

Đợi đến mười giờ, anh gấp gấp chạy đến Giai Tiên tìm người, muộn thế này rồi, các nhân viên ở Giai Tiên đều đã tan làm, chỉ còn bảo vệ.

Anh vội vàng gọi cho Diệp Uy, nhưng điện thoại của hắn không ai nghe, làm cho anh lo lắng như con kiến bò trên chảo nóng.

Đúng rồi, có thể chị có hẹn với ai đó ở ngoài? Anh nhớ rõ mấy hôm trước qua điện thoại, chị nói chờ anh trở về, muốn giới thiệu một đồng nghiệp cho anh.

Lúc ấy anh hỏi là nam hay nữ, chị nói là nam.

Giọng điệu khi đó của chị, tựa như nhiều năm trước lần đầu tiên chị đưa Phí Lăng Tuyên về gặp anh, có chút thẹn thùng lại có chút cao hứng.

Vừa nghĩ như vậy, Hứa Triết Tự quyết định trở về nhà chờ.

Nhưng đợi mãi đến mười hai giờ, chị vẫn chưa về.

Nhất định là đã xảy ra chuyện, anh xanh mặt, gọi lại cho Diệp Uy, lần này hắn đã nghe máy.

“Anh Diệp, em là Triết Tự, anh có biết chị em đang ở đâu không?” Anh vội hỏi.

“Em hỏi Tình Hoan à, cô ấy còn chưa về nhà?”

Nghe thấy lời của Diệp Uy, lòng anh chìm xuống. “Đúng vậy, em về nhà từ tám giờ, đến bây giờ vẫn không tìm thấy chị ấy, anh có biết chị ấy đi đâu không?”

Diệp Uy đã ngà ngà say, nghĩ đến cái gì vội vàng nói: “A, đúng rồi, sáng nay cô ấy hỏi anh địa chỉ của Hạo Duy, sau đó cô ấy xin ra ngoài, chắc là đến thăm Hạo Duy rồi.”

“Hạo Duy là ai?”

“Em họ anh, Bạch Hạo Duy, nghe nói cậu ấy bị sốt, cho nên Tình Hoan muốn đến thăm.”

“Bạch Hạo Duy? Em họ anh tên là Bạch Hạo Duy?” Nghe được ba chữ ấy, trên trán Hứa Triết Tự nổi đầy gân xanh.

“Ừ, làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?” Diệp Uy nghe ra sự phẫn nộ trong giọng nói của anh.

“Chết tiệt, hắn đang ở nơi nào? Nói cho em nhanh lên!” Anh rống to.

Bị giọng điệu nghiêm khắc ấy dọa, Diệp Uy bật thốt lên một địa chỉ, sau khi nói xong mới nghĩ đến, chuyện này có gì đó không bình thường, vừa rồi giọng của Hứa Triết Tự rất kích động dường như muốn giết người ấy, sao Hạo Duy lại chọc đến cậu ta chứ?

‘Bang bang bang...’ Tiếng đập cửa vang lên kịch liệt, làm Bạch Hạo Duy bừng tỉnh trong giấc ngủ sâu, anh mơ mơ màng màng đứng lên mở cửa.

‘Tách’, cửa vừa mở, cổ họng đã bị ai đó bóp chặt, khiến anh thở dốc.

“Chị tôi đâu?” Hứa Triết Tự phẫn nộ nói: “Tôi đã nói rồi, nếu anh dám xuất hiện trước mặt chị tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh, mau đưa chị tôi ra đây!”

Vì bị sốt mà đầu óc Bạch Hạo Duy không tỉnh táo lắm, nhưng đã bị câu nói này làm bừng tỉnh.

“Chị em à, em nói đến Tình Hoan sao? Cô ấy không ở đây đâu.” Thấy biểu tình nóng vội của Hứa Triết Tự, anh vội vàng hỏi: “Triết Tự, sao em lại chạy đến đây tìm người, Tình Hoan xảy ra chuyện gì?”

“Anh còn giả bộ hả, tôi biết chị ấy ở đây, mau đưa chị ấy ra, nếu chị ấy thiếu một sợi tóc, tôi sẽ hỏi tội anh!”

“Tình Hoan thật sự không ở nơi này, hôm nay anh bị sốt nên ngủ ở nhà cả ngày, căn bản là không gặp cô ấy.” Bạch Hạo Duy cố gắng tránh bàn tay đang bóp cổ mình kia, lo lắng hỏi lại: “Tình Hoan xảy ra chuyện gì?”

“Anh còn dám nói chưa nhìn thấy chị ấy à, Diệp Uy nói sáng nay chị ấy đến tìm anh, anh còn muốn lừa tôi hả!” Triết Tự tức giận đẩy anh ra, tự đi vào nhà tìm người.

Không bao lâu, trong ngoài đều tìm vài lượt rồi, nhưng vẫn không tìm thấy chị mình.

Hứa Triết Tự giận dữ hỏi: “Rốt cuộc anh giấu chị tôi ở đâu?”

“Anh không biết, thật sự là hôm nay anh vẫn chưa gặp cô ấy.” Biết Hứa Tình Hoan mắt tích, Bạch Hạo Duy còn lo lắng hơn anh.

Thấy Bạch Hạo Duy vẫn không chịu thừa nhận, Hứa Triết Tự tức giận tóm lấy cổ áo anh. “Rõ ràng Diệp Uy nói sáng nay chị ấy tìm đến nhà anh, rốt cuộc anh đã làm gì chị tôi?”

“Hôm nay anh mê man suốt, thật sự chưa gặp Tình Hoan. Cô ấy không tới đây, vậy có thể đi đâu?” Một ý nghĩ hiện lên trong đầu, sắc mặt của Bạch Hạo Duy lại càng tái nhợt. “Có thể là trước khi đến đây cô ấy xảy ra chuyện gì? Không được, anh phải ra ngoài tìm xem.” Nói xong, anh lập tức chạy ra ngoài.

Hứa Triết Tự rốt cuộc không nhịn được nữa, nắm tay nắm mạnh vào mặt anh. “Trước đây tôi đã cảnh cáo anh không được xuất hiện trước mặt chị tôi, nếu chị tôi mà xảy ra chuyện gì, nhất định tôi sẽ giết anh!”

Bạch Hạo Duy bị nắm bắt ngờ, ngã gục xuống sàn, giờ tay lau vết máu trên môi, run rẩy chống đỡ thân thể suy yếu đứng dậy.

“Xin lỗi, Triết Tự, anh không thể không gặp cô ấy, anh yêu cô ấy như vậy, may mắn được sống lại...” Người duy nhất anh muốn gặp cũng chỉ có cô ấy.

“Câm mồm, anh còn muốn giả mạo anh rể tôi à, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?” Nghe vậy, sắc mặt Hứa Triết Tự lại xanh mét.

“Anh thật sự là Phí Lăng Tuyên, sau khi chết anh đã hiến tặng giác mạc cho Bạch Hạo Duy, kết quả là khi anh tỉnh lại, liền biến thành anh ấy, anh cũng không biết chuyện này xảy ra như thế nào, nhưng đó là sự thật.”

“Anh.....”

Hứa Triết Tự đang muốn mở miệng, lại nghe thấy tiếng mở rộng cửa, một giọng nói khiếp sợ truyền đến.

“Anh nói thật sao?”

Hai người nhìn lại, Diệp Uy và Troy đều đang kinh ngạc đứng ở cửa.

“Anh nói anh không phải Bạch Hạo Duy?” Troy không dám tin tưởng mắt nhìn anh. Khi hắn trở về đã gặp được Diệp Uy ở dưới tầng, hai người liền lên đây cùng nhau.

Nhìn Bạch Hạo Duy, Diệp Uy lại có chút dăm chiêu nói: “Khó trách, khó trách tính cách của em lại thay đổi hoàn toàn như vậy, ngay cả thói quen cũng không giống trước nữa.” Tuy rằng thực lý kỳ, nhưng hắn lại cảm thấy lời anh nói cũng có thể tin được, bởi vì Bạch Hạo Duy trước kia và người trước mắt này, trừ khuôn mặt ra, thì chính là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Tôi quả thật không phải Bạch Hạo Duy trước đây mà anh biết.” Một lòng thăm nghĩ đi tìm Hứa Tình Hoan, bây giờ anh không có tâm trạng giải thích gì nữa, đẩy bọn họ rồi chạy ra ngoài.

Nhưng Troy không cho anh đi, kéo lấy cánh tay anh. “Anh phải nói rõ ràng cho tôi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Mà lúc này, Hứa Triết Tự lại nhìn thấy trong túi áo Troy có một con búp bê treo điện thoại rất quen thuộc, làm cho anh không khỏi nghĩ nhiều đã rút cái điện thoại đó ra, nhìn kỹ một chút, con búp bê phật gỗ này chính là anh cho chị mình, trên mặt di động anh còn dán thêm hình phật tổ, muốn chị được bình an.

“Sao trong túi anh lại có di động của chị tôi? Nói! Có phải chị tôi mất tích có liên quan đến anh không?” Mặt anh biến sắc, nhanh tay bắt lấy cổ áo Troy, ép hỏi.

Bạch Hạo Duy nhìn về phía Hứa Triết Tự đang cầm di động trong tay, lập tức chấn động. Anh cũng nhận ra chiếc điện thoại di động đó, nó là của Tình Hoan.

“Anh đã làm gì Tình Hoan? Bây giờ Tình Hoan đang ở đâu? Mau dẫn tôi đến chỗ đó!” Anh cũng kích động kéo bả vai Troy, quát hỏi.

“Tôi.....” Nhưng cổ Troy đã bị Hứa Triết Tự bóp chặt khó nói nên lời, hơn nữa sắc mặt còn trắng bệch.

Diệp Uy đứng một bên thấy Hứa Triết Tự sắp làm người ta chết ngạt, vội vàng tiến lên đẩy tay anh ra.

“Triết Tự, em buông tay ra đã, như thế anh ta mới nói chuyện được.”

“Khụ khụ khụ khụ.....” Sau khi bàn tay ấy buông lỏng ra, Troy khỏ sở ho một trận.

“Còn không nói mau lên, anh đã làm gì Tình Hoan hả? Cô ấy ở đâu?” Giọng điệu Bạch Hạo Duy lộ rõ bực tức, tra hỏi hần.

“Anh nói cho tôi biết trước, rốt cuộc anh là ai?” Hít sâu một hơi, Troy nhìn anh chằm chằm hỏi.

Vì muốn mau chóng biết tình hình của Hứa Tình Hoan, Bạch Hạo Duy không chút do dự đáp:“Nếu anh hỏi linh hồn đang ở trong thân thể Bạch Hạo Duy này, thì tôi là Phí Lăng Tuyên.”

Nghe vậy, Diệp Uy thì thào nhớ kỹ ba chữ ấy, sau đó kinh hãi. “Anh biết tên này, Phí Lăng Tuyên từng là tổng biên tập “Tạp chí Thương Tình”, có phải em nói đến anh ta không?” Công ty có đặt tạp chí đấy, kì nào hần cũng đọc bài viết trong đó, cho nên biết người tên Phí Lăng Tuyên này.

“Đúng vậy, chính là anh ta.” Bạch Hạo Duy gật đầu.

“Người đâu, không phải anh nói cô ấy ở trong này à?” Theo lời của Troy, mấy người họ đi đến một phòng trong khách sạn, nhưng khi đến đó lại không thấy bóng dáng Hứa Tình Hoan.

Bạch Hạo Duy đi vào trước không thấy người, quay đầu giận dữ hỏi.

“Sau khi đánh cô ấy bất tỉnh tôi đã đưa tới nơi này, tôi cũng không biết tại sao lại không thấy cô ấy.” Hai tay bị Hứa Triết Tự bắt chéo ra sau lưng, Troy cau mày.

“Anh đánh chị ấy bất tỉnh hả? Anh dám làm tổn thương chị tôi!” Nghe vậy, Hứa Triết Tự tức giận liên tục đấm hần, anh đấm mạnh khiến Troy quay cuồng, đau đến chảy nước mắt, kêu khóc thảm thiết.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.”

“Triết Tự, đừng đánh chết người.” Diệp Uy lo lắng xảy ra chuyện không may, vội khuyên can anh.

Nhưng lúc này Bạch Hạo Duy lại nhặt lên một đoạn dây thừng dính máu, anh run giọng hỏi:“Anh dùng dây thừng này trói chặt Tình Hoan?”

Troy bị đánh sưng tím mặt, liếc nhìn một cái, gật đầu nói:“Đúng vậy, tôi dùng dây thừng đó trói hai tay cô ấy, bây giờ dây thừng rơi trên mặt đất, nghĩa là cô ấy đã tự tháo ra được và trở về rồi, a!” Bụng hần đột nhiên bị ấn một cú đấm mạnh mẽ, hần đau đớn cúi gập thất lạng.

Lần này là Bạch Hạo Duy ra tay. “Cô ấy không thù không oán gì với anh, vì sao anh lại làm thế với cô ấy?!” Nhìn vết máu dính trên dây thừng, nghĩ đến đó là máu của Tình Hoan, anh đau lòng chỉ muốn giết tên kia.

“Tôi chỉ muốn dọa cô ấy thôi, làm cho cô ấy rời khỏi anh, cho nên sáng hôm nay nhìn qua lỗ tròn trên cánh cửa thấy cô ấy đến tìm anh, tôi đã lén đánh cô ấy bất tỉnh rồi đưa đến đây.” Vì sợ cô ấy tỉnh lại sẽ trốn đi, cho nên hần mới tìm dây thừng trói tay cô vào, còn lấy khăn đen bịt mắt cô, cũng sợ cô tỉnh lại rồi kêu to, hần nhét khăn mặt vào miệng cô.

Sau đi đưa cô đến đây, hần liền rời đi. Không lâu sau, hần còn cố ý quay lại nhìn một lần, nhưng khi ấy cô vẫn chưa tỉnh táo, hần nghĩ cô đã tỉnh rồi lại ngủ, nghĩ rằng cứ để cô ở đây một đêm, vì thế liền ra về.

Tuy trước đó hần đe dọa là, nếu không rời khỏi Duy thì sẽ giết cô, nhưng đó chỉ là dọa cô thôi, muốn cô cảm thấy sợ hãi mà chủ động rời đi, hần còn không có lá gan đi giết người.

Nếu hần sớm biết Bạch Hạo Duy trước mắt này, đã không phải là Bạch Hạo Duy trước kia nữa, thì nhất định hần sẽ không làm như vậy, nhưng hiện tại hối hận cũng không kịp rồi.

“Tốt nhất anh hãy cầu nguyện chị tôi không sao đi, nếu không anh nhất định phải chết.” Hứa Triết Tự nghiêng rặng nghiêng lợi liếc hẳn một cái, vội vã muốn về nhà xem chị có bình an trở về không.

Đoàn người đi đến nhà hai chị em họ Hứa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hứa Tình Hoan, Troy lại càng lo lắng Hứa Triết Tự sẽ tức giận.

Mãi đến khi Diệp Uy trầm ngâm nói: “Có thể Tình Hoan đã chạy đến nhà Hạo Duy rồi, cô ấy muốn thăm Hạo Duy mà, kết quả là lại bị Troy bắt đi, bởi vậy sau khi thoát được thì rất lo lắng cho an nguy của Hạo Duy.” Hần phỏng đoán.

Bởi vậy, đoàn người lại vội vàng chạy tới chỗ ở của Bạch Hạo Duy.

“Hạo Duy, Hạo Duy.” Mở rộng cửa nhà Bạch Hạo Duy, Hứa Tình Hoan căng thẳng, nóng vội bước nhanh vào trong nhà, nhưng trong phòng khách trống rỗng.

Cô không biết phòng ngủ của Bạch Hạo Duy ở đâu, lo lắng tìm từng phòng một.

Phòng này không có người, phòng này cũng không có, phòng này cũng là, đợi chút –

Thoáng nhìn qua giá treo quần áo của Bạch Hạo Duy, cô bước vào phòng, chần trên giường có chút hỗn độn, anh ấy đã ngủ ở đây, cô nhìn trái nhìn phải, cao giọng gọi.

“Hạo Duy, Hạo Duy, anh ở đâu?” Thấy bên trái có phòng tắm, cô đến gần, vặn nắm cửa mở ra, bên trong cũng không có bóng người.

“Nguy rồi, có thể đã xảy ra chuyện gì không?” Cô nhớ lúc trước mình đến đây, ấn chuông cửa rất lâu mà không có người ra mở, nên cô mới tự bước vào, sau đó liền cảm thấy gáy mình bị ai đó đánh, trước khi ngất đi còn mơ hồ nhìn thấy một bóng người, nhưng cô chắc chắn đó không phải Hạo Duy, bởi vì cô nhìn thấy mái tóc vàng.

Tỉnh lại ở khách sạn, cô phát hiện hai tay mình đang bị trói, mắt bị bịt kín, ngay cả miệng cũng bị nhét khăn, lúc đầu cô rất sợ hãi. Nhưng đợi thật lâu vẫn không thấy ai tiến vào, vì thế cô bắt đầu giãy giụa, cố gắng cởi sợi dây thừng trói trên tay mình.

Cuối cùng da ở cổ tay đều bị lột, nhưng cô cũng cởi được dây thừng, khi cô tháo khăn ở miệng và khăn bịt mắt ra, đột nhiên nghe thấy có tiếng mở cửa.

Cô rùng mình, vội vàng giả bộ mình vẫn bất tỉnh như trước.

Người nọ thấy cô chưa tỉnh, không lâu sau cũng bước đi.

Sau đó cô rời khỏi khách sạn. Lúc đầu, không rõ mình đang ở đâu, đi một thời gian mới nhận ra đường, trong lòng nghĩ tới an nguy của Hạo Duy nên cô vội vàng đến đây.

Cô đoán người bắt cóc mình vô cùng có khả năng chính là Troy, hẳn đột nhiên đánh cô bất tỉnh, mà cô lo lắng hẳn sẽ làm gì đó bất lợi cho Hạo Duy.

Nghĩ đến cái gì đó, cô đi đến bên giường, cầm lấy điện thoại, muốn gọi điện cho Bạch Hạo Duy, bởi vì điện thoại trong túi cô bị người kia cầm đi, cô đành mượn điện thoại của anh.

Mới cầm điện thoại lên, lúc này miệng vết thương trên cổ tay đột nhiên đau nhức khiến cô phải buông cái điện thoại ra, điện thoại rơi xuống đất.

Một tay cô đặt trên giường, một tay với xuống nhặt điện thoại, không cẩn thận kéo lệch gối đầu, lộ ra một quyển album vốn để dưới gối.

Mắt nhìn qua một chút, cô phát hiện ra người trong ảnh đó thật quen mắt, không nhận được cầm quyển album lên xem.

Đó là cô! Là cô khoảng bốn, năm năm trước.

Nhưng vì sao anh lại có bức ảnh này của cô? Trước đây cô không quen Bạch Hạo Duy mà.

Mang theo nghi hoặc, cô tùy tay mở album ra, chiếu vào mắt cô là những bức ảnh chụp trong lễ cưới. Bức ảnh nào chú rể cũng cười sáng lạn, vừa thấy đã biết anh ấy rất vui vẻ.

Mà cô dâu thì cười e thẹn hơn, nhưng nhìn vào đôi uyên ương đó, vẫn nhìn ra họ đang có những giờ phút hạnh phúc nhất.

Cô dâu trong ảnh giống cô, thật sự rất giống, nhìn kỹ, quả thực là giống cô như đúc, có chuyện gì thế này?

Ánh mắt chuyển sang nhìn kỹ vào chú rể, trái tim không hiểu sao lại co rút đau đớn.

Người này, cô đã gặp qua rồi sao?

Là ở đâu nhỉ?

Mở thêm những trang khác, cô thấy bức ảnh chú rể đang đeo nhẫn cưới cho cô dâu, bức ảnh bên cạnh lại là cô dâu đeo nhẫn cưới cho chú rể.

Trong đầu cô bỗng vang lên vài câu đối thoại –

“Chúc cô dâu và chú rể của chúng ta trăm năm hòa hợp, vĩnh dục ái hà, cụng ly.” (vĩnh dục ái hà: Vĩnh viễn sống trong sông tình dục.)

“Chú rể phải bế cô dâu chạy ba vòng quanh phòng khách rồi mới được vào động phòng.”

“Chờ một chút, chú rể phải công cô dâu chống đẩy mười lần, mới có thể hôn cô dâu.”

“Tình Hoan, em đừng đau lòng, bọn anh chỉ đang kiểm tra thể lực của Lăng Tuyên thay em thôi, Ông xã có thể lực tốt mới có thể làm bà xã hạnh phúc mà.”

Theo những lời này là một loạt hình ảnh thoáng qua trong đầu cô, những hình ảnh đó giống như thủy triều đánh úp lại, làm cho cô không chịu nổi, toàn thân run rẩy.

Cuối cùng, cô thấy mình mở cánh cửa nhỏ có khắc hoa văn màu vàng, bên trong là một bình tro cốt màu trắng, trên bình có gắn bức ảnh chụp chàng trai tuần tú, bên cạnh có khắc ba chữ — Phí Lăng Tuyên.

Đã chết! Đã chết! Anh ấy đã chết! Lăng Tuyên đã chết!

“A –” Nháy mắt, bi ai dờn non lấp bể đổ sụp xuống làm cô tan nát cõi lòng, làm cô phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế. (Tê tâm liệt phế: tim phổi đều tê liệt.)

Hết chương 9.

10. Chương 10 End

Chương 10

Khi họ đến gần cửa nhà, chợt nghe thấy từ trong phòng truyền ra một tiếng kêu bi thương tuyệt vọng, trái tim Bạch Hạo Duy nhảy dựng lên, lập tức chạy vào trong nhà, thẳng đến phòng mình.

“Tình Hoan!” Cảnh đập vào mắt khiến trái tim anh gần như ngừng đập. “Đừng! Tình Hoan –”

Đột nhiên nghe thấy tiếng kêu từ phía sau, Hứa Tình Hoan đang treo nửa người ngoài cửa sổ, giật mình quay đầu lại, hai mắt mờ mịt vô thần, như không phát hiện cái gì, cô chỉ liếc nhìn một cái, rồi lại muốn nhảy xuống.

Đầu cô đau quá, đau đến mức như muốn vỡ tung ra rồi.

“Không cần, Tình Hoan!” Bạch Hạo Duy kinh hãi chạy vội lên, đúng lúc ôm được thắt lưng cô, hai người cùng ngã xuống sàn, mặc dù không còn nguy hiểm nữa nhưng anh vẫn ôm chặt cô vào lòng, không chịu buông tay, bế cô rời khỏi chỗ cửa sổ đó.

Hứa Tình Hoan liều mạng giãy giụa, miệng lại thì thào nói, “Đã chết, anh ấy đã chết, Lăng Tuyên đã chết, rốt cuộc tôi không thể nhìn thấy anh ấy nữa rồi, không thể nhìn thấy anh ấy nữa rồi Đau quá, đau quá, đầu tôi đau quá.” Về mặt cô đau đớn, giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay anh.

“Không, anh không chết, Tình Hoan, em nhìn anh đi, anh ở ngay đây, anh đang ở trước mặt em mà!” Thấy cô như vậy, hốc mắt Bạch Hạo Duy cũng đỏ lên, trái tim đau đớn vô cùng, anh giữ chặt cô, không cho cô tự ngược đãi bản thân mình.

Sức của cô rất lớn, anh nhất thời không ngăn nổi, cô đập đầu xuống sàn nhà làm trán mình chảy máu, anh hoảng loạn chỉ biết gỡ tay mình ra đỡ trán cô, không cho cô tự làm đau mình.

Lúc này, anh rất hận bản thân, nếu không phải lúc trước anh ích kỷ, không muốn cô thấy bộ dáng chật vật trước khi chết của mình, thì bây giờ cô cũng không đau khổ đến vậy.

Hứa Triết Tự bước vào phòng nhìn thấy chị như vậy, thương tâm vô hạn làm anh muốn trốn đi.

Bộ dáng chị bây giờ cũng giống như lúc trước trong bệnh viện.

“Làm sao có thể biến thành như vậy?” Anh quay đầu hung tợn trừng mắt hỏi Troy: “Anh rốt cuộc đã làm gì chị tôi?!”

Thấy cô dường như đã phát điên, Troy sợ tới mức run rẩy, cúi đầu nói: “Tôi, tôi chỉ đánh cô ấy bất tỉnh, trói cô ấy nhốt vào khách sạn, chuyện khác tôi đều không làm, tôi không biết tại sao cô ấy lại như vậy, tôi thật sự không biết.”

Hứa Tình Hoan như bị tâm thần, vừa khóc vừa nói, “Đau quá, đau quá..... Anh ấy đã chết, anh ấy đã chết, anh ấy chưa nói tiếng nào với tôi mà đã chết rồi, sao anh ấy có thể chết như vậy chứ..... Làm sao có thể.....”

Bạch Hạo Duy vòng đến trước mặt cô, chặt chẽ ôm lấy cô, nước mắt rơi đầy mặt, anh đau đớn xin lỗi cô. “Xin lỗi em, Tình Hoan, xin lỗi em, anh biết mình sai rồi, anh xin lỗi, anh vẫn còn sống mà, thật sự! Em ngẩng đầu nhìn anh đi, anh ở ngay trước mặt em đây!” Anh nâng khuôn mặt cô lên, để cô nhìn mình.

Nhìn anh dưới đôi mắt mờ mịt chứa đầy lệ, giấy lát, đầu cô lại đau nhức hơn, cô không chịu nổi dùng sức đập vào đầu anh.

Anh kêu lớn một tiếng, bị cô đập vào đầu khiến anh hoa mắt, nhưng anh vẫn gắt gao ôm lấy cô, không muốn buông ra.

Mà va chạm đó, cũng làm cô đầu váng mắt hoa, làm cô an tĩnh lại một chút.

Thoáng nhìn lên giường thấy bức ảnh chụp trong đám cưới của họ, Hứa Triết Tự tức giận nắm chặt tay găm lên với Bạch Hạo Duy.

“Anh làm chị tôi điên lên rồi, bây giờ đã vừa lòng rồi chứ!”

“Anh không biết chuyện có thể thế này, vì sợ cô ấy nhớ lại mà sụp đổ, anh đã giấu giếm thân phận của mình trước mặt cô ấy rồi, không hề nói đến chuyện trước đây, anh không nghĩ tới cô ấy lại có thể nhìn thấy quyển album đó.” Thấy cô biến thành thế này, trái tim anh còn đau đớn hơn bất cứ ai!

Dù anh có nói thế nào, Hứa Triết Tự vẫn không thể tha thứ cho anh, anh phần nộ muốn kéo Bạch Hạo Duy ra, không cho anh ta ôm chị mình, nhưng anh ta lại ôm chị quá chặt chẽ, không chịu buông tay.

“Buông chị tôi ra!” Mặc kệ anh ta có phải là Phí Lăng Tuyên hay không, anh chỉ biết chị mình lại suy sụp rồi, cho dù anh ta thật sự là Phí Lăng Tuyên thì anh cũng không tha cho anh ta.

“Triết Tự, nhất định anh sẽ làm Tình Hoan khôi phục, anh nhất định sẽ không để cô ấy xảy ra chuyện gì, hãy tin anh.” Bạch Hạo Duy không muốn buông tay, càng không thể buông tay ra trong khi cô đang yếu đuối như thế này.

“Anh.....” Hứa Triết Tự tức giận không thèm nghe anh nói, động tay muốn kéo chị mình ra, nhưng đúng lúc đó Hứa Tình Hoan lại thì thào tự nói.

“Lạnh quá, lạnh quá..... Lãng Tuyền, em rất lạnh, anh ôm chặt em đi.....” Ánh mắt cô không có hồn giống như con rối gỗ, không nhìn thấy ai, không nghe thấy lời ai nói, hoàn toàn đắm chìm trong bóng tối của riêng mình.

Thấy cô như vậy, tim Bạch Hạo Duy như bị dao sắc cứa vào, nước mắt rơi như mưa, hai tay dùng sức ôm chặt cô.

“Được, anh ôm chặt em, anh vẫn ôm em mà, đừng sợ, lần này anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa. Trước đây anh không muốn liên lụy đến em, lại càng không muốn để em nhìn thấy anh nằm liệt giường giống như người chết, cho nên mới không nói cho em, cho nên lựa chọn cách ly hôn với em, anh không biết như vậy lại tạo nên đả kích lớn cho em, xin lỗi em, Tình Hoan, tha thứ cho anh được không.”

Nhìn Bạch Hạo Duy than thở khóc lóc, Hứa Triết Tự cũng không đành lòng kéo anh ấy ra, hốc mắt anh cũng đỏ, thẳng đến giờ phút này, anh mới tin người kia thật sự chính là Phí Lăng Tuyền, bởi vì ngoài anh ấy ra, sẽ không có ai có thể yêu chị mình như vậy.

“Anh biết bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi, nhưng có lẽ ông trời thương xót, cho anh một cơ hội sống lại, để bù lại những chuyện mình đã làm sai, cho nên, Tình Hoan, em xem, anh đã trở về, Lăng Tuyền đã trở lại, anh ta ở ngay trước mặt em đây, em mở to mắt ra nhìn anh đi.” Anh giữ khuôn mặt cô, làm cho ánh mắt trống rỗng của cô tập trung vào mình.

“Em tỉnh lại đi, chỉ cần em tỉnh táo lại, em sẽ nhìn thấy anh.”

Cô vẫn không có phản ứng, anh thu tâm cúi đầu xuống hôn lên môi cô, thật sâu thật sâu, dùng tất cả tình cảm của mình để hôn cô, hy vọng nụ hôn này có thể làm cô tỉnh táo.

Mắt cô vẫn không chớp, cả người cứng lại như rối gỗ, miệng vẫn thì thào mấy câu, “Lạnh quá, lạnh quá, lạnh quá.....”

Diệp Uy đứng một bên thấy họ như vậy, cũng không nhịn được mà thấy mũi mình cay cay, hấn nghĩ cứ như vậy thì không phải biện pháp tốt, lên tiếng nói: “Tôi thấy chúng ta nên đưa Tình Hoan đến bệnh viện đi.”

Nằm viện năm ngày, tình trạng của Hứa Tình Hoan vẫn như cũ không hề cải thiện, mà mấy ngày nay Bạch Hạo Duy luôn canh giữ bên cạnh cô, một tác cũng không rời, ngày nào cũng ôm cô, không ngừng nói chuyện với cô.

“Khi nào em khỏe hơn, anh lại đưa em đi xem mưa sao băng được không? Em còn nhớ không, khi chúng ta cùng xem mưa sao băng anh đã cầu hôn em, lúc đó anh nói, anh muốn được làm sao băng của em, giúp em thực hiện nguyện vọng của mình.”

“Em biết không? Bây giờ anh chỉ có một nguyện vọng, chính là hy vọng em nhanh khỏi bệnh, cho dù muốn anh chết một lần nữa anh cũng sẵn sàng.”

Lúc này, Hứa Triết Tự cũng đang tự trách mình, trách mình lúc trước đã dùng phương pháp thô miên để giúp chị quên anh rể, Phí Lăng Sương từng khuyên anh, chị ấy nói như vậy rất nguy hiểm, nhưng anh không thể trở mắt nhìn chị mình đau khổ, cho nên vẫn sử dụng tùy tiện.

Ai biết anh rể có thể sống lại, dựa vào thân thể của người khác mà sống lại.

Nếu anh có thể biết trước, biết trước mọi chuyện thì đã không đến nước này.

Anh rể sống lại rồi muốn gặp chị là không sai, chị càng không sai, mà sai là..... vận mệnh tàn khốc, rõ ràng hai người đều muốn tốt cho người kia, nhưng kết quả lại thành như vậy.

Có thể đổ lỗi cho ai, có thể trách ai?

Ngày thứ sáu, trước khi Troy trở về Mỹ, đã tới bệnh viện thăm họ, hấn vô cùng hối hận, Hứa Tình Hoan bị như thế này lỗi lớn là ở hấn.

“Duy, chuyện này tôi có lỗi, ngày nào tôi cũng cầu nguyện, hy vọng cô ấy sớm khỏi.” Tuy rằng trước kia hắn đe dọa cô, đánh cô bất tỉnh, nhưng hắn thật sự chưa từng nghĩ muốn cô chết, nay chuyện biến thành như vậy, hắn thực áy náy, nhưng một việc nhỏ nhoi hắn cũng không giúp được.

Bạch Hạo Duy chỉ gật gật đầu. Bây giờ anh rất khó nói ra lời tha thứ cho Troy, nhưng trong chuyện này, lỗi anh phạm phải còn lớn hơn Troy, cho nên anh cũng không thể trách móc hắn cái gì.

Cứ như vậy, máy bay đưa Troy đi, nhưng lại đưa Phí Lăng Sương trở về, cô nhận được điện thoại của Bạch Hạo Duy, biết được tình hình của Hứa Tình Hoan, cô lập tức bỏ dở việc đang nghiên cứu trên tay, vội vàng trở về từ Mỹ.

Thấy ánh mắt Bạch Hạo Duy chăm chú nhìn Tình Hoan, thấy sự chăm sóc của Bạch Hạo Duy dành cho Tình Hoan, cô tin người trước mắt này, thật sự chính là em trai đã qua đời của mình, Phí Lăng Tuyên.

“Chị, chị nói cho em biết, em phải làm thế nào thì Tình Hoan mới tỉnh lại đây?” Bạch Hạo Duy bắt lực cầu xin. Uống thuốc rồi, châm cứu rồi, mọi biện pháp trị liệu đều đã làm, nhưng Tình Hoan vẫn trốn trong thế giới của mình, không chịu đi ra. Bác sĩ nói, có lẽ do thôi miên đã được giải, cô ấy bất ngờ phải thừa nhận quá nhiều chuyện, nên ý thức mới tránh đi theo bản năng.

Phí Lăng Sương nghẹn ngào, một lát mới nói: “Chị đi nói chuyện với bác sĩ của cô ấy trước nhé.”

Cô thảo luận với bác sĩ của Hứa Tình Hoan, họ cho rằng để Hứa Tình Hoan trở lại khung cảnh quen thuộc có thể sẽ cải thiện được tình trạng của cô, vì thế Bạch Hạo Duy quyết định đưa cô trở lại nơi trước đây họ từng sống.

Trước ngày đến đó, anh còn đặc biệt nhờ Hứa Triết Tự một việc.

“Triết Tự, em có biết nhẫn cưới của anh chị Tình Hoan đã để đâu không?” Lúc đến ký đơn ly hôn, anh thấy trên tay cô không còn nhẫn cưới nữa, nhất định cô đã tháo nó ra, nhưng anh lại không biết cô để nó ở đâu.

“Em biết.” Sau khi chị bị thôi miên, anh đã giấu tất cả mọi thứ có liên quan đến anh rể, trong đó có cả chiếc nhẫn cưới cô để trong góc tủ.

“Có thể mang nó đến đây không?”

“Được.” Không lâu sau, Hứa Triết Tự đã cầm chiếc nhẫn đó đến.

Mà chiếc nhẫn kia của anh, cũng được Phí Lăng Sương đưa cho.

Mới vào đầu hạ mà ánh mặt trời đã chiếu những tia nắng gay gắt xuống mặt đất, Bạch Hạo Duy để Hứa Tình Hoan ngồi ở phòng khách, gió chiều thổi tung rèm cửa màu trắng, ánh mặt dừng trước ban công.

Anh cầm nhẫn cưới, giống như ngày họ kết hôn, thận trọng đeo nhẫn vào tay cô, sau đó anh nắm tay cô, cũng để cô đeo nhẫn ỉnh.

“Tình Hoan, chờ em khỏi bệnh, chúng ta sẽ kết hôn một lần nữa, lần này, nhất định chúng ta sẽ cùng sống đến bạc đầu!” Anh mỉm cười nhìn về mặt vô thần đờ đẫn của cô.

Dường như ánh mắt cô bị chiếc nhẫn lấp lánh đó hấp dẫn, ánh mắt Hứa Tình Hoan nhẹ nhàng chớp chớp.

Tuy rằng động tác này rất nhỏ, nhưng Bạch Hạo Duy lại dễ dàng nhìn ra, anh vui mừng đặt tay lên mặt cô.

“Em còn nhớ rõ sao? Đây là nhẫn kết hôn của chúng ta, là chúng ta cùng đi chọn đó.” Anh giơ bàn tay đeo nhẫn của mình lên trước mặt cô.

Cô mở to mắt trong giây lát rồi lại hạ mắt xuống, kinh ngạc nhìn chăm chú vào hai chiếc nhẫn trắng lấp lánh đó.

“Em còn nhớ không? Chúng ta còn yêu cầu cửa hàng trang sức khắc chữ vào vòng trong của nhẫn, em xem.” Anh cỡi nhẫn của mình ra, cho cô xem chữ khắc trên chiếc nhẫn đó. “Nhẫn của anh có khắc tên em, Hoan, nhẫn của em cũng được khắc chữ Tuyên tên anh.” Anh nắm tay cô, muốn tháo nhẫn của cô ra để cô nhìn.

Ngoài ý muốn, cô lại thu tay mình vào không cho anh bắt lấy.

Anh giật mình kinh ngạc, kích động nhìn cô, vui sướng nghẹn ngào hỏi: “Tình Hoan, Tình Hoan, em nhớ được đúng không? Có phải em nhớ tới chuyện gì không?”

Cô nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái nữa, rồi nhìn anh chăm chú, cô nhìn lâu đến mức anh cảm thấy như đã qua một thế kỷ rồi.

Đột nhiên, giống như có chùm tia sáng mạnh mẽ chiếu vào ánh mắt âm đạm của cô, anh nhìn thấy tia sáng ngưng tụ trong mắt cô, đôi mắt cô không hề trống rỗng vô thần nữa.

“Tình Hoan!” Anh vui mừng khôn xiết, trong mắt anh cũng trào ra một làn sóng nóng bỏng.

Cánh môi cô nhẹ nhàng giật giật, sau đó chậm rãi mở miệng. “Anh là..... Ai?”

“Anh thật sự là Phí Lăng Tuyên.”

Bạch Hạo Duy nghiêm túc nói to, nhưng Hứa Tình Hoan vẫn đang không tin. Cô tỉnh lại đã mất đi đoạn trí nhớ khi bị thôi miên, cũng hoàn toàn không nhớ rõ chuyện Phí Lăng Tuyên đã chết.

Trí nhớ của cô dừng lại ở ngày họ ly hôn, cô chỉ nhớ rõ anh đã quay lại với mối tình đầu của mình, không cần cô nữa.

“Chị, anh ấy đúng là anh rể đó.” Hứa Triết Tự cũng vội vàng giải thích, anh cẩn thận kể cho chị mình chuyện Phí Lăng Tuyên đã chết, rồi đến chuyện tìm người thôi miên chị, khiến chị quên đi mọi chuyện về anh rể.

Cuối cùng ngay cả Phí Lăng Tuyên cũng mở miệng. “Đúng vậy, chuyện đúng như lời Triết Tự nói đó.” Cô chỉ vào Diệp Uy, người tới thăm cô, nói: “Người này là ông chủ ông ty em làm việc khi ở Đài Trung.”

“Đúng, cô đã làm thư ký cho tôi hơn hai tháng.” Diệp Uy hỗ trợ làm chứng.

Dù họ nói chắc chắn như vậy nhưng cô lại thấy mình chỉ đang nghe kể chuyện lạ thôi, cô không nhớ rõ cái gì, cho nên vẫn bán tín bán nghi.

Bởi vậy, buổi tối cô không cho Bạch Hạo Duy nằm lên giường mình, lại càng không cho phép anh chạm vào người mình, cho dù là tay cũng không được.

Đầu óc cô vô cùng hỗn loạn, cô chỉ nhớ là mình đã ly hôn với Lăng Tuyên, tất cả chỉ như cô ngủ một giấc rồi tỉnh dậy, tất cả thế giới đều thay đổi— Lăng Tuyên đã chết, cô bị thôi miên để quên anh, rồi chuyển đến Đài Trung với Triết Tự, sau đó Lăng Tuyên sống lại, biến thành một người khác, tiếp theo cô và anh ấy mến nhau, sau đó nữa là cô nhìn thấy quyển album rồi lại suy sụp.

Tất cả những chuyện đó đều là họ nói cho cô biết, chứ cô thì hoàn toàn không nhớ rõ, chuyện này kỳ kỳ như chuyện lạ ấy, làm cho cô rất khó tin.

“Tình Hoan, vì sao em không tin anh là Lăng Tuyên?” Trong lúc ăn sáng, Bạch Hạo Duy u oán hỏi.

“Chuyện này rất đơn giản mà, khuôn mặt của anh căn bản không phải là của Lăng Tuyên.” Một người xa lạ đột nhiên nói với cô, anh ta chính là chồng cô, Phí Lăng Tuyên, đừng nói là cô, mà ngay cả những người khác cũng rất khó tin.

“Anh đã giải thích cho em đó, linh hồn của anh nhập vào thân thể của Bạch Hạo Duy trong khi anh ấy phẫu thuật, cho nên liền biến thành anh ấy.”

Cô nhìn anh, sau đó nhíu mày. “Em không thích khuôn mặt anh.”

“Vì sao?”

“Xấu trai.”

“Xấu trai?!” Cô thật sự ngại khuôn mặt này vì nó xấu trai sao, là vì vậy mà cô mới không tiếp nhận anh sao? Trời ạ, anh sắp xỉu mất rồi. “Nhưng trước đây rõ ràng em đã nói là nó cũng đẹp mà.”

“Anh gầy yếu giống như con khỉ ấy, làm sao đẹp được chứ?” Trước kia Lăng Tuyên rất cường tráng nhé.

Anh sờ lên vành tai rồi lại sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ nói: “Đó là bởi vì trước đây Bạch Hạo Duy say rượu quá độ nên mới gầy như vậy, nhưng về sau anh sẽ luyện tập mình cường tráng hơn, anh cam đoan.”

Hứa Tình Hoan nghiêng đầu nhìn anh chăm chú một lúc lâu, sau đó lại cúi đầu nhìn bữa sáng trên bàn. Dù là động tác hay tay nghề của anh, cũng đều giống Lăng Tuyên trước đây.

Còn cả giọng điệu anh nói chuyện với cô nữa, cũng rất giống Lăng Tuyên, mang theo một chút làm nũng và lấy lòng.

Ánh mắt anh nhìn cô cũng vậy, thâm tình lại quyến luyến, vô cùng giống ánh mắt Lăng Tuyên nhìn cô.

Anh nhìn cô, nhẹ nhàng lên tiếng. “Tình Hoan, có lẽ em nhất thời chưa nhận ra anh, nhưng không quan trọng, anh có thể chậm rãi chờ, chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi, quên đi những chuyện đau buồn này cũng tốt, từ nay về sau, em chỉ cần nhớ những chuyện vui vẻ thôi.” Nói xong, trên mặt anh lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Cứ như bây giờ là tốt nhất, anh nên vừa phải, sau đó có thể dùng tình yêu của mình để yêu cô mỗi ngày, sẽ không để mình phải tiếc nuối điều gì.

Nụ cười của anh ấy..... Cũng giống Lăng Tuyên, ấm áp tựa như tia nắng mùa xuân tháng ba.

Giờ phút này, gương mặt có chút nữ tính trước mặt cô, bỗng nhiên chùng chéo lên khuôn mặt anh tuấn nam tính của Lăng Tuyên, cô chấn động mạnh mẽ, tim đập mạnh loạn nhịp.

“..... Anh thật sự là Lăng Tuyên?”

“Đúng, anh là Lăng Tuyên.”

Cô nâng tay đặt lên mắt anh. “Ánh mắt của anh giống Lăng Tuyên.” Yêu cô sâu nặng như vậy, cô chỉ nhìn được từ trong ánh mắt của Lăng Tuyên.

“Bởi vì anh chính là anh ấy.” Anh nắm chặt bàn tay đang vuốt ve mắt mình của cô.

Thấy trong mắt anh nổi lên một tầng hơi nước, đôi môi của anh mang theo nụ cười nhẹ nhàng thâm tình, cô không nhận được ý nghĩ, người đàn ông trước mắt này, đúng là Lăng Tuyên rồi.

Sau một lúc lâu, cô từ từ mở miệng. “Em cần một thời gian nữa mới thích ứng được khuôn mặt này của anh, anh có thể chờ không?”

“Có thể, anh có thể chờ, nếu em không quen nhìn khuôn mặt này của anh, anh có thể đi phẫu thuật chỉnh hình giống như trước đây.” Thấy cô cuối cùng cũng chấp nhận mình, anh xúc động liềm mạng gật đầu.

“Không cần.” Cô không nỡ để anh phải chịu khổ. “Em sẽ quen thôi.”

Chỉ cần anh vẫn là Lăng Tuyên mà cô yêu, thì mặc kệ anh biến thành như thế nào, cô đều có thể chấp nhận được.

Rất cuộc, anh không thể đợi được nữa! Anh không kìm nổi lòng mà cúi mặt xuống, phủ lên đôi môi cô.

Cô kinh ngạc, sau đó nhắm mắt lại, không khỏi càng thêm xác định người trước mắt này chính là Phí Lăng Tuyên.

Bởi vì, nụ hôn mãnh liệt lại dịu dàng như vậy, chỉ có Lăng Tuyên mới có.

Cô nâng hai tay lên, siết chặt quanh cổ anh, lần này cô tin tưởng, bọn họ nhất định có thể sống bên nhau đến bạc đầu.

Hết chương 10.

11. Ngoại Truyện: Cuộc Sống Mới

Ngoại truyện: Cuộc sống mới

Phí Lăng Tương đi Mỹ học hai năm, lịch trình bận rộn cuối cùng cũng được về nước.

Dàn xếp mọi việc xong, cô liền đến thăm mẹ con Hứa Tình Hoan. Đúng vậy, Tình Hoan đã sinh em bé.

Bạch Hạo Duy mở cửa nghênh đón chị vào nhà.

Cô bước vào nhà, đưa mắt nhìn phòng khách một cái, khi nhìn thấy cảnh tượng đó, cô nhất thời trợn tròn mắt.

“Tình Tuyên, lại đây với mẹ nào.” Hứa Tình Hoan ngồi xổm xuống, mở rộng vòng tay đón con mình. Tên con được ghép bởi một chữ tên cô và một chữ tên Lăng Tuyên.

Cậu bé vẫn đang bi bô tập nói, bước đi chưa vững, ngã trái ngã phải cố gắng đi về phía mẹ.

“Mami, ôm, mami ôm một cái.” Cậu bé thật vội vàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu còn hồng cả lên.

“Được, vậy con đi đến đây nào, mẹ liền ôm con.” Hứa Tình Hoan dịu dàng nhìn con, mỉm cười dỗ nó, con đã một tuổi rồi, đang bắt đầu tập đi.

Điều làm Phí Lăng Sương há hốc mồm không phải cảnh đó, mà là cậu bé một tuổi tên Tình Tuyên kia.

Bé Tình Tuyên sinh ra không lâu, em trai đã gửi ảnh của con cho cô qua mạng, lúc ấy còn không cảm thấy nó giống nhiều lắm, vậy mà giờ phút này, khi cô tận mắt nhìn thấy đứa cháu trai lại vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn của Tình Tuyên kia, quả thực cứ như phiên bản Lăng Tuyên hồi còn nhỏ ấy, là Lăng Tuyên, không phải Bạch Hạo Duy.

Cô vốn nghĩ cậu bé này phải giống Bạch Hạo Duy mới đúng, hồn phách của Lăng Tuyên đã bám vào thân thể Bạch Hạo Duy, nếu nhìn trên góc độ di truyền học thì đứa bé mà anh và Tình Hoan sinh ra, chắc chắn phải được di truyền từ Bạch Hạo Duy.

Nhưng vì sao có thể..... Cô ngẩng đầu nghi hoặc nhìn em trai, lập tức giật mình phát hiện, gương mặt này của Bạch Hạo Duy lại có vài nét rất giống Lăng Tuyên!

Miệng cô mở lớn, khiếp sợ không nói nên lời.

Bạch Hạo Duy nhìn ra sự nghi hoặc của chị, nâng tay sờ sờ mặt mình, cười giải thích.

“Chuyện này có lẽ giống lời người xưa nói “tương biến từ tâm” rồi, hai tháng trước, Triết Tự hoàn thành công việc ở Châu Phi trở về, cậu ấy nhìn thấy em cũng kinh ngạc như chị đó.” Ngày nào cũng nhìn chắc sẽ không dễ nhận ra, Triết Tự và chị đều là qua một thời gian mới gặp anh, cho nên có thể thấy rõ ràng khuôn mặt anh có sự thay đổi.

“Chị.” Nghe thấy hai người nói chuyện, Hứa Tình Hoan quay đầu chào Phí Lăng Sương một tiếng, cậu bé đã đi được đến chỗ mẹ, cô bế con đến trước mặt Phí Lăng Sương, giới thiệu cho con, “Tình Tuyên, đây là bác con đó, con gọi bác đi.”

Đôi mắt to trong sáng của bé Tình Tuyên chuyển động nhanh như chớp, nhìn bác không chuyển mắt trong giây lát, sau đó mới ngọt ngào nói một tiếng:“Bác.” Gọi xong, cậu bé khanh khách nở nụ cười, ngay cả đôi mắt đen bóng cũng tươi cười.

Hốc mắt Phí Lăng Sương nóng lên, cô cũng cười, mở vòng tay ra nói:“Tình Tuyên, cho bác bế được không?” Nhìn bé Tình Tuyên giống em trai mình như vậy, đến lúc này, một tia nghi hoặc cuối cùng của cô đã tan thành mây khói, em trai cô thật sự đã trở lại!

Bé Tình Tuyên nhìn mẹ, Hứa Tình Hoan gật đầu, rồi đưa bé cho Phí Lăng Sương bế.

Bạch Hạo Duy ôm vợ yêu, hai người nhìn nhau cười, trong mắt tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Trải qua sóng chết, giờ phút này, họ vô cùng cảm kích vận mệnh, cũng sẽ càng quý trọng mỗi một ngày trong tương lai.Hết truyện.

12. Ngoại Truyện: Sống Lại

Ngoại truyện: Sống lại

Anh bị đánh thức bởi tiếng nổi giận và kèm theo một trận loảng xoảng vỡ vụn của đồ dùng ở phòng bệnh bên cạnh.

Hơi hơi nhúu mày, anh lấp bắp hỏi quản lý ngồi cạnh.

“Bên bên cạnh xảy xảy ra chuyện gì à?”

“Tôi đi nhìn xem.” Quản lý đứng dậy đi ra ngoài, một lúc sau trở về nói: “Là người mới vào bệnh viện, anh ta buồn bực vì bị mù, hai năm nay anh ta say rượu quá độ, dẫn đến xơ gan, ngày hôm qua lâm vào hôn mê, được người nhà đưa vào bệnh viện.”

“Anh anh ấy bị mù?”

“Đúng, nghe nói là do tai nạn xe cộ, trước đây anh ta là họa sĩ, vì bị mù nên không cam chịu, uống rượu quá nhiều, kết quả ngay cả thân xác cũng hỏng rồi.” Phần lớn quản lý trong bệnh viện đều quen biết nhau, vừa nãy anh đi hỏi thăm, rất dễ biết được lai lịch của bệnh nhân đó.

Phí Lăng Tuyên trầm mặc. “Phiền anh anh đưa tôi qua đó nhìn nhìn anh ấy.”

“Anh muốn nhìn anh ta sao, nhưng nghe nói tính tình anh ta rất táo bạo, trước đây anh ta ở tầng 7, do tính tình quá xấu nên liên tục mắng chửi vài người quản lý, lại bị bệnh nhân mấy phòng gần đó kháng nghị, cho nên mới chuyển đến tầng 10 này.”

“Không không không sao, tôi tôi muốn tâm sự với anh anh ấy.”

Thấy anh kiên trì, quản lý đành đỡ anh lên xe lăn, đẩy anh qua đó.

Bệnh nhân phòng bên cạnh thấy có tiếng người đi vào, phần nộ quát: “Không phải tôi đã bảo anh cút đi à, lại vào đây làm gì hả?”

“Tôi tôi là bệnh nhân phòng phòng bên cạnh, tôi tên là Phí Phí Lăng Tuyên, bởi vì vì bị bệnh nơ-ron vận vận động, cũng sắp sắp chết rồi.” Mỗi câu anh nói ra, đều phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể nói hết được.

Nghe thấy anh nói lấp bắp như vậy, người đàn ông đó chợt im lặng, một lát sau mới nói: “Anh tới làm gì? Là muốn tôi thương hại anh sao?”

“Tôi muốn nói với anh anh, con người người chỉ cần cần được sống, thì thì còn có có hy vọng, anh anh đừng buông tha bản thân mình.” Cho dù là anh, cũng đang hy vọng có kỳ tích xuất hiện.

“Hai mắt tôi đều mù, còn có hy vọng gì chứ? Tôi không bao giờ có thể cầm bút vẽ được nữa, không bao giờ có thể vẽ nữa.” Nói xong, anh ôm hai mắt khóc.

Hội họa là toàn bộ cuộc sống của anh, không thể vẽ được nữa, cuộc sống của anh cũng không còn ý nghĩa gì.

“Mắt mắt của anh, còn còn phương pháp trị liệu nào nào không?”

“Bác sĩ nói có thể cấy ghép giác mạc, nhưng ở Mỹ tôi đã làm một lần rồi, kết quả là do thể chất không khỏe nên đã thất bại.” Hơn nữa giác mạc cũng không phải dễ dàng có được, một năm có rất nhiều người xếp hàng chờ được cấy ghép giác mạc, lần đó anh phải vận dụng quan hệ mới có được cơ hội cấy ghép, kết quả là dưới khát vọng và chờ mong của anh, cuối cùng giải phẫu đã thất bại.

“Vậy vậy sau khi tôi tôi chết, tôi sẽ sẽ tặng giác giác mạc cho anh.” Trước khi chết có thể giúp một người cũng là tốt.

Nghe vậy, người đàn ông ngừng khóc nức nở, kinh ngạc nâng mặt lên.

“Vì sao? Tôi cũng không quen anh.”

“Dù dù sao tôi cũng cũng không sống sống thêm được được bao lâu, có thể giúp anh anh là tốt rồi rồi, hy hy vọng sức khỏe của của anh sẽ tốt tốt hơn.”

Đó là lần đầu tiên Phí Lăng Tuyên gặp Bạch Hạo Duy, không lâu sau, Phí Lăng Tuyên đã mất vì viêm phổi.

Mà giác mạc của anh lập tức được cấy ghép cho Bạch Hạo Duy.

Bốn phía là bóng tối không thấy nổi năm ngón tay mình, giống như có cái gì đó đang lôi kéo linh hồn ra khỏi thể xác anh, loại đau đớn xé rách này, làm cho anh cảm thấy mình như bị bốn chia năm xẻ.

Anh há mồm muốn kêu đau đớn, nhưng lại không phát ra được tiếng nào, cuối cùng, đau đớn kịch liệt qua đi, anh có cảm giác mình đã rời khỏi thân thể rồi, bởi vì anh có thể bay lơ lửng.

Không lâu, trước mắt bùng lên một luồng sáng chói lóa, anh hé mắt, phát hiện một người đang nằm ở dưới, anh cảm thấy người đó có chút quen quen, tựa như mình đã gặp anh ấy ở đâu rồi.

Đang lúc anh cố gắng nhớ lại mình đã gặp anh ấy khi nào, thì anh lại nghe thấy một tiếng kêu thét chói tai, sau đó anh phát hiện phía dưới có một đám bác sĩ và y tá đang hỗn loạn.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Ngẩng đầu, anh đột nhiên phát hiện, bên cạnh mình không biết từ khi nào đã có thêm một người, anh và anh ấy, đều trôi nổi trên không.

“A, tôi nhớ ra anh là ai rồi, anh là anh họa sĩ đó! Nhưng sao anh có thể ở đây? Mau trở về đi, bọn họ đang cứu anh đấy.”

Bạch Hạo Duy nhìn anh, rồi lại nhìn đám bác sĩ và y tá đang cấp cứu bên dưới, sau đó lắc lắc đầu.

“Tôi không muốn trở về, tôi sống mệt mỏi quá.” Thân thể này vì anh say rượu quá độ mà bị tra tấn rất khổ sở, anh không muốn khổ sở như vậy nữa, anh muốn giống như bây giờ, không hề có đau đớn gì.

“Không được, anh nhất định phải trở về, anh còn có thể cứu mà, không thể ra đi như vậy được, vì tôi không cứu được nữa nên mới không thể không rời đi, anh vẫn còn cơ hội sống sót!” Phí Lăng Tuyên vội vã khuyên anh trở về.

“Tôi tặng cơ hội đó cho anh.” Anh bỗng đẩy Phí Lăng Tuyên một cái.

“A!” Phí Lăng Tuyên đột nhiên rơi xuống, sau đó, anh bị một sức mạnh vô cùng to lớn cuốn vào trong bóng tối, đau nhức như đời non lấp bể lập úp vào người anh, thoáng chốc đã làm anh ngất đi.

Vài ngày sau, anh thức tỉnh, trí nhớ là một mảnh hỗn độn, anh không nhớ rõ mình là ai, cũng không nhận ra những người đứng cạnh mình.

Hai mắt cuốn gạc, anh cố gắng suy tư trong bóng đêm.

Lại qua mấy ngày nữa, trí nhớ mất đi đã dần dần trở lại với anh, từng mảnh từng mảnh chậm rãi được ghép lại, khi một mảnh cuối cùng được ghép vào, rốt cuộc anh cũng nhớ ra mình là ai, kích động không thể tin nổi.

Anh không chết, anh có thể sống đến giờ!

Tình Hoan, Tình Hoan, anh có thể gặp lại Tình Hoan .

Anh mừng rỡ muốn gọi điện thoại cho cô.

Thật vất vả mới nhờ quản lý gọi điện giúp, nhưng câu trả lời nhận được lại là-

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tạm ngừng sử dụng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Anh kinh ngạc, tiếp tục gọi cho chị, nhưng lời nghe được chỉ là -

“Anh tìm bác sĩ Phí ạ? Mấy ngày trước chị ấy đã làm thủ tục tạm nghỉ công tác để ra nước ngoài học tập rồi.”

Giống như một ngọn lửa đang bùng cháy bỗng bị chậu nước lạnh đổ ụp xuống, người anh muốn tìm điều không thể liên lạc được, làm cho anh vừa lo lắng vừa uể oải, đổ sụp xuống giường.

Sau đó, anh nhờ quản lý tìm đến nơi Tình Hoan và Triết Tự sống, lại phát hiện ở đó đã là người đi nhà trống.

Anh lo lắng rồi lại lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngay sau đó phải phẫu thuật gan, làm cho anh suy yếu phải ở lại giường bệnh hơn một tháng.

Đến khi anh có thể xuất viện, qua Trưng Tín Xã, anh đã biết Hứa Triết Tự thành lập phòng làm việc riêng.

Bất chấp thân thể còn chưa hồi phục hoàn toàn, anh lập tức đi tìm.

Anh điên cuồng muốn gặp Tình Hoan, anh muốn nói với Tình Hoan, anh đã trở lại, anh đã được trở lại thế gian từ cánh cổng địa ngục.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-co-thoi-han>